

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · primer període · sèrie P · número 16

Ple del Parlament

Sessió 10, tercera i darrera reunió, dijous 22 de juliol de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condemna de la violència masclista	3
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures aeroportuàries 300-00018/13	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques urbanes de recuperació social i ambiental en barris vulnerables 300-00030/13	10
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la joventut 300-00029/13	18
Interpel·lació al Govern sobre les beques i els ajuts universitaris 300-00036/13	25
Interpel·lació al Govern sobre les iniciatives per a regular el sector audiovisual 300-00032/13	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les bases per a la convivència i per a una Catalunya de tots 302-00017/13	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les línies d'acció per a dur a terme la transformació del model econòmic 302-00018/13	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la nova organització del Departament d'Economia i Hisenda 302-00024/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pla de xoc en polítiques actives d'ocupació per a superar l'impacte de la covid-19 302-00021/13	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model educatiu 302-00020/13	87
Moció sobre el dret a interrompre voluntàriament l'embaràs al sistema sanitari 302-00019/13	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la feminització del Cos de Bombers de la Generalitat 302-00022/13	108
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació social 302-00023/13	117

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 10.3

La sessió s'obre les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, el lletrat Xavier Muro i Bas i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera de Drets Socials i la consellera de Justícia.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Manifestació de condemna de la violència masclista

Malauradament, però, avui ens hem llevat amb la notícia d'una nova víctima de la violència de gènere, a Sabadell. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim, i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar també pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, proposem fer ara el minut de silenci, com ho estem fent en temps de covid, per no fer les aglomeracions a la façana principal. Per tant, farem ara el minut de silenci.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures aeroportuàries

300-00018/13

I passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures aeroportuàries, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Bon dia. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller. Avui portem un tema que, doncs, malauradament, m'hagués agradat portar en el darrer Ple, però tenia un confinament preventiu i no va ser possible. Però, bé, el debatim avui. L'hem debatut en anteriors ocasions, però no soc capaç de trobar en cap dels debats que hem tingut sobre el tema de l'ampliació de l'aeroport del Prat cap posicionament clar per part del Govern.

Ahir, suposadament, es va celebrar la tercera taula institucional, que es va crear a l'efecte de poder buscar un consens entre diferents agents i diferents administracions implicades. No sabem..., he intentat saber avui, abans de venir a la interpel·lació, quin havia sigut el resultat d'aquesta trobada, d'aquesta reunió. No he sabut trobar-ho ni se n'ha informat, tampoc, a cap mitjà de comunicació. Potser després vostè, conseller, ens en pot donar més informació, però sembla que potser..., tot apunta a pensar que no s'ha arribat a cap resultat concret.

La realitat és que avui tenim el Govern en una posició complicada, perquè tenim un govern que està atrapat enmig dels acords de govern que té, especialment amb la CUP. La CUP ha sigut sempre molt clara en aquest aspecte: sempre han sigut molt contraris a l'ampliació de l'aeroport del Prat. Estan atrapats, també, entre el posicionament i la pressió que estan fent molts sectors econòmics i empresarials de Catalunya, que el seu posicionament és molt contrari al de la CUP, són clarament

favorables a l'ampliació de l'aeroport del Prat. Estan també atrapats en allò que els hi reclamen els grups ecologistes, que volen protegir l'entorn de l'aeroport del Prat. I amb un ajuntament de Barcelona que es posiciona clarament en contra de l'ampliació del Prat, sense cap mena de complex, i on el Partit Socialista de Catalunya sembla no tenir prou força per imposar el seu propi criteri.

Jo li haig de dir que la voluntat d'arribar a consensos sempre és bona i benvinguda. I, per tant, està molt bé crear aquesta taula institucional de treball, però el temps corre. I la indecisió del Govern ens pot arribar a fer perdre una inversió que ha d'estar aprovada a finals de setembre i que pot suposar per a Catalunya la creació, segons s'estima en diversos informes, de vuitanta mil llocs de treball directes i vora de 350.000 llocs de treball indirectes, i, a més a més, un increment en la contribució del producte interior brut de Catalunya en dos punts; ja es va estimar que l'aeroport contribuïa al producte interior brut de Catalunya en un set per cent, i podria arribar a un nou per cent.

Jo crec que ningú dubta que l'aeroport de Barcelona és un instrument essencial en la recuperació econòmica de Catalunya, no? Molts dels grups que avui s'oposen a aquesta ampliació són els que més s'omplen la boca parlant de redistribució de la riquesa, però jo els hi haig de dir que, malauradament, si no creem riquesa, no hi haurà res a redistribuir.

Amb aquesta inversió d'AENA, la capacitat de l'aeroport s'ampliaria fins a 72 milions de passatgers. El 2019, abans d'entrar el coronavirus, malauradament, a les nostres vides, l'aeroport ja havia arribat al seu màxim de capacitat: estava estimada en 52 milions de passatgers, va arribar a 55 i estava en un punt on l'aeroport estava començant a estar molt tensionat. Va arribar el coronavirus; malauradament, això va tallar tota mobilitat, va tallar el turisme, va tallar els vols, els desplaçaments aeris, i, per tant, aquest és l'únic motiu pel qual avui encara no tenim un aeroport tensionat. Però hem de pensar que el tràfic aeri tornarà, que els passatgers tornaran, que l'aeroport tornarà a una activitat prepandèmia –esperem, i desitgem-ho– i hem de decidir ja, i urgeix, si volem ser o no volem ser un *hub* internacional.

Parlar de *hub* internacional és parlar d'un turisme de major qualitat. Jo crec que això és un punt important a tenir en compte, molt més enllà dels aspectes econòmics que comporta el fet de convertir-te en un *hub* internacional. I convertir l'aeroport del Prat en un *hub* internacional ara mateix és indispensable, en uns moments on estem a les portes d'una gravíssima crisi econòmica que serà molt molt llarga i molt dura. Ara mateix hem de posar tots els instruments a la nostra disposició per revertir-la i per ajudar a reactivar l'economia. I l'aeroport del Prat és un gran instrument per reactivar l'economia.

Això ha d'anar lligat, també, de la mà de reforçar els aeroports de Reus i de Girona com a destins punt a punt, com fan altres grans ciutats europees, perquè aquests també són uns aeroports importants en el sistema aeroportuari català.

Ampliar l'aeroport del Prat... Ja sé que em trauran els arguments ecologistes, els quals els puc compartir. O sigui, no es tracta d'una cosa o l'altra. Hem de ser capaços de conjugar els dos elements, perquè ampliar l'aeroport no ha de ser incompatible amb la protecció del medi ambient. Això ho hem vist en altres ciutats. Ho hem vist..., com va passar amb l'expansió del port de Rotterdam. L'expansió del port de Rotterdam s'havia de fer sobre una zona marítima protegida, i finalment es va poder fer, amb el vistiplau de la pròpia Comissió Europea. I el mateix va passar amb l'ampliació de l'aeroport de Heathrow. Per tant, és possible fer-ho; ho han demostrat altres ciutats importants d'Europa i no veig per què nosaltres no n'hem de ser capaços.

Però per poder-ho fer compatible ens hem de posar a treballar ja. I per poder fer aquesta negociació amb AENA, per tal de veure amb els grups ecologistes, amb els ajuntaments de l'entorn, amb qui calgui, amb la pròpia Comissió Europea –hem de poder anar a parlar amb la Comissió Europea per tal de tenir un projecte on es mostri que podem protegir l'entorn–..., per fer això és indispensable, primer, fer el

primer pas, que és decidir si volem o no volem l'ampliació de l'aeroport del Prat. I aquest és un tema que sembla que no acaba d'haver-hi un pronunciament clar, i els agents implicats no tenen clara quina és la posició del Govern de la Generalitat, de la qual depèn poder seguir avançant en aquestes negociacions i prendre decisions amb relació a què fem i com protegim aquest entorn.

Al final, governar és prendre decisions. I, al final, crear taules de treball moltes vegades només serveix per posposar les decisions o per esquivar-les, carregant les decisions a les esquenes dels altres. I jo crec que aquí, al final..., és una decisió que el Govern no se'n pot escapar. Ha de posar sobre la taula el seu posicionament d'una forma clara, i, a partir d'aquí, començar les converses amb tots els agents i amb tots els sectors afectats. Hi ha d'haver un lideratge del Govern de la Generalitat, especialment quan veiem que l'Ajuntament de Barcelona no l'entoma, aquest lideratge. Ha deixat molt clar el seu posicionament: «No vull turistes.» Al final, és la marca de la casa de Colau: «No vull turistes, i, per tant, això implica més turistes, i, per tant, a mi no m'hi trobaran, aquí.» I això és un problema. I en això es necessita el lideratge del Govern de la Generalitat.

Hem de tenir molt clar que l'ampliació de l'aeroport del Prat suposa la major inversió de l'Estat en infraestructures que rep Catalunya en l'última dècada. Ens hem queixat reiteradament de la manca d'inversions de l'Estat. Ens hem queixat reiteradament de la manca de compliment dels compromisos en inversions per part del Govern de l'Estat. I està molt bé, i s'ha de fer. I si no hi han inversions, hi ha un dèficit d'inversions, no es compleix amb els acords..., s'ha de denunciar, clar que sí que s'ha de fer. Però el que no podem fer és, quan ens arriba aquesta inversió, que és una de les més grans que tindrem en molt de temps, o que hem tingut en molt de temps..., ens ho mirem amb certa distància i no tenint molt clar que l'hem d'aprofitar sí o sí, de la millor manera possible, protegint els interessos de tothom, però, sens dubte, aprofitar-la.

I, per tant, aquest és el motiu de portar aquesta interpellació, amb la que presentarem una moció en la que esperem, de debò, poder arribar a un posicionament molt clar i poder enviar un missatge molt clar de: «Ja hem pres una decisió: volem l'ampliació de l'aeroport. I ara posem-nos a parlar de com ho fem, què reclamem a AENA, què reclamem a totes les institucions afectades i com gestionem això perquè sigui la millor solució acceptada per tothom.»

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Diputada, vostè avui em presenta una interpellació sobre el model aeroportuari de Catalunya, però només em parla de l'aeroport del Prat, eh? Per vostè els altres aeroports sembla ser que no existeixin, i jo crec que seria bo, també, que aquest debat el tinguéssim en la seva integritat.

Penso que quan parlem de l'aeroport del Prat i de quina solució hem de donar a l'aeroport del Prat, que, evidentment, és el principal aeroport de Catalunya i, de fet, és una de les deu infraestructures aeroportuàries més transitades arreu d'Europa –que, per cert, l'any 2019 va enregistrar el seu nombre rècord de passatgers, 52 milions de passatgers, i que segurament es veurà també incrementat en el moment que es recuperi la situació de pandèmia que tenim–..., però també hem de pensar que el que aquí volem fer és sobretot trobar una solució aeroportuària per a aquest país, eh? I, per tant, aquí hi ha altres aeroports que hi han de jugar, també, doncs, un paper important.

És evident que Barcelona i Catalunya són grans atractius turístics, i atractius també, doncs, econòmics del nostre país. I nosaltres sempre hem dit..., i en això, evidentment, discrepem de la senyora Colau, eh?: a nosaltres no ens fa por que vinguin turistes a Barcelona, no ens oposem a que vinguin turistes a Barcelona. Ens agradaria que aquests turistes, evidentment..., que fos un turisme que no fos de *low cost*, que fos un turisme de més qualitat; per tant, que els turistes que vinguessin, eh?, deixessin més ingressos al nostre país. I, per tant, nosaltres treballarem en aquesta línia.

Però Catalunya també compta amb empreses capdavanteres, amb *start-ups*, amb un teixit innovador punter; a Catalunya, a Barcelona s'hi fa el Mobile World Congress. I, per tant, en fi, creiem que aquestes infraestructures han d'estar, també, al servei del que significa, doncs, una economia dinàmica. I ens agradaria, evidentment, que l'aeroport del Prat anés més enllà d'aquesta visió, potser, que en el passat ha tingut, excessivament turística, en aquest sentit.

En definitiva, nosaltres fem una aposta clara per una solució de *hub* aeroportuari, eh? I insisteixo en que vostè només ha parlat de l'aeroport de Barcelona. Creiem, evidentment, doncs, que per convertir-nos en aquest *hub* aeroportuari cal, evidentment, en primer lloc, que l'aeroport del Prat sigui un aeroport intercontinental, i avui la disposició de pistes..., tal com està la solució tècnica que dona resposta, diguéssim, a aquesta possibilitat, no és possible. I, per tant, creiem que hem de treballar per adaptar..., amb inversions que permetin assolir aquest objectiu. Aquest hauria de ser un objectiu compartit. Volem vols intercontinentals. Volem que la gent de tot el món pugui venir a Barcelona, evidentment, perquè una part de la nostra economia i l'economia sobretot de caràcter tecnològic en depèn.

També necessitem que l'aeroport sigui eficient i eficaç, amb un nivell de servei i puntualitat adequat per la infraestructura que representa. Això avui, també, en l'actual situació tècnica que té l'aeroport, que va ser concebut per a noranta operacions/hora..., avui no és possible, eh? I, per tant, el que hem de fer és fer possible allò que ja vam dir, doncs, que aquest aeroport hauria d'apuntar.

Necessitem, també, que aquest sigui i es consolidi com un aeroport, evidentment..., que no només sigui de passatgers, que sigui també un aeroport comercial. En aquest sentit, hem de fer possible també que les mercaderies siguin un bé important per a aquest aeroport.

I, també, nosaltres defensem que l'aeroport ha de ser responsable ambientalment. Això vol dir que es compleixin les actuals directives i que es plantegin les alternatives necessàries per fer un creixement ambientalment compatible. De fet, em sembla que va ser a *La Vanguardia* de fa uns dies, que va sortir en portada la presidenta Von der Leyen, dient clarament que –i llegiré les seves paraules– «els que emeten diòxid de carboni han de pagar». Per tant, estem en un procés clar de descarbonització de la nostra mobilitat en el seu conjunt. Per tant, també l'aeroport del Prat i els aeroports de Catalunya han de treballar en aquesta línia. Hem de ser, en aquest sentit, també socialment responsables amb el medi ambient.

També demanem que hi hagi transparència. Ho dic perquè AENA..., les últimes xifres que tenim d'informació econòmica respecte als aeroports de l'Estat daten del 2014, eh? I aquelles xifres ja deien que l'aeroport del Prat era el que generava més beneficis de l'Estat. Creiem que les xifres del 2014 deuen haver augmentat, i, per tant, aquestes inversions que ara se'ns prometen no són un regal, són una obligació. Sembla com si aquí, ara, de sobte, ens vinguin a regalar uns milions, quan aquest és l'aeroport més rendible de l'Estat. Per tant, no ens estan regalant res.

Volem també –he parlat del sistema aeroportuari català– que els aeroports de Reus i Girona cobreixin les necessitats de les seves respectives zones, ja siguin també turístiques, comercials o de negocis. En aquest sentit, això només serà possible, quan pensem en aquest sistema aeroportuari, si som capaços –i, per tant, també l'Estat és capaç– de desenvolupar les inversions de connectivitat ferroviària

d'aquests aeroports que els facin, evidentment, competitiu i siguin aeroports de suport, en aquest cas, de l'aeroport de Barcelona.

Per això..., i aquí, diputada, vostè forma part d'un grup que té una nodrida representació en el Congrés dels Diputats. Doncs escolti, si vostès estan a favor de tot això, ajudin a que l'aeroport del Prat es traspassi a la Generalitat, es traspassi a Catalunya, i que puguem gestionar l'aeroport del Prat. Bé, no només la Generalitat, sinó amb el conjunt, diguéssim, del teixit econòmic i social del nostre país. Per tant..., fer una gestió de proximitat d'aquest aeroport, que segur que ens permetrà atendre molt millor quines són les necessitats econòmiques del nostre país. Nosaltres el demanarem, i esperem que el seu grup polític també ens doni suport en aquesta voluntat.

No s'ha comentat –i tampoc no n'ha fet esment vostè– un altre aeroport, que és l'aeroport de Lleida. Ho dic perquè la interpellació parla del sistema aeroportuari de Catalunya, així que m'agradaria fer-hi també una breu referència, en el poc temps que em queda.

Nosaltres estem treballant per convertir l'aeroport de Lleida en un aeroport industrial, en un referent per a les proves espacials; en aquest cas, per exemple, en un *space port*, que és aquest concepte relatiu a com la nova indústria de l'espai pot ajudar a generar llocs de treball. Aquí, de fet, hi tindran lloc proves de propulsió per al llançament de vehicles espacials, i serà, també, doncs, un parc de negocis i educació per a empreses i centres de recerca relacionats amb el món espacial, que s'hi podran establir. Aquesta és la nostra aposta, que estem fent en aquests moments per a l'aeroport de Lleida-Alguaire.

Per tant, nosaltres volem tenir una visió àmplia del que és el sistema aeroportuari de Catalunya. I, per tant, quan vostè m'interpella directament sobre aquestes inversions i sobre el que ha de significar aquest projecte aeroportuari, li serà molt clar: nosaltres defensem les inversions al Prat, evidentment que sí, però no són un regal, són una obligació que té l'Estat, atès que és l'aeroport més rendible de Catalunya.

Evidentment, també, el nostre compromís amb tenir els tres aeroports connectats amb alta velocitat. Espero també que ens recolzin en aquesta iniciativa. No tindria cap sentit que només estiguéssim parlant de l'aeroport de Barcelona. Nosaltres treballem per una visió conjunta per al país.

I, evidentment, també nosaltres tenim una mirada posada en la sostenibilitat de la solució. I la primera cosa que demanem és que hem de treballar fermament per la descarbonització de la nostra mobilitat, que ja ho estem fent en l'àmbit del transport terrestre, de la mobilitat terrestre, però també creiem que ho hem de fer en l'àmbit aeroportuari, en l'àmbit també dels aeroports.

En definitiva, nosaltres hem constituït una mesa tècnica –aquest espai de diàleg entre les diferents administracions– amb un objectiu clar, que és tenir consens arreu del territori; que la solució que s'adopti finalment per al Prat permeti tenir molt presents aquests elements ambientals i, per tant, trobar la solució tècnica que pugui fer-ho possible, i treballar perquè, sobretot, aquest aeroport sigui un aeroport intercontinental i tingui connectats els altres dos aeroports que abans li he comentat.

En definitiva, treballem en el conjunt del sistema aeroportuari per allò que en dic jo les «tres tes»: per un aeroport que fomenti el talent, la tecnologia i el treball. Només si som un país connectat, un país amb un territori vertebrat, podrem ser, en definitiva, un país de progrés en el segle XXI.

Moltes gràcies, diputada.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I ara, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Gràcies per la seva resposta, conseller. Jo haig de començar dient que discrepar de la senyora Colau sempre és bo (*l'oradora riu*), ja l'hi puc assegurar, i en això coincidim.

També coincideixo amb vostè en que l'aeroport no ha de tenir només una visió només turística. Jo crec que, realment, en aquest aspecte, tots els grups aquí presents podem arribar a entendre'ns, o almenys la majoria dels grups podem arribar a entendre'ns i arribar a consensos sobre quin model realment podem tenir.

Jo celebro la manifestació que ha fet vostè –de fet, me l'he apuntada literalment– en què ha dit: «Sí, volem ser un *hub* intercontinental.» És una gran afirmació. I jo la celebro, l'aplaudeixo, i me n'alegro, de que vostè faci aquesta afirmació avui aquí. Però això s'ha de traslladar a AENA, perquè aquesta rotunditat amb la que vostè ha dit: «Sí, volem ser un *hub* intercontinental» ha d'estar sobre la taula d'AENA amb una conseqüència clara, que és: «Ara vostès, senyors d'AENA, han de modificar el projecte perquè sigui sostenible ecològicament.» En això també hi estem d'acord, en això ens hi hem de posar a treballar.

Però és important que això no quedi en aquest àmbit d'aquí. Aquest sí afirmatiu i clar no ha de quedar només aquí, ha de traslladar-se; no sé si directament a AENA, no sé si en aquesta taula tècnica en què també hi és present AENA. No m'ha acabat d'explicar quines conclusions s'han tret d'aquestes tres reunions de les taules; esperem, un dia, saber-ho. Imagino que van avançant en la cerca d'acords en base a aquesta afirmació que ha fet vostè, que el Govern de la Generalitat sí que vol tenir un *hub* intercontinental.

No li he parlat només de l'aeroport del Prat; jo he parlat de reforçar els aeroports de Reus i Girona. Estic d'acord també amb el que ha dit: reforcem les línies ferroviàries per potenciar aquests aeroports. Clar que sí, clar que sí. No li he parlat del de Lleida perquè està més infrautilitzat; hem de mirar què fem, sens dubte. He parlat de Reus i Girona perquè són uns punts que poden anar molt ben interconnectats amb ser un *hub* intercontinental. Però la realitat és que el nostre sistema aeroportuari vindrà marcat per la decisió que prenguem amb l'aeroport del Prat, i això determinarà quin model fem amb els altres, què fem amb els altres aeroports: com reforcem els altres aeroports, com desviem vols... A partir d'aquesta base, a partir de tenir clar què passa amb aquest aeroport d'aquí del Prat, doncs, podrem determinar la resta.

En el que sí que no estic d'acord amb vostè és en el fet de demanar-li a algú que inverteixi 1.700 milions d'euros, que faci una inversió milionària per modificar o ampliar el Prat, i després que l'hi regalin. És a dir, això no ho fa ningú. Amb tot el «carinyo»... Jo ja entenc que vostè ho vulgui (*l'oradora riu*); em sembla... La carta als Reis sempre s'ha de demanar; però, amb tot el respecte, això no és possible.

És a dir, quan algú fa una inversió de més de 1.700 milions d'euros..., no es pot fer la inversió, posar els diners de la seva butxaca i després fer-li el regal embolicat, i... «Aquí ho té.» Li diran: «Escolti, si vostè vol la gestió de l'aeroport, doncs, fa vostè la inversió i s'espavila vostè.» En això ja és difícil que arribem a trobar un consens, i ja l'hi dic així de clar; jo acostumo a ser bastant clara amb els meus posicionaments, no porto a engany, i això no ho veig possible.

En qualsevol cas, em quedo amb la part en què sí que estem d'acord, amb la part que jo crec que compartim, que és bastanta més que la que no compartim, en aquest punt.

I sí que li demano que el fet que hi hagi una rèplica de...: «No, no li regalarem 1.700 milions d'euros», com vostè deurà comprendre..., que això no sigui el que impedeixi el poder valorar quins guanys ens comporta aquesta inversió de 1.700 milions d'euros. Perquè tampoc podem vendre el discurs de: «És que aquí hi han uns senyors que hi posen 1.700 milions d'euros, en treuen un benefici...»; cert, el treuen, però nosaltres també, com a país. I ens hem de quedar amb el benefici que en traiem com a país, d'aquesta inversió.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, per fer la rèplica, té la paraula el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Diputada, o jo no m'he explicat bé o vostè no m'ha entès. Precisament he dit, concretament, que no volem regals. Crec que... Miri, de fet, és molt fàcil, eh? Deixi'ns que Catalunya recapti els seus impostos, i, per tant, eixuguem aquest dèficit fiscal de 20.000 milions, recentment recalculat, que tenim amb l'Estat, com també el dèficit d'infraestructures, que, de fet, marca la disposició addicional tercera de l'Estatut i que mai s'ha abonat, i escolti, no haurem de demanar que ens facin cap inversió, eh?, no l'haurem de demanar. Per tant, el que estem dient és que no és cap regal –no és cap regal–, és l'obligació. És una obligació que té l'Estat amb aquesta infraestructura de fer aquesta inversió, que l'hauria d'haver fet fa temps. Per tant, o no m'he explicat prou bé o vostè no m'ha entès.

En tot cas, benvinguda sigui, evidentment, aquesta inversió. Nosaltres no serem els que bloquejarem aquesta inversió amb aquesta idea, en fi, ho torno a repetir, que nosaltres no compartim –en aquest cas, amb el grup dels comuns o amb algun altre grup de la cambra–, de no voler que aquí vingui ni un sol turista. Nosaltres no compartim aquesta idea del món. Entenem que quan el turisme és un turisme de qualitat és bo per al país, genera ingressos, activa la nostra economia. I, per tant, nosaltres treballem en aquest sentit. Però, evidentment, no volem només que aquest sigui un aeroport on, en la seva integritat, els vols siguin vols *low cost*, siguin vols..., on es projecti només la voluntat d'incrementar el nombre de vols, eh? El que volem és, evidentment, millors vols, en aquest sentit.

I, hi insisteixo, vostè forma part d'un grup que té a Madrid, o tindria, la capacitat, en fi, de treballar perquè es fes aquest traspàs i poguéssim no haver de demanar aquestes inversions, sinó poder-les fer directament nosaltres. Perquè tindríem la capacitat de prendre les decisions sobre l'aeroport, i, per tant, les decidiríem segurament en aquesta cambra, conjuntament amb el teixit econòmic i territorial del nostre país, i seria tot molt més senzill, no estaríem depenent, en aquest sentit, d'una decisió d'un ens com pot ser, en aquest cas, AENA, o del mateix Estat espanyol.

Sumin-se vostès a aquesta iniciativa dels traspassos que demanem per part de la Generalitat, que no només és, evidentment, en l'àmbit aeroportuari, sinó també en les rodalies i en altres infraestructures, perquè puguem gestionar les infraestructures del nostre país des de Catalunya. Facin això, i, evidentment, tot serà més senzill.

Finalment, permetin-me..., que ahir hi va haver la tercera reunió de la taula tècnica, i, per tant, no tinc encara les conclusions a les que s'ha arribat, però això ho sabrem ben aviat. I, per tant, l'objectiu és que, en base a aquest diàleg..., entenem que és bo que els ajuntaments implicats, que les institucions implicades..., que el teixit econòmic d'aquest país tingui alguna cosa a dir sobre el que ha de ser, doncs, aquest aeroport, perquè ens hi juguem, en certa manera, com serà el futur de la mobilitat aèria en els propers anys.

I, hi insisteixo, aquest vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori defensarà la posició que ha defensat, que no és altra que basada en aquest concepte, doncs, d'un aeroport, evidentment, competitiu. I perquè sigui competitiu ha de poder ser un aeroport intercontinental, ha de poder ser un aeroport que vagi més enllà del concepte aeroport *low cost* o de vols *low cost*. I també ha de ser un aeroport que tingui molt present la sostenibilitat en tots els seus sentits i en el marc ampli del que significa avui la sostenibilitat, i, sobretot, el que fa referència a la descarbonització de la mobilitat, que és segurament la millor contribució que podem fer en la lluita contra el canvi climàtic.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta
Gràcies, vicepresident.

Interpellació al Govern sobre les polítiques urbanes de recuperació social i ambiental en barris vulnerables

300-00030/13

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques urbanes i de recuperació social i ambiental en barris vulnerables. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, i té ara la paraula el diputat senyor Marc Parés per fer-ne l'exposició.

Marc Parés Franzi

Bon dia, diputats, diputades, conseller, consellera. Bé, avui interpel·lem la consellera de la Presidència per parlar sobre polítiques integrals d'intervenció en barris o en àrees urbanes vulnerables. Com sap, el nostre grup, de fet, el que havia plantejat és fer aquesta intervenció a la conselleria de Polítiques Digitals i Territori, però aquesta conselleria no només s'ha després de les polítiques d'habitatge, sinó també de les de barris.

I hem decidit interpel·lar-la a vostè bàsicament per dos motius. El primer és perquè l'enfocament que nosaltres fem d'intervenció sobre barris vulnerables és un enfocament integral i, per tant, en clau de transversalitat, i entenem que afecta el conjunt del Govern –com intentaré anar desgranant–, amb polítiques socials, ambientals, urbanístiques, etcètera. I el segon, doncs, perquè efectivament els barris afecten el món local, i és de la seva competència, tot el que té a veure amb el món local. Tot i això, sí que els hi he de dir –i, mirin, ja que els tinc els dos aquí (*l'orador riu*)– que ens preocupa que l'anomenada «agenda urbana» hagi quedat diluïda o fragmentada en el nou organigrama del Govern, i, per tant, que deixi de ser una prioritat.

En qualsevol cas, i ja entrant en matèria, el focus que nosaltres volíem posar en aquesta interpellació era sobre una de les dues grans formes de segregació territorial que patim a Catalunya, que és el que anomenem «segregació residencial». És a dir, la tendència a la separació de grups socials sobre el territori resultant de les desigualtats de renda i del mercat de l'habitatge o de les situacions urbanes i urbanístiques dels diferents territoris. Una dinàmica que acaba provocant que aquells grups socials més vulnerables, aquelles classes més populars, acaben residint en aquells barris on hi ha menys infraestructura, menys recursos, menys equipaments, i, per tant, en les pitjors condicions urbanes, i, per tant, en una dinàmica de retroalimentació de la vulnerabilitat.

Com sap vostè perfectament, consellera, l'altra forma de segregació territorial o d'expressió de les desigualtats sobre el territori és aquella que té a veure amb els defectes del propi procés d'urbanització, i, per tant, la que genera desigualtats entre la Catalunya urbana, densa, metropolitana, i la resta del territori, és a dir, la Catalunya rural, la Catalunya interior, la Catalunya dels petits municipis. Sobre aquest altre tipus de desigualtats, el nostre grup parlamentari ja va formular una proposició de llei d'equitat territorial la passada legislatura que esperem que es pugui tramitar en aquesta.

De totes maneres, tot i que avui ens volem focalitzar en les desigualtats urbanes a nivell de barri, sí que volia emfasitzar el fet que el que diferencia un i altre tipus d'intervenció no és tant la vella distinció entre el món urbà i el món rural, sinó l'escala d'intervenció. I, per tant, en un cas estem parlant d'una escala territorial supralocal –en aquestes últimes que li feia referència–, mentre que en l'altre cas estem parlant d'escala d'intervenció infralocal, a nivell de barri.

Per tant, amb això el que vull dir o el que també voldria posar en relleu és que, més enllà d'això i de que a Catalunya hi han identificades per la Generalitat 236

àrees vulnerables, la majoria de les quals al voltant dels eixos del Besòs i del Llobregat en l'àmbit metropolità, aquesta problemàtica en realitat afecta el conjunt del país, no només els municipis metropolitans. Afecta també ciutats mitjanes, capitals de comarca i fins i tot petits municipis. I, de fet barris com el barri de les Escodines a Manresa, el barri del Remei i els Habitatges Montseny a Vic o el barri de l'Erm i els habitatges de Can Garcia a Manlleu, per posar alguns exemples d'una realitat propera tant a vostè com a mi, doncs, en serien alguns dels casos. Per tant, no només és a l'àrea metropolitana, on hem d'actuar en barris vulnerables, sinó que és al conjunt del país.

Bé, com saben, fa més de quinze anys que va entrar en vigor la Llei 2/2004, coneguda com a «lleï de barris», una llei que per nosaltres va ser una fita històrica, perquè va permetre fer front a una situació de fortes vulnerabilitats en barris amb problemàtiques socials i urbanístiques. Gràcies a la creació d'aquell fons, l'any 2004, es va impulsar un programa de foment dels barris amb més de quatre mil actuacions en cent disset municipis, amb una inversió total superior als 1.300 milions d'euros durant els sis anys en què va funcionar aquest programa.

El passat mes de març, però, van finalitzar, de fet, els últims programes de la darrera convocatòria, que va ser l'any 2010, amb la qual cosa la Generalitat en realitat porta una dècada sense una política activa en matèria..., una política urbana d'intervenció en els barris vulnerables. I no només això, sinó que ara mateix ja s'han extingit els programes que hi havia, i, per tant, ara mateix no hi ha cap iniciativa en marxa en aquest sentit.

I volíem conèixer, consellera, quins són els plans del nou Govern per fer front a aquestes problemàtiques, a aquesta realitat, si és que en tenen; si no, doncs, els formularem algunes propostes, que el nostre grup sí que en té.

Perquè la nostra sensació és que, clar, mentre la Generalitat durant tot aquest temps ha tingut abandonades les polítiques urbanes, hi ha altres administracions que sí que s'han posat les piles. L'Ajuntament de Barcelona des de l'any 2016 està impulsant el seu propi pla de barris intervenint en l'eix del Besòs, a Nou Barris, a la Verneda, al Bon Pastor; també a la Teixonera, al Carmel, a Can Baró, al Gòtic, al Raval, al Poble Sec, a la Marina del Port, a la Marina del Prat vell, etcètera. Per tant, l'Ajuntament a nivell local està actuant. Però, com li deia, aquest és un problema de país, i no només de Barcelona. De fet, en l'eix del Besòs és prou evident com la línia, el límit municipal, no marca el límit de les problemàtiques urbanes.

Però és que també l'àrea metropolitana ha aprovat el seu pla metropolità de rehabilitació 2020-30, la Diputació de Barcelona ha incorporat aquesta línia a la seva cartera... Per tant, el que falta és que la Generalitat també activi els recursos en aquest sentit.

I ara en tenim una oportunitat, perquè els fons Next Generation obren aquesta nova oportunitat, perquè preveuen 6.800 milions d'euros per a rehabilitació urbana. Això és deu vegades el que va ser el programa Urban II de la Unió Europea. Per tant, són molts recursos. I el Ministeri per a la Transició Ecològica i el Repte Demogràfic va publicar la seva expressió d'interès..., un programa d'actuacions de rehabilitació a nivell de barri per a la implementació de l'agenda urbana espanyola, on preveia una partida de 1.000 milions d'euros que s'han de vehicular a través dels instruments de les comunitats autònomes. I això, com li deia, obre oportunitats. I per fer això el que necessitem és un instrument que permeti canalitzar aquests recursos, i a Catalunya el tenim, que és la llei de barris de l'any 2004.

Per tant, el que nosaltres li proposem i el que li preguntem és si utilitzarem aquest instrument; si pensen o no obrir una nova convocatòria amb la mateixa llei de l'any 2004, tot i que, si volen, doncs, adaptant-ne el reglament a les característiques de la societat actual..., però si pensen aprofitar aquesta llei per vehicular els recursos dels fons Next Generation a través d'una nova convocatòria que ens permeti fer efectiva la intervenció en barris vulnerables, no?

Al mateix temps, però, també creiem..., és a dir, més enllà de la necessitat que creiem que s'hauria d'obrir una nova convocatòria amb la llei del 2004, també creiem que estem davant d'una nova realitat amb nous problemes i que, per tant, calen noves respostes. I, per tant, el que nosaltres li defensarem és una nova llei de barris, una llei de barris verds, no?

Aquestes noves problemàtiques..., evidentment, la més recent és la pandèmia, que ha posat en relleu, ha posat de manifest, no?, com els barris vulnerables són els que més han patit els efectes de la pandèmia en termes de salut, també en termes de salut mental, però també en termes econòmics, en termes d'atur, de formació, de mercat laboral, no?, perquè són barris amb una alta densitat, amb molt infrahabitatge, amb poc espai públic o en males condicions, i, per tant, barris on el confinament ha estat molt dur, no? I li preguntem si des de la Generalitat impulsaran algun mecanisme per fer front a la realitat d'aquests barris i els efectes que està tenint la pandèmia sobre aquests, si tenen alguna iniciativa en termes de salut als barris, de salut comunitària, etcètera.

I el segon gran repte al que ens enfrontem nosaltres, la societat actual, és tot el que té a veure amb el canvi climàtic, que no és tan recent, que ja fa anys que està sobre la taula. I és evident que hem d'impulsar una transició ecològica. I aquests són barris on les condicions dels habitatges, dels edificis..., tenen enormes dèficits en matèria energètica, des del punt de vista de l'eficiència energètica. I, en aquest sentit, doncs, també... I també són barris on afecta especialment la pobresa energètica.

I li preguntem, doncs, si tenen plantejada alguna iniciativa en aquest sentit, o si aquests barris –i aquest és el temor que tenim nosaltres– al final quedaran al marge de la transició energètica, no? I, per tant, nosaltres creiem que el que no ens podem permetre és que els barris més vulnerables també quedin al marge de la transició energètica, entre altres coses perquè, com li deia, el parc d'habitatges que allà hi trobem requereix una forta inversió en termes de millora de l'eficiència energètica.

Bé, com sap també, la conferència de Nacions Unides Hàbitat III, de Quito, de l'any 2016, ja evidenciava la necessitat d'abordar els problemes urbans des de noves perspectives socials i ambientals. I aquí nosaltres creiem que hi ha tres grans dimensions de canvi que cal tenir sobre la taula.

La primera és una dimensió d'escala. Estem en una relació global-local, i, per tant, cal actuar a nivell d'escala, però al mateix temps també creiem que cal una visió de país i que, per tant, cal també en molts casos superar la visió estrictament municipal. Per exemple, en l'àmbit de l'habitatge cal planificar una política d'habitatge a nivell de tot el país. No pot ser que planifiquem els nous habitatges públics només en aquests barris, perquè realimentarem aquestes dinàmiques de segregació.

I cal tenir una visió del conjunt dels municipis. Un estudi recent, per exemple, posava en relleu que a les ciutats de la segona corona metropolitana –Mataró, Granollers, Vilanova, Vilafranca, Sabadell i Terrassa– s'estan accentuant aquestes dinàmiques de segregació. N'està marxant població cap als seus nuclis més immediats, hi està arribant nova població vulnerable, però, en canvi, són municipis en els quals, doncs, tenen un ampli dèficit des del punt de vista de finançament: tenen poca autonomia financera, tenen una baixa base fiscal, i, per tant, cal intervenir-hi.

Bé, en tot cas, en la segona part de la intervenció intentaré incidir una mica més sobre els canvis que creiem que hi ha sobre la taula i plantejar també algunes propostes del que nosaltres entenem que hauria de ser aquesta nova llei de barris verds.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Ara, per fer la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Tots coneixem perfectament la situació de crisi que pateix el país; la crisi sanitària, que ha desencadenat una pro-

funda crisi social, econòmica i també una silenciada crisi emocional. I, de fet, ja veïem d'una crisi iniciada el 2007 que encara no havíem superat i que ens va deixar, doncs, moltes famílies, moltes persones enrere. I a aquestes hi hem de sumar també una crisi democràtica que amenaça de cronificar-se. Són crisis que s'interrelacionen i que cal abordar des d'una perspectiva global per respondre a la complexitat que ens envolta.

La covid-19 ha provocat una crisi molt profunda, un xoc extern a l'economia, amb un important impacte en termes de pèrdua de llocs de treball o la caiguda del producte interior brut. I en aquests moments, doncs, la taxa d'atur encara és molt alta, entorn del dotze per cent –dos punts per sobre de fa un any–, que afecta molt més les dones –amb un catorze per cent– o els joves –amb un trenta-tres– i encara amb noranta mil persones en ERTO, i, per altra banda, moltes persones autònomes que han perdut el seu negoci, que han hagut de tancar el seu negoci o que han deixat de treballar durant mesos.

Per tant, com diem, partim ja d'uns nivells de pobresa i desigualtat importants i els efectes de la pandèmia no han fet més que agreujar aquesta crisi social. I, per tant, és evident que hem d'atendre de forma urgent aquesta situació que s'ha accentuat, i especialment en barris o en pobles que ja partien d'un alt índex de vulnerabilitat.

En aquest sentit, creiem, efectivament, que Catalunya necessita una sacsejada per superar la situació enormement complicada que vivim a tots nivells –sanitari, social, econòmic– i obrir una nova etapa amb una nova manera de governar molt més propera, amb el valor majoritari que ens ha d'inspirar, que és el de donar oportunitats a tothom perquè ningú quedi enrere, especialment els que es troben en una situació més vulnerable.

Catalunya, doncs, necessita avançar de nou cap a un futur de més prosperitat, de més benestar, de més llibertat i, efectivament, de més felicitat per a tothom, i, per tant, fer aquelles transformacions que sabem tots que convenen des d'un punt de vista social, de perspectiva de gènere, de transformació verda.

En aquest sentit, voldria situar-li la bandera social per assegurar que tots tinguem casa i feina dignes, per garantir a tothom salut i educació amb un model econòmic que garanteixi l'equitat i la igualtat d'oportunitats i que asseguri la prosperitat i el benestar. Totes i tots formem part d'un barri, d'un raval, d'un nucli o d'un poble, i, en aquest sentit, per evitar la segregació, com vostè em comentava, ens cal un treball comunitari, efectivament; un treball col·laboratiu amb tota la xarxa d'actors implicats; un treball participatiu, democràtic, des de les institucions, i actuar comunitàriament per intervenir i crear espais de relació que permetin aportar millores en les condicions de vida diàries de la ciutadania a Catalunya.

La visió transformadora són els valors que ens inspiren. Per tant, cocrear espais inclusius, donar resposta a noves necessitats socials. Per una banda, la bandera social; però, per l'altra, la transformació verda, per posar fre i començar a revertir amb urgència aquesta emergència climàtica, que, evidentment, no pot esperar. Afrontar la transformació del model energètic fent una aposta decidida per l'economia verda i, sobretot, promovent un canvi cultural sobre com produïm i com consumim en aquesta societat. Per tant, són transformacions que, efectivament, han d'afectar la Catalunya sencera, sense excloure'n ningú i sense deixar cap territori, tampoc, enrere.

I si avui li responc jo a aquesta interpellació és també per la mirada municipalista, com comentàvem, perquè moltes de les respostes també vindran de la mà del món municipal, però també perquè la conselleria de la Presidència és una conselleria pont, és una conselleria de coordinació interdepartamental que impulsa i vetlla perquè el Govern treballi en aquesta visió integral i transversal per donar respostes en general a la situació que vivim.

Per tant, i parlant d'aspectes concrets..., perquè quan vostè parla de polítiques urbanes, socials i ambientals en barris vulnerables, nosaltres pensem que, de fet, ja

s'ha fet molta feina o s'ha planificat molta feina. I, en tot cas, n'hi aniré desgranant alguns dels exemples.

Amb la creació del Grup de Treball per a la Garantia del Dret a l'Habitatge..., el que pretén és ser un òrgan transversal que abordi les diferents propostes que calen perquè, efectivament, es garanteixi aquest dret a l'habitatge. I, en aquest sentit, doncs, la regeneració urbana..., la Generalitat té un compromís i un llarg recorregut en aquest sentit.

De fet, l'Incasòl és l'execució de diferents promocions d'habitatge, i l'Agència de l'Habitatge és l'encarregada de les polítiques públiques de suport a l'habitatge i de real·lotjament, especialment de famílies vulnerables. En aquest sentit, d'una banda, l'Incasòl, com a execució de projectes, ha estat un gestor d'habitatges que ha impulsat programes que han intervingut en moltíssims barris a Catalunya, i, en aquest sentit, hi ha hagut fins i tot la substitució de més de 8.500 habitatges que estaven en una situació de degradació important.

Per altra banda, evidentment, és important la mobilització de sòl públic per fer que, efectivament, hi hagi habitatge disponible. I, en aquest sentit, l'Incasòl, col·laborant amb els ajuntaments, fa la mobilització d'aquestes promocions d'habitatge i té destinat a lloguer assequible..., i s'ha de materialitzar en els propers quatre anys, perquè, efectivament, l'oferta i la demanda casin.

Aquesta legislatura ha de representar un salt en la producció d'habitatges, i, en tot cas, en la posada a disposició de la ciutadania i les famílies més vulnerables d'habitatge, i, consegüentment, per tant, l'increment d'aquest parc públic. I, evidentment, hi destinarem els recursos que calguin.

Per altra banda, i parlant de bretxa digital o desplegament de fibra òptica –que també és un tema important en aquest sentit–, hi ha el compromís perquè en l'aprovació dels pressupostos 2022 hi hagi els recursos necessaris per finalitzar el desplegament de la xarxa pública de fibra òptica, i s'està treballant intensament per arribar a cobrir la pràctica totalitat de la població o, en tot cas, la major part, la immensa majoria dels municipis de Catalunya.

Però també hi ha altres elements: un pla de xoc amb polítiques actives d'ocupació, el pla més ambiciós que ha impulsat el Govern de la Generalitat per combatre l'atur, amb 900 milions d'euros que hi destinarem. En aquest sentit, 500.000 persones se'n beneficiaran –joves, dones, majors de quaranta-cinc anys i persones amb discapacitat, de forma prioritària. Vull recordar la frase de l'estimada Dolors Bassa, que deia que la millor política social és un treball digne i, en tot cas, també, evidentment, amb un sou digne.

En aquest sentit, i parlant d'una mirada més llarga, també el que plantejem és una revisió de creixements urbanístics no sostenibles, és a dir, reversió de sòls que en aquests moments, doncs, efectivament, no han sigut posats a disposició i no calia que hi fossin.

Però també parlem de transformació del model energètic. I, en aquest sentit, treballarem per accelerar el desplegament de les renovables i aquesta transició energètica que és inevitable, com sempre ens recorda la consellera. En aquest sentit, destinarem després de l'estiu 35 milions d'euros a ajudar en la instal·lació de plaques fotovoltaïques als sostres de les comunitats de veïns. Calculem que el 2022 podrem subvencionar el trenta per cent del cost de 2.500 d'instal·lacions. Per tant, hi farem, doncs, una aposta important.

Però sabem, tots els que som aquí, que, evidentment, per transformar ens cal finançament i ens calen recursos. I, en aquest sentit –vostè ho ha començat a apuntar–, serà molt important el desplegament dels fons europeus per finançar alguns d'aquests projectes. El Govern de la Generalitat, de fet, considera en aquests moments que cal focalitzar els esforços de totes les administracions en la gestió dels programes vinculats a aquests fons, sense perjudici que en el futur es pugui engegar un procés per a l'aprovació d'un nou marc normatiu o un programa d'actuació en

barris especialment vulnerables; però, en coherència amb aquest posicionament, les actuacions de la Generalitat i de les administracions municipals estaran en aquests moments vinculades a aquests fons.

I, en aquest sentit, vam presentar alegacions al reial decret que regulava aquest aspecte, perquè volíem que un dels vint-i-set projectes prioritaris de la Generalitat fos aquesta agenda urbana de revitalització d'hàbitats urbans. I tenim dos projectes importants: el Rehabilitem, que és un pla que estructura un mecanisme de suport públic a les actuacions de rehabilitació de 25.000 habitatges a l'any –per tant, és una proposta molt ambiciosa–, i aquí prioritzem l'eficiència energètica als edificis. Però també des de la Generalitat vam presentar alegacions perquè hi poguessin entrar altres aspectes importants que ens semblaven molt rellevants, com ara aspectes d'accessibilitat –perquè, com saben, molts habitatges tenen encara problemes d'accessibilitat–, però també de patologies estructurals. Ens sembla clau que aquests fons europeus també vagin en la línia, diguem-ne, de resoldre aquestes patologies.

En qualsevol cas, també hi ha un altre projecte, que és el pla de sostenibilitat urbana, l'objectiu del qual és crear un fons de foment per al pla de regeneració urbana verda, dotant amb recursos pressupostaris per al cofinançament de projectes vinculats a patrimoni cultural, aconseguint un retorn en temes turístics, socials, econòmics. I, per tant, també hi apostem fortament.

En qualsevol cas..., i aquí crec que ens poden ajudar a incidir perquè puguem incloure i aterrar la visió d'aquest territori, la visió dels municipis, en l'execució d'aquests fons, i, per tant, fer possible que puguem desenvolupar aquests dos projectes que li comentava.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. I ara, en el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, discrepem en algunes qüestions. Vostè diu que fan coses..., nosaltres creiem que no tantes. M'ha parlat de l'Incasòl. L'Incasòl ara mateix està promovent trenta-sis habitatges per tot Catalunya; l'Ajuntament de Barcelona, 2.300. Per tant, la intensitat de l'actuació creiem que podria ser molt més alta, i això l'hi reclamem.

En segon lloc, estem d'acord en algunes de les propostes que vostè ha posat sobre la taula, però el que li plantegem és que hi ha territoris en aquest país que són especialment vulnerables i que requereixen intervenció integral. Per tant, no es tracta només de promoure plaques solars per a tots els edificis, que està molt bé, sinó que cal posar el focus en aquests territoris, específicament, perquè tenen un conjunt de problemàtiques que requereixen una intervenció integral. I una llei de barris el que fa és justament això, és a dir, identificar les àrees més vulnerables i actuar de forma integral i transversal en aquests territoris.

La canalització dels fons Next Generation nosaltres creiem, doncs, que es podria aprofitar per a això. I, de fet, es podria aprofitar amb la llei que ja tenim actualment a Catalunya, encara que sigui de l'any 2004. I, per tant, el que els demanem és que n'obrin una nova convocatòria perquè focalitzin els recursos en aquells territoris, en aquelles àrees, que són més vulnerables.

Li parlava abans de tres grans canvis –li deia jo– que hi han sobre la taula, crec, ara mateix. Un és la qüestió d'escala; per tant, la importància del món local, però amb aquesta dimensió d'articular les diferents sobirania i els diferents nivells de govern.

El segon crec que és un element de complexitat. És a dir, hi ha molta més complexitat, molta més vulnerabilitat, i això es mostra específicament en problemes que es barregen des dels àmbits formatiu, social, laboral, econòmic. I, per tant, cal inter-

venir en tots aquests àmbits. I aquí vull destacar com són les dones les que més han carregat en les tasques de cura durant la pandèmia, també les que pateixen una major vulnerabilitat laboral, també les que sovint són discriminades en l'ús dels espais públics o dels equipaments, i, per tant, la necessitat d'intervenir també en aquests territoris amb una perspectiva de gènere.

I el tercer element crec que és el paper de la ciutadania, i, per tant, que abordem intervencions no només comptant amb els municipis, sinó també amb les comunitats, amb els ciutadans, i, per tant, promovent formes d'autoorganització col·lectiva per fer front als problemes col·lectius. Perquè, al final, hem d'aconseguir que els ciutadans i ciutadanes que viuen en aquests barris s'hi vulguin quedar, hi vulguin viure, no en vulguin marxar i no els expulsin, perquè aquest és l'altre problema que tenim, que alguns d'aquests territoris pateixen també la problemàtica de gentrificació. Cal governar les transformacions urbanes. És a dir, si invertim en aquests territoris, no ha de ser perquè al final acabin arribant nous veïns i veïnes de classes més altes que expulsin per un factor de renda els veïns que ara hi viuen, sinó que hem d'aconseguir que hi visquin i hi vulguin viure els que hi resideixen.

L'hi plantejava: el nostre grup parlamentari ha registrat una proposició de llei de barris. És una llei de barris verds, a través de la qual proposem crear un nou fons de recuperació social urbana i ambiental de barris i viles, perseguint quatre grans objectius.

El primer, millorar les condicions de vida en els barris amb major vulnerabilitat urbana, social i ambiental, amb especial atenció a les dones, a la salut i als efectes del canvi climàtic.

En segon lloc, afrontar els dèficits urbanístics intervenint en l'espai públic, en els equipaments, en la infraestructura verda, però també entrant en els habitatges, cosa que no feia l'anterior llei de barris, i, per tant, entrant en els habitatges per millorar-los des del punt de vista de l'eficiència energètica, de les condicions d'habitabilitat, i desplegant realment una política d'habitatge social decidida que resolgui els problemes i que sigui innovadora; per tant, no només amb la promoció d'habitatge públic destinat al lloguer, sinó també amb noves fórmules com l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús.

El tercer objectiu: recuperar i promocionar l'activitat econòmica dels barris enfortint l'ocupació comunitària, l'economia social i solidària, el cooperativisme, el comerç de proximitat, l'activitat industrial local. Per tant, mesures que permetin que aquests territoris siguin territoris on hi hagi també ocupació i on hi hagi dinamisme econòmic.

I el quart objectiu, que per nosaltres és clau i té a veure amb el que li comentava ara mateix, és la dimensió comunitària, i, per tant, la implicació dels veïns i de les veïnes, de forma organitzada, per a la reivindicació dels seus drets i la satisfacció de les seves necessitats col·lectives. Per això nosaltres creiem que cal intervenir en tres àmbits: en l'àmbit urbanístic, d'habitatge i d'eficiència energètica, per una banda, no?; en l'àmbit de la transició ecològica, i en l'àmbit de l'acció comunitària inclusiva.

En la proposta de llei de barris que hem registrat tenim tota una bateria de propostes que posem sobre la taula per poder intervenir en aquests territoris, des de la creació de comunitats energètiques locals fins a la intervenció en la deficiència energètica, la barreja d'usos, la digitalització, la inversió en equipaments, la mobilitat sostenible en clau interna dels barris, la millora dels serveis ambientals, la infraestructura verda, la sobirania alimentària... Per tant, són molts camps en els quals podem intervenir.

I el que demanem és: fem actuacions focalitzades a nivell territorial en aquells barris, en aquells territoris que més ho necessiten per revertir aquestes dinàmiques de desigualtat i de segregació espacial, és a dir, d'expressió de les desigualtats sobre el territori, que creiem que és el que hem de combatre.

Gràcies.

La presidenta

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Senyor diputat, bé, com li deia abans, només en un any i mig la situació econòmica i social del nostre país ha canviat o ha empitjorat com no ens podíem haver imaginat abans de la pandèmia. En tot cas, entenem que no es pot fer un «copiar i enganxar» de la llei de l'any 2004, sinó que cal fer una reflexió profunda.

En aquest sentit, si em pregunta si cal un nou cicle inversor en el teixit urbà a partir d'aquest any 2021, doncs, segur que li diré que sí. Però, en tot cas, plantejem-nos bé com fer-ho, i abans de començar a engegar un nou marc normatiu parem-nos a pensar, a avaluar i a veure com ha funcionat fins ara en termes de cost-benefici social. Sempre hem de fer una anàlisi *ex ante* de les polítiques públiques, però en tot cas també *ex post*, i en aquest sentit ara podem fer una bona anàlisi de la llei de barris del 2004 i invertir els recursos de la manera més correcta possible; per tant, avaluar l'impacte en termes socials.

En aquest sentit, nosaltres posem també en valor la llei de barris que es va aprovar l'any 2004 i que s'ha desenvolupat en els darrers anys. Va permetre dotar d'equipaments i transformar moltes àrees urbanes que en aquell moment estaven molt mancades de recursos i inversió. Aquesta llei es va aprovar amb l'objectiu de revertir el deteriorament de barris i reduir el desequilibri territorial actuant no només en temes urbanístics, sinó també en una vessant social, econòmica, ambiental, i amb un programa d'intervenció que bàsicament el que pretenia era frenar la degradació urbanística, millorar les condicions de vida de les persones, desenvolupar el barri, el comerç, la formació –efectivament–, la cohesió social, el desenvolupament de les associacions i entitats veïnals, reduir –evidentment– les desigualtats i l'estigmatització dels barris...

I, en aquest sentit, doncs, se'n van beneficiar 143 barris, amb una inversió de 1.123 milions d'euros, perquè no se'n va executar el total, que eren uns 1.300 milions d'euros previstos. En tot cas, l'execució va ser d'un vuitanta-quatre per cent. En aquest sentit, també va anar per barris; és a dir, alguns en van poder executar el cent per cent, d'altres no van arribar més enllà del cinquanta, depenent del nivell de maduresa de la proposta. Però, en qualsevol cas, gairebé un milió de persones se'n van poder beneficiar, amb una inversió important per habitant.

En aquest sentit, m'agradaria expressar que no hem de començar la casa per la teulada, i, per tant, que, en tot cas, hem d'apostar per aquesta rehabilitació del parc d'habitatges amb més dificultats, especialment seguint criteris relacionats amb sostenibilitat ambiental i buscant que, efectivament, l'habitatge esdevingui clau de cohesió social, però ho volem fer analitzant bé, planificant bé, tenint clars tots els recursos disponibles i fent-ne el millor ús. També incorporant-hi la perspectiva de l'agenda 2030 i els objectius de desenvolupament sostenible: per tant, elements de pobresa, equitat, sostenibilitat, igualtat, però també aliances, i, en aquest sentit, són molt importants les aliances que hem d'establir.

I per això, de fet, en compareixença la consellera de Drets Socials ja va expressar en comissió que aquest futur pla de barris s'hauria de situar, en tot cas, en el marc d'un debat que s'ha d'obrir en un nou pacte nacional per a l'habitatge, i en aquest sentit és on situarem aquesta proposta. Per tant, es tracta de gestionar bé els recursos i fer les polítiques públiques el màxim d'adequades possible.

Per tant, estic segura que en aquest camí tenim molts objectius compartits, des del seu grup parlamentari i des del Govern; que ens hi trobarem. Treballarem de la mà per, efectivament, aprofitar aquests recursos europeus dels que parlàvem abans. Hem de negociar quin ha de ser el millor marc per poder-ho invertir. Hem de coordinar-nos bé en aquesta feina. I l'objectiu, òbviament, és millorar les vides de la ciu-

tadania per proveir-los des del que són necessitats bàsiques, no?, des de temes molt bàsics, com un habitatge, una ocupació digna..., però també aquestes necessitats socials de comunitat inclusiva que tots necessitem per al nostre desenvolupament personal.

Per tant, a mi m'agrada molt parlar d'aquesta piràmide de Maslow, que va des del que és més necessari, el que és més bàsic, fins al que són necessitats de seguretat, però també necessitats socials que tots tenim de sentir-nos recolzats en un entorn adequat, i, al final, també d'aquesta necessitat personal d'autorealització, d'autoestima i de sentir-nos bé.

Per tant, en aquest sentit, compartim bona part dels objectius. De ben segur que podrem treballar en els propers mesos per fer efectives, doncs, totes aquestes polítiques públiques importants per al país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de la joventut, presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

Interpellació al Govern sobre la situació de la joventut

300-00029/13

Té la paraula el diputat Antonio Gallego, per fer l'exposició de la interpellació.

Antonio Gallego Burgos

Muy buenos días a todos. Señora *consellera*, el Grupo Parlamentario de VOX presenta esta interpelación porque nos preocupa la juventud catalana y española, ¿no?: sus problemas, sus perspectivas, sus anhelos, su forma de entender la sociedad. Por tanto, queremos ayudar a crear las condiciones necesarias para que puedan construir su proyecto vital, desarrollarse personal y profesionalmente, y formar una familia.

Los jóvenes, que ya venían tocados de la crisis anterior, ven como la pandemia pone en riesgo sus aspiraciones. Con muy pocos años de diferencia han sufrido dos hecatombes económicas que en muchos casos han condicionado su presente y su futuro. Miles de jóvenes catalanes llevan casi una década encadenando becas mal pagadas y empleos temporales precarios; otros, ni eso. Condenados al paro, a ser mantenidos y ayudados por sus padres o atados a una pequeña ayuda pública de subsistencia, observan con impotencia e indignación a una sociedad que se olvida de ellos, que parece que no les escucha, y por primera vez verán cómo sus hijos vivirán peor que sus padres.

La crisis del coronavirus y sus consecuencias económicas han afectado a toda la población, pero suponen un auténtico ciclón devastador para quienes tienen entre dieciocho y treintaicinco años. La gran recesión del 2008 noqueó a una generación de jóvenes, y ahora el huracán pandémico que sopla está a un paso de derribarles. El ascensor social se ha frenado, e incluso podríamos afirmar que se ha podido haber detenido. Son la generación de la doble crisis, y a ellos se dirige esta interpelación que hoy presenta VOX.

Las cifras son lacerantes: casi un cuarenta por ciento de cada diez menores de veinticinco años están desempleados en Cataluña, según los datos de Eurostat, frente al dieciséis por ciento europeo. Buena parte de esos trabajos, además, son subempleos y son trabajos a tiempo parcial. Los sueldos han bajado más entre los más jóvenes en la última década. El porcentaje de jóvenes entre veinte y veintinueve años que vive con sus padres en Cataluña no ha dejado de crecer desde el 2010, y ya roza el ochenta por ciento, aquí en Cataluña, según el Observatorio de Emancipación.

Estas cifras evidencian miles de sueños rotos y planes de futuro truncados. Tenemos la obligación moral, pues, de dar respuesta a sus problemas. La solidaridad intergeneracional no solo la tenemos que practicar de abajo arriba, sino también de arriba abajo. Tenemos que echarles una mano y enviar un mensaje nítido de apoyo y solidaridad desde las instituciones.

Pero, sobre todo, lo que tenemos que hacer es poner en marcha una potente batería de acciones para resolver la situación. Con tomar conciencia del problema y utilizar bonitos discursos no es suficiente. La juventud de Cataluña ya está cansada de palabras huecas, promesas incumplidas, planes como los que he escuchado esta mañana, palmaditas en la espalda, humo político y viajes a Ítaca que no les solucionan sus problemas, ¿no? Son cuestiones que desde luego no arreglarán absolutamente nada. Por cierto, no es casualidad que el apoyo al proceso, al independentismo, cada vez sea menor, ¿no?

No les fallemos más, señora *consellera*. Nos piden acciones, inversión y que actuemos. La juventud catalana tiene dignidad, fuerza y empuje. Por eso nos piden que les demos la caña de pescar, y no el pescado servido en la mesa; obras son amores, y no buenas razones. Por eso desde VOX fijaremos en la moción posterior a esta interpretación una batería, como decía antes, de propuestas muy concreta para darle la vuelta a la tortilla a esta situación. Lamentarse no es una estrategia de acción. No vamos a mirar para otro lado mientras vemos que caen pendiente abajo, frustrados e irritados.

Las iniciativas para reducir la exclusión social de los más jóvenes girarán en torno a tres ejes. En realidad, se podrían resumir en tres palabras: trabajo, familia y futuro.

El primer eje será el de trabajo y empresa. Queremos ayudar a acceder a un primer empleo; reducir la precariedad, la parcialidad y la temporalidad; ayudarlos a emprender y a crear empresas, a abordar la sobrecualificación y la subocupación; evitar mensajes políticos que sobreprotegen a los denominados «ninis»; incentivar para retener el talento; reformas estructurales en los servicios públicos de empleo, y respaldaremos a los empresarios que apuestan por nuestra gente joven.

En segundo lugar, en la moción hablaremos de la vivienda como base del patrimonio familiar y centro de convivencia y desarrollo personal y social. Ahí creo que se tiene que impulsar una importante batería de medidas. Destaco solo algunas: aumentar el suelo urbanizable en Cataluña; más viviendas a precio asequible; más rehabilitación, como se decía antes; vertebrar mejor Cataluña; algunas al menos mayores –porque de momento son inexistentes, casi– desgravaciones fiscales para arrendadores y arrendatarios jóvenes; créditos avalados por la Generalitat, y reducir el tipo del impuesto de transmisiones patrimoniales cuando el comprador es una persona joven.

Y también nos gustaría hablar de formación, porque sin esa formación va a ser muy difícil que luego estos jóvenes a los que me refiero puedan acceder a un trabajo razonablemente positivo para su vida. Aquí hablaremos de un plan de choque para combatir el abandono y el fracaso escolar, que está en máximos, y esto nos preocupa muchísimo; reforzar la autonomía de nuestras escuelas; complementar las becas del Estado; ayudar a incentivos para volver a la escuela en los casos en los que sea necesario –y lamentablemente las estadísticas nos dicen que cada vez son más los chavales o los jóvenes que abandonan prematuramente sus estudios–; reforzar el conocimiento de idiomas extranjeros –para nosotros es muy importante y para las empresas también; adolece, la sociedad catalana, la juventud catalana, todavía de una falta de dominio de lenguas extranjeras, y eso lo está reclamando el conjunto de pymes y grandes empresas en Cataluña.

Hay que apremiar también y poner el acento en la formación profesional y en las prácticas en las empresas. También, por supuesto, queremos que se reduzcan de una

vez las tasas de las matrículas universitarias y que se ponga mucho más el acento en las cuestiones relacionadas con las nuevas tecnologías.

Por tanto, son propuestas muy concretas que ustedes verán en su momento, cuando llegue la moción como consecuencia de la interpelación. Espero que no me respondan únicamente con eso de: «Haremos un plan, haremos un plan y haremos un plan.» A Cataluña le sobran planes, como decía el otro día la decana de la Universidad de Girona. Decía: «Aquí sobran planes.» Aquí lo que hace falta es invertir, hacen falta líneas de acción concretas, ¿no?, y pensamos que estos son los tres grandes ejes.

Antes la vicepresidenta hablaba de la pirámide de Maslow, ¿no? Y en la base de la pirámide, ¿qué hay?, ¿qué está?, ¿cuáles son las cuestiones que hay que resolver? Desde nuestro punto de vista, formarse, trabajar y poder emanciparse. Entonces, es ahí donde queremos que, desde luego, haya políticas claras por parte de la Generalitat de Catalunya.

Así pues, dejen de construir naciones ficticias y ayuden más a los jóvenes; menos *estructures d'estat* y más ayudas a los alquileres; menos embajaditas para su «*reputabilitat*» y más escuelas oficiales de idiomas; menos adoctrinamiento moral y más acompañamiento educativo.

Si la mayor desgracia de la juventud es no pertenecer a ella, como decía Salvador Dalí, su mayor frustración es serlo en lugares donde se supone una desventaja. Y Cataluña se ha convertido en uno de ellos, y tenemos que trabajar para revertir esta situación. El panorama es desalentador; unas consecuencias, además, que aún desconocemos en muchos casos, tanto en su alcance como en su profundidad. Y lo que sí sabemos es que no son problemas nuevos, sino estructurales y sistémicos, que requieren un abordaje urgente y radical, por complejo que sea.

Así pues, señora *consellera*, no miremos más para otro lado y aterricen y prioricen estas cuestiones. La brecha entre las expectativas prometidas y las oportunidades disponibles tiende a seguir agravándose, y quizá sea lo más preocupante de esta cuestión: la normalización de esta idea en la propia mentalidad de los jóvenes. La secuencia «estudiar, trabajar, casarse, comprar una vivienda, tener hijos, jubilarse» sigue siendo válida y la más deseada. No es cierto que los jóvenes hayan cambiado de anhelos por voluntad, como nos recordaba hace poco la escritora Ana Iris Simón en su libro *Feria*.

Así pues, no fomentemos más la fractura intergeneracional que impida que la sociedad reme en la misma dirección. Cataluña se enfrentará a décadas de estancamiento y oportunidades perdidas si no revierte una situación que ha sido agravada por su gestión en los últimos años, incapaz de movilizarse en cuestiones que no aportan rédito electoral inmediato. La sociedad española tiene una deuda pendiente con nuestros jóvenes, como decía nuestro rey Felipe. Y tenía razón.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials, Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades i diputats... Senyor diputat, la veritat és que ha fet una interpellació per parlar de la joventut que..., majoritàriament comparteixo els paràmetres en els quals l'ha situat. El problema és que, per desgràcia, la situació de la joventut no és exclusiva de Catalunya, sinó del conjunt de l'Estat, i, a més a més, segurament també a nivell europeu i a nivell internacional.

Vostè parlava de precarietat laboral, de precarietat habitacional. I jo hi afegiria, a més a més, els problemes emocionals que els hi comporta als joves i a les joves del nostre país, doncs, no poder accedir a la seva vida plena i a la seva emancipació a l'època en la que els nostres pares o nosaltres mateixos ho vam poder fer.

La situació és complexa. Nosaltres, des del departament i des del Govern de la Generalitat, volem fer el possible per intentar revertir aquesta situació tant des del punt de vista laboral –a través de les polítiques del SOC hem de treballar intensament perquè els joves puguin accedir a feines de qualitat i que estiguin ben remunerades– com també en el binomi entre les empreses i també el món educatiu –tots sabem, quan anem a visitar diferents empreses, que molts cops ens diuen que els currículums no coincideixen amb les necessitats que en aquest moment demanen les empreses.

Hi ha un altre camp a treballar, que és el famós sostre de vidre. Les diferències salarials entre dones i homes molts cops són perquè les dones van encaminades a uns sectors laborals i els homes van encaminats a uns altres. Hem de potenciar algunes carreres enfront d'unes altres que segurament tenen més sortides laborals.

Per tant, és veritat: hi ha molta feina. Quan parlava en la meva intervenció del pacte nacional per a la joventut..., no és un pacte de pa sucat amb oli, sinó que són pactes on intervenen tots els actors de la societat, també els joves implicats, perquè no entenem que les polítiques es puguin fer sense tenir-los en compte.

Parlava, també, de l'emancipació i, sobretot, de les polítiques d'habitatge. Des del Departament de Drets Socials, com ja vaig anunciar en la compareixença, tenim la intenció de treballar en quatre grans línies.

Una és per a les persones més vulnerables. Nosaltres creiem que aquesta és la prioritat. En la interpellació anterior, la consellera de la Presidència també feia referència a les polítiques d'habitatge.

Un altre dels nostres punts d'actuació seran les polítiques d'habitatge per a la gent gran. Entenem que dintre d'aquest pacte que volem fer del nou model d'autonomia personal necessitem polítiques d'habitatge diferents d'acord amb les edats dels diferents ciutadans.

També polítiques d'habitatge contra el despoblament. No volem que els joves hagin de marxar dels seus llocs de naixement, ni volem tampoc que hagin de marxar a fora a buscar feina. Sí que volem que..., si volen marxar, doncs, els acompanyarem perquè marxin, però que no tinguin l'obligació de fer-ho. Per tant, les polítiques d'habitatge també aniran adreçades a evitar aquest despoblament.

I el quart punt, que és el que vostè també comentava, les polítiques d'habitatge per a joves. Aquesta creiem que és una de les prioritats. Parlàvem d'això, eh?: de polítiques de formació, polítiques de treball, polítiques d'emancipació, perquè tot això el que comporta, al final, és un altre dels problemes que vostè no ha mencionat, que és el problema emocional de la gent jove. La gent jove està immersa en una profunda crisi emocional. A l'hora de sortir d'aquesta crisi ha estat encara molt més greu. La crisi ha impactat en tots els sectors de la societat, però segurament els més oblidats... Ens hem ocupat molt de les persones vulnerables, de la gent gran, i els joves, com que són joves i són forts..., segurament requereixen una atenció encara més preeminent, i hem de treballar per aquesta salut emocional dels joves. I per això també amb el Departament de Salut volíem treballar conjuntament en aquests treballs de salut mental.

Per tant, comparteixo algunes de les actuacions que vostè creia que s'havien de dur a terme. No obstant això, jo també li detallaré algunes de les actuacions que, fins ara, s'han estat duent a terme.

En l'àmbit laboral, durant els anys 20 i 21 s'ha donat suport a les necessitats de les persones joves mitjançant diversos programes, com el programa Garantia Juvenil, que ha donat orientació i acompanyament als joves en situació d'atur, especialment a aquells amb més dificultats per a la inserció laboral.

S'ha fomentat l'autoocupació juvenil amb subvencions per a projectes a empreses i s'ha lluitat per evitar l'abandonament dels estudis amb el programa Noves Oportunitats, recuperant les ganes d'aprendre de milers de joves que, per motius diversos,

no han trobat el seu lloc en els instituts i que, per raó de la seva edat, són invisibles per a les empreses.

També, en l'edició dels projectes singulars, es va donar orientació i formació a gairebé tres mil joves per millorar les seves competències i afavorir la inserció al mercat de treball, i gairebé la meitat d'aquests joves van accedir posteriorment al mercat laboral. Enguany volem arribar a 3.800 joves beneficiaris.

S'ha intensificat la contractació laboral en pràctiques per a joves, i la línia de joves tutelats i extutelats del programa Treball i Formació ha facilitat experiències per a professionals a aquest col·lectiu especialment vulnerable. El programa Odisseu ha promogut la incorporació de talent jove a les empreses situades a les àrees rurals. L'Oficina Jove de Treball ha continuat donant servei d'assessorament laboral als joves.

I, com dèiem, en matèria d'habitatge s'han programat formacions en línia a professionals de joventut en aquest àmbit, però hem de continuar treballant per poder oferir habitatges per als més joves.

En un altre ordre de coses..., com també li comentava, en temes de salut mental per a les persones entre setze i vint-i-nou anys durant els anys 20 i 21 s'han intensificat i dissenyat noves campanyes i actuacions, i s'ha fet prevenció de les conductes de risc entre la població adolescent i juvenil mitjançant el consultori Adolescents.cat i el programa NitsQ, d'intervenció en espais d'oci nocturn, per prevenir riscos associats als consums de drogues.

Enguany s'ha iniciat un grup de treball sobre la prevenció del suïcidi juvenil amb la participació de persones expertes en la temàtica, com entitats, el departament de la Generalitat, persones expertes en la matèria... L'objectiu del grup és identificar les necessitats d'intervenció pública per a la prevenció del suïcidi juvenil i dissenyar actuacions al respecte de forma coordinada i alineada amb el pla nacional de prevenció del suïcidi, que s'està elaborant. Durant l'any 2021 el grup s'ha reunit cinc cops i ja s'han realitzat propostes concretes en matèria de recerca i formació a professionals de joventut i altres agents que treballen amb les persones joves.

Les expectatives de present i de futur d'un país també es mesuren amb la seva capacitat de connexió amb els seus infants i joves, i la xarxa nacional d'emancipació juvenil ha atès 324.578 consultes de diversa temàtica durant l'any 2020 i 123.446 consultes durant el primer semestre de l'any 2021. Des de l'any passat s'estan formant els professionals d'aquesta xarxa en els àmbits de treball educatiu i de salut emocional, afectiva i sexual, en l'àmbit de l'habitatge i en l'àmbit de les competències digitals per ajudar-los a adaptar els seus serveis i programes adreçats a joves a les noves necessitats derivades de la pandèmia. S'han adaptat a la modalitat en línia tallers i xerrades adreçades a persones joves també en la cartera de serveis.

Dins del col·lectiu dels infants i joves del nostre país hi ha també un grup molt específic que es treballa des del nostre departament, que és especialment vulnerable, i ens referim als joves migrants sols. Com saben, aquest és un fenomen nou i és una situació específica que no succeeix només a Catalunya. Es tracta d'un fenomen migratori que afecta majoritàriament joves i adolescents marroquins entre quinze i disset anys, i que s'ha accentuat molt en els darrers dos anys en el nostre país.

Aquests joves arriben al nostre país amb la finalitat legítima de millorar les seves condicions de vida, i, en el cas de les noies, malgrat que el nombre sigui molt menor que el dels nois, també emigren per alliberar-se dels rols de gènere dels seus països d'origen. Aquests infants i adolescents tenen tot el dret a ser acollits i atesos i a que els seus drets siguin protegits i promoguts d'acord amb el que estableix la Convenció dels Drets dels Infants, que posa en relleu els següents principis: la no-discriminació, l'interès superior de l'infant, el dret a la supervivència i a la lliure supervivència, i el desenvolupament.

Tal com indica l'UNICEF, en primer lloc i davant de tot, són infants. En aquestes condicions d'infants i adolescents, alguns dels quals poden ser, a més, sol·licitants d'asil o de refugi, el seu interès superior és el de prevaldre per sobre de la seva con-

dició d'immigrants i estrangers. Els drets socials són el conjunt dels drets de totes les persones, independentment del seu origen.

Vull fer palès que els estereotips socials en relació amb aquests nois i noies no s'ajusten a la realitat. I, per tant, nosaltres continuarem treballant per la seva plena integració tant quan arriben sent menors com quan es fan grans, fins que continuen sent extutelats de la Generalitat. Cal remarcar les situacions negatives i de vulnerabilitat d'aquests joves, amb els quals continuarem treballant.

I en la propera part de la intervenció continuaria, a banda de respondre a les seves preguntes, parlant d'aquest tema.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I a continuació, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Bien. Muchas gracias, señora *consellera*. Le agradezco el tono; de verdad, le agradezco el tono con el que nos ha contestado. Creo que ha entendido perfectamente lo que queríamos decir con la exposición inicial de la interpelación.

Nosotros lo que les pedimos es, efectivamente, que pongan a los jóvenes en el centro de la agenda política; poco futuro tendrá Cataluña si no lo hacen. Una comunidad que deja atrás a sus jóvenes compromete su futuro y pone en riesgo sus logros. Es decir, pedimos eso: que trabajemos para que los jóvenes tengan al menos las mismas oportunidades que hemos tenido nosotros. Creo que usted lo ha dicho con otras palabras, y en eso coincido. La alternativa es su futuro en manos de una generación desencantada y resentida hacia un país que los traiciona. Entonces, eso hay que evitarlo, por descontado.

Luego he visto que usted, pues, ha dedicado una amplia respuesta a la posición de los menas. Bueno, supongo que se lo habrán escrito —«Estos de VOX te van a hablar de los menas...»—, y no, ni se lo he mencionado. Es decir, usted me ha replicado que si los menores..., durante dos o tres minutos, explicando... No, hemos venido a hablar de los problemas de la juventud. Nos preocupan los problemas de la juventud en general. Otro día hablaremos, sin ningún tipo de problemas, de lo que pensamos sobre la gestión de los menores no acompañados.

Me alegra que compartamos el diagnóstico de la situación, más o menos. Lo que le pedimos nosotros, y le pediremos en la moción como consecuencia de la interpelación, son políticas concretas. Me ha parecido escuchar que hablaba usted de que había impulsado medidas en el ámbito laboral que han ayudado a 3.800 jóvenes a incorporarse a un trabajo. Es una broma; 3.800 jóvenes, en fin, es una cifra absolutamente ridícula. No se trata de hacer un programa para ayudar a 3.800 jóvenes y poder decir que te preocupan los jóvenes en el ámbito laboral; se trata de hacer un paquete de medidas integrales que afecten y ayuden a la gran mayoría de jóvenes de Cataluña. Es un pellizco de monja, 3.800 personas. Le pedimos que sean mucho más ambiciosos.

Y luego, pues, en fin, una reflexión final. Como habrán comprobado en la exposición inicial, nuestra idea era hacer una reflexión general del conjunto de políticas que se tienen que llevar a cabo para ayudar a la gente joven de Cataluña. Pedíamos y pediremos prácticamente un plan integral. Por eso, en su momento, cuando pedimos la interpelación —y no tengo la voluntad, digamos, de menospreciar o de reducir su presencia y su intervención en este debate—, pedíamos la de la vicepresidencia, porque nuestro enfoque no es solamente en términos de políticas sociales, que es su área, sino que pedíamos que hubiera participado en este debate la vicepresidencia, porque queríamos hablar de lo que hemos hablado: políticas digitales, educación, formación profesional, vivienda, empresa, etcétera.

Esto..., de verdad, no se trata de coger al grupo de jóvenes y decir: «Venga, vamos a hacer unas cuantas cosas para que los jóvenes crean que la Generalitat ya está cerca de los jóvenes.» No; se trata de tomárselo, de verdad, en serio. Los problemas son graves, y, si no se resuelven, desde luego tendrán unas consecuencias gravísimas para la cohesión social y para la vertebración de Cataluña.

Por eso pedimos, y se lo volveremos a pedir las veces que haga falta durante esta legislatura, que sean mucho, mucho, mucho más ambiciosos de lo que son.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, abans m'ha dit que no volia que fés-sim més plans i més no sé què, i vostè me n'acaba de demanar un, que és..., «*que queremos hacer un plan integral*». Bé, sí, benvingut a la política, i a la política que es fa en aquest Parlament. Quan tant des dels grups parlamentaris com des del Govern es plantegen a la societat plans nacionals, plans integrals, no és res més que la voluntat oberta i sincera de parlar amb tots els actors per poder-los fer entre tots, i sobre-tot treballar aquells temes que afecten majoritàriament la societat i poder-los fer, en certa manera, entre tots.

Vostè ha vingut a explicar-nos quines són les mancances que tenen els joves al nostre país. Jo li he dit que les comparteixo, i jo crec que les comparteix pràcticament tothom. Tenim un problema amb el treball, tenim un problema amb l'habitatge, tenim un problema amb la salut mental, perquè viuen en una situació diferent a la que vivim nosaltres. Això és un diagnòstic que compartim. I jo li deia que no és exclusiva de Catalunya, sinó que, per desgràcia, és exclusiva de les altres comunitats de l'Estat espanyol i també a nivell europeu, i que la pandèmia ens ha fet molt mal i ens ha fet reflexionar a tots sobre millorar en segons quines matèries.

Jo li he fet un repàs de quines eren les polítiques que s'han estat duent a terme en diferents àmbits d'actuació, i és evident que no són suficients. El tema dels joves està al Departament de Drets Socials, però no perquè sigui una pota entesa en l'assistència social, sinó perquè nosaltres tenim tres secretaries: una és la d'Afers Socials i Famílies —on sí que hi ha les persones més vulnerables, la gent gran, la discapacitat...—, una altra és la d'Habitatge i una altra és la d'Infància, Adolescència i Joventut. Per tant, estan dintre del Departament de Drets Socials, però, evidentment, totes les polítiques que es fan es plantegen d'una manera transversal.

Dit això, no hi ha cap departament de la Generalitat que inclogui totes les polítiques de joventut, perquè, en certa manera, no és possible, com en la majoria dels casos. També les polítiques de dona i de feminisme no es fan totes des de la conselleria de Feminismes, sinó que són transversals, de tots els departaments de la Generalitat. I això és bo.

I la Generalitat de Catalunya té eines que són molt potents, com són diferents espais interdepartamentals, on el que es fa és: justament en aquests plans o aquests plans nacionals aprovats i aprovats entre tots i en els quals hi ha diferents àrees de treball, doncs, cada departament senzillament desenvolupa les seves. El Departament de la Presidència podria tenir les polítiques de joventut? Sí i no, és igual. Hauria acabat de la mateixa manera: també amb algun pla nacional i també amb polítiques transversals entre els diferents departaments.

Ja ho vaig anunciar en la compareixença: nosaltres no estem satisfets amb la situació dels joves avui en dia, i volem fer els possibles per poder-los ajudar. I és veritat que s'ha de treballar d'una manera transversal des de diferents punts de vista: des del Departament d'Educació, des del Departament de Treball —amb les polítiques de treball i les polítiques del SOC per poder-se emancipar a nivell laboral—, des del De-

partament de Drets Socials –perquè hi tenim les polítiques d’habitatge... Per tant, la nostra intenció és poder treballar conjuntament.

I també ens agradaria poder trobar algun mecanisme perquè aquests joves també es poguessin emancipar econòmicament parlant. Vull dir, hi ha països i hi ha experiències europees... Anirem a buscar les millors experiències per poder-les incorporar dintre de les nostres competències perquè aquests joves no només es puguin emancipar perquè tenen un habitatge, sinó, a més a més, perquè poden tenir un sou.

Com deia, la nostra situació és aquesta, la desgràcia és la que tenim. Abans li parlava sobre els menors no acompanyats. No era res més que..., formen part, dintre de les nostres... He fet un repàs de totes les competències que teníem dintre, en aquest cas, de la DGAIA, que és infància. Perquè, hi insisteixo, nosaltres treballem els joves, els adolescents i els infants.

I res, doncs esperar a veure quina serà la seva moció. I, si volen plantejar un pla integral, escoltarem quines són les seves propostes.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al vintè punt de l’ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les beques i els ajuts universitaris, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre les beques i els ajuts universitaris

300-00036/13

I té la paraula la diputada Judith Toronjo per fer l’exposició de la interpellació.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a totes i a tots. Consellers, conselleres, diputats i diputades, abans de l’inici de la meva intervenció, si m’ho permeten, voldria posar en valor com els joves del nostre país han de poder creure en un futur de progrés –n’hem parlat en el marc d’aquest debat–, en el desenvolupament d’un projecte de vida, i fer-ho a través de mesures de recuperació econòmica, però també de formació, d’ocupació, d’emancipació nacional, de salut mental i un llarg etcètera.

Resulta, doncs, fonamental situar totes aquestes persones joves en el centre de les polítiques públiques, i fer-ho des d’una visió, des d’una mirada interseccional, transversal, que treballi amb i pels joves sense criminalitzar-los ni etiquetar-los pel seu pensament polític, per la seva parla o pel seu origen. Volem conviure en una societat lliure i igualitària. I per això és necessari que totes les institucions remem, legislem i governem a favor de tots ells.

Per aquest motiu també avui em refermo en el nostre compromís –de Junts per Catalunya– de donar el nostre suport a tots els joves, a totes les joves represaliades..., molts d’ells estudiants universitaris que es veuen amenaçats amb penes totalment desproporcionades.

Entrant en matèria, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya avui ens adreçam amb aquesta interpellació a la consellera de Recerca i Universitats, Gemma Geis, per reiterar precisament l’incompliment del Govern espanyol des del 2001 sobre el traspàs de beques, una competència reconeguda pel propi Estatut, pel Tribunal de Cuentas i per les pròpies Corts espanyoles.

Per aquest motiu, a poques setmanes de l’inici del curs acadèmic universitari 2021-2022, al que se sumaran aproximadament més de trenta mil estudiants –més de trenta mil joves–, es fa necessari parlar sobre la situació d’aquests universitaris i de les seves oportunitats en l’accés als estudis superiors a través d’un model de beques equitatiu que s’adapti a la realitat amb la que conviuen en la unitat familiar, però també a les necessitats territorials i l’ocupació.

Per tant, aquesta interpellació volem que serveixi per denunciar l'incompliment de l'Estat, amb el que convivim des de la Generalitat de Catalunya des de fa ni més ni menys que vint anys.

Per part del nostre grup apostem –i ho vam fer en l'acord de govern amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana– per un sistema, precisament, d'educació superior que conjugui la docència, la professionalització, la recerca i la societat del coneixement. Però per això també passa l'increment de la inversió en educació i situar-nos dins de la mitjana europea, dins de països de la Unió Europea, amb sistemes educatius més avançats i en els que ens volem emmirallar.

Per tant, l'objectiu final no és altre que el d'aconseguir un model de finançament estable que consolidi l'autonomia financera que tenen les universitats catalanes, i fer-ho d'acord amb un pressupost de la Generalitat que s'ajusti a aquestes necessitats i que consolidi també el Departament de Recerca i Universitats amb la inversió del cinc per cent.

Cal seguir, per tant, millorant la política d'equitat d'accés en la selecció dels estudis, reforçant també l'orientació, vetllant per la igualtat dels preus entre el màster i el grau –que n'hem parlat àmpliament en el debat del Ple–; l'eliminació dels biaixos econòmics en l'elecció dels estudis, que és un dels reptes que també assumim en aquesta legislatura. Per altra banda, també la remuneració de les pràctiques obligatòries, una reivindicació històrica de l'associacionisme juvenil i de la que hem fet bandera molts i moltes des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya amb campanyes com «Becàries precàries», o l'impuls de les beques salari, que també seran un punt de partida important.

Així mateix, per poder consolidar el sistema universitari i la viabilitat del seu finançament cal seguir treballant en la implementació d'un únic i millor sistema de beques gestionat exclusivament per l'Administració catalana, per la Generalitat de Catalunya. Malgrat que el Tribunal de Cuentas hi ha sentenciat a favor reiteradament –ho va fer el 2001, el 2006, ho va fer el 2016–, el ministeri no ha cedit encara la gestió d'aquesta competència, perquè el ministeri actualment encara interfereix i impossibilita la gestió descentralitzada que recull el conveni anual entre el Govern i l'Estat.

Però, per fer-ho més senzill, què suposaria exactament aquest traspàs de la competència? La distribució de la quantitat variable de les beques i els ajuts en mans de l'AGAUR es traduiria en que els estudiants tindrien l'ingrés de la beca en el moment de fer el tràmit, en el moment de fer la resolució, i no estarien pendants d'una transferència que s'allarga en el temps i que provoca, actualment, que algunes famílies any rere any no puguin mantenir ni puguin pagar aquesta matrícula.

Però, malauradament, no ens sorprèn: de nou, com en molts altres àmbits, el Govern espanyol és injust a l'hora de distribuir els recursos. N'hem fet menció també a primera hora del matí, amb la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia, sobre el dèficit d'inversions en infraestructures, i amb un llarg etcètera.

De fet, si ens remuntem a les dades, l'any 2007 el percentatge d'estudiants que podien cursar els estudis universitaris gràcies a una beca era del vint per cent; el 2016, del quaranta-quatre, i actualment arribem gairebé al cinquanta –amb un 47,2 per cent. Un ajut que, com a tants joves, també m'ha permès a mi estudiar una carrera universitària, però que de ben segur que interpel·la molts altres companys i companyes que es troben a l'hemicicle i que contribuïm ara a fer d'aquest Parlament una eina per a una societat més justa sense deixar ningú enrere.

Sobre aquest greuge, també és important avui posar sobre la taula com el Govern espanyol –«*el Gobierno más progresista de la historia*»– es comprometia en el seu acord de govern a acceptar la transferència de cinc competències reconegudes, i encara n'estem a l'espera.

I hi insisteixo –ho vaig fer ja la Comissió de Recerca i Universitats del Parlament–: interpel·lem directament les forces, els seus homòlegs polítics d'aquesta cam-

bra, perquè remen en benefici de les competències i dels joves estudiants exigint la transferència real que pertany a la Generalitat de Catalunya.

Des de Junts per Catalunya ho seguirem denunciant. Seguirem denunciant aquesta situació, una situació intencionada, una situació d'asfíxia econòmica per part del Govern espanyol com una estratègia més de tensar les relacions entre el Govern estatal i el Govern català, i en la qual els únics perjudicats acaben sent els catalans, acaben sent els joves i, evidentment, també el talent del nostre país.

Es tracta, per tant, d'un atac directe al sistema de finançament universitari i a les finances de la Generalitat relacionat amb el cinquanta-dos per cent independentista que representem aquesta cambra i que tenim el compromís d'assolir el mandat democràtic de l'U d'Octubre per mitjà d'una competència que hauria d'haver estat traspasada, com deia anteriorment, i així ho han refermat les sentències. Però és que el Govern espanyol no té, a data d'avui, absolutament cap tipus d'interès en que la Generalitat assumeixi major capacitat, i omet les sentències i aquelles reclamacions en funció del seu propi interès polític, evidenciant l'alt grau d'incompliment i només tenint en compte el qui.

I no voldria acabar d'altra forma avui que, també, seguir reivindicant com precisament la independència, esdevenir una república lliure i independent, és i seguirà sent el millor instrument per a la recuperació econòmica i social del país. Perquè, sense cap mena de dubte, la millor política universitària, com deia vostè, consellera, és assolir aquest alliberament nacional, que ens permeti la gestió dels nostres propis recursos, i desplegar un model d'estat cabdal que aposti de forma desacomplexada pel progrés de la societat del coneixement i de la igualtat d'oportunitats, també des del món universitari.

I, esperant la seva resposta, consellera, sobre la visió del departament per al traspass de les beques, em poso de nou a la seva disposició per seguir avançant per als joves del país i amb ells.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera d'Universitats, senyora Gemma Geis.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia, diputats i diputades, presidenta, consellera, consellers... Doncs sí, li agraeixo a la diputada Toronjo aquesta interpellació respecte a la política de beques. Crec que és important parlar-ne. I sí, el compromís del departament i d'aquesta consellera del Departament de Recerca i Universitats és poder forjar aquesta aliança de país perquè la societat del coneixement estigui al centre.

Vostè parlava del jovent, de l'equitat, de la igualtat d'oportunitats, del desenvolupament del seu projecte de vida vital i professional, i m'ha fet pensar... Ahir vaig veure un missatge d'una investigadora, l'Arola, que portava més de deu anys a l'estranger, a Pittsburgh i a Londres, fent recerca, i que ha pogut tornar al país coordinant projectes de recerca en l'àmbit del càncer. I, per tant, quan parlem del jovent, de que l'hem de retenir i de que li hem de donar oportunitats..., ahir també tenia aquesta bona predisposició, i, de fet, hem quedat pel setembre per poder parlar una mica, no?, de quines són les causes, de com ha retornat. I és un cas més que ens motiva i ens interpel·la, doncs, perquè el jovent estigui al centre de les nostres polítiques.

Perquè ho he dit des del primer dia: no vull que Catalunya avanci a dues velocitats. Catalunya és diversa, però necessitem que Catalunya avanci a una sola velocitat. I en aquest sentit, doncs, cal una política de beques més forta.

Vostè hi ha fet referència, a l'acord de Junts i Esquerra, i feia referència a aquesta voluntat de reforçar la política de beques universitàries. En aquest sentit, nosaltres vam començar amb una primera rebaixa dels preus dels màsters als preus dels graus, en un quaranta per cent, i ens vam comprometre també a la comissió –i hi

estem treballant, i lliga amb el que vostè ha plantejat– a la necessitat d'eliminar la diferència dels preus dels graus. Vostè sap que els graus, en funció de la seva experimentalitat, tenen diferent tipologia de preu, i creiem que si també volem aquest país digital, aquest país tecnològic, hem de potenciar la indústria; doncs estaria també molt bé poder eliminar aquesta diferència de preu, i, per tant, que ningú quedés limitat a l'hora d'escollir un grau en funció de quin fos el seu preu.

D'altra banda, també estem treballant i volem treballar decididament per augmentar l'equitat en l'accés a les beques, als estudis universitaris, a aquelles famílies vulnerables o desafavorides. I és que estem fent referència, quan parlem de la política universitària, a 280.000 estudiants, eh? I, per tant, són 280.000 persones que formen part del sistema universitari, i hem de mirar d'impactar positivament per augmentar la qualitat del sistema universitari i també per assegurar aquesta equitat.

De fet, nosaltres ens volem comprometre a augmentar els ajuts i els recursos econòmics –els ajuts universitaris. Volem implantar el sistema de beques salari per als estudiants sobretot dels entorns més desafavorits, i, a més a més, amb l'impacte de la covid crec que encara és més important. I també volem instal·lar un sistema d'avaluació de quin és l'impacte de les beques i els ajuts per poder fer correccions *ex post* de l'avaluació de l'acció política feta, per augmentar la seva eficiència i la seva eficàcia. I també, sobretot –que això lliga amb el que els deia d'eliminar la diferència dels preus dels graus–, que qualsevol persona pugui estudiar en funció de la seva capacitat i vocació i no de quin és el preu universitari..., al qual vol accedir.

D'altra banda, també amb relació a la política de beques, crec que fa falta fer una sèrie de consideracions, algunes de caràcter polític, d'altres de caràcter tècnic, que sí que ens limiten, com a país, la política de beques que podem fer als nostres estudiants.

La primera –i vostè hi ha fet referència– és que en aquest moment..., crec que és un moment important per destacar l'incompliment seguit que fa el Govern, sigui quin sigui, de la matèria de beques, i ara hi entraré.

Però, abans d'això, quina és la situació que tenim a Catalunya? A Catalunya tenim l'AGAUR. L'AGAUR és l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, que en l'actualitat gestiona les acreditacions de caràcter econòmic i les beques equitat, els ajuts per als estudiants universitaris dels centres adscrits, els ajuts a la mobilitat internacional dels estudiants de les universitats catalanes, els ajuts als estudiants universitaris de l'Alt Pirineu, el Solsonès i l'Aran, i els estudis i les beques per a l'estudi de les llengües.

Però, a més a més, l'AGAUR, l'agència de la Generalitat de Catalunya, també gestiona les beques finançades pel Ministeri d'Educació, com són –i són molt importants, i vostès ho saben– les beques de caràcter general per als estudiants que estudien cursos universitaris, les beques per als estudiants de la UOC i les beques de col·laboració en els diferents departaments universitaris.

I què passa, aquí? Doncs que la Generalitat, tot i tenir-ne la competència..., l'Estat espanyol i el Govern –sigui quin sigui– no l'han traspassada. I això, com impacta? Doncs bé, impacta econòmicament d'una manera molt flagrant, i crec que avui i en termes dels propers dies és bo denunciar-ho.

Primer, de quina dimensió econòmica estem parlant, sobre el nombre de beques i d'ajuts? Doncs fixeu-vos-hi: segons les dades de l'AGAUR, l'any 2020-21 la Generalitat de Catalunya ha gestionat més de 119 milions d'euros de les beques i ajuts que el ministeri duu a terme en el marc d'un conveni. Per què? Doncs perquè, com que hi ha aquest incompliment flagrant i continuat des del 2005, hi ha d'haver un conveni entre l'AGAUR i el Ministeri d'Educació, perquè no s'ha fet aquest traspàs d'aquesta competència.

Molt bé. Aquest conveni, que està vigent des del 2005, el que fa és que la Generalitat ha d'assumir els costos de la gestió de les beques universitàries que us he dit: aquestes, que són estatals, eh?, i que nosaltres hauríem de tenir traspassades. Sabeu

quin és el cost total que ha assumit la Generalitat, des del 2001, de la gestió de les beques universitàries? Divuit milions d'euros. Aquests 18 milions d'euros del cost que la Generalitat ha assumit per a la gestió de les beques són 8 milions en concepte de les beques no universitàries i 10.700.000 euros en concepte de les beques universitàries.

Per tant, la Generalitat de Catalunya –i Catalunya–, al seu pressupost, està assumint 18 milions d'euros de costos de la gestió de les beques, tot i haver d'estar traspasades al Govern de la Generalitat. Això és absolutament injust. I crec que ha arribat el moment de posar-hi pressupost, eh? Per tant, hi ha aquest incompliment des del 2001, i es va fixar també quina era la quantitat que s'ha de valorar, eh?, en aquest conveni.

Per tant, nosaltres el que exigim des d'aquí és que el Govern espanyol –que ja veiem que és el més progressista de la història d'Espanya, però encara estem pendents d'aquest traspàs–, doncs, traspassi la gestió de les beques definitivament, perquè té diferents efectes. I vostè ho assenyalava, diputada Toronjo. Quan l'Estat traspassi les beques, podrem crear una finestra única per a tots els estudiants, cosa que podrà facilitar la seva gestió i el seu desenvolupament com a estudiants.

Però és que, a més a més, no només hem de denunciar aquests 18 milions de gestió de les beques que ha assumit la Generalitat de Catalunya a càrrec dels seus pressupostos, sinó que, a més a més, hi ha un greuge comparatiu. Actualment a Catalunya hi ha un disset per cent de la seva comunitat universitària, però, en canvi, només rebem el deu per cent de les beques que atorga l'Estat espanyol. Això, si ho quantifiquem, són 44 milions més de greuge comparatiu respecte a les beques que pertocarien als estudiants catalans.

Per tant, és un greuge qualitatiu, respecte al nombre de beques atorgades, i quantitatiu, perquè impacta en la gestió de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, crec que ara és el moment de posar-hi fi. En tenen l'oportunitat. I, a més a més, em comprometo que, en el cas que aquest cost de la gestió de les beques que ha assumit la Generalitat de Catalunya per fi es traspassi, reinvertirem aquestes despeses de gestió en política de beques per als estudiants de les universitats catalanes. Aquest compromís és fefaent, perquè el dic des del faristol del Parlament, però crec que ja n'hi ha prou que la Generalitat de Catalunya gestioni les beques i n'assumeixi els costos.

I, finalment, interpel·lo els diputats de comuns i PSC, que ho vaig fer també en la proximitat de la comissió. Vostès, en el seu pacte de govern, fan referència a l'assumpció d'aquest traspàs de les competències de l'Estat en matèria de beques. Crec que ara en tenen l'oportunitat. I, a més a més, els hi he quantificat: aquests 18 milions d'euros que la Generalitat assumeix, de despeses de gestió, i que reinvertirem, eh?, en els projectes de futur del jovent d'aquest país. Per tant, espero que ben aviat aquesta competència, que és del 2001 –és una autèntica vergonya–, doncs, sigui traspasada a la Generalitat.

Perquè jo soc independentista per molts motius, però un d'ells és perquè Catalunya no té el reconeixement i el respecte que mereix. Portem des del 2001 amb una sentència del Tribunal Constitucional que..., govern rere govern passa i aquesta competència no es traspassa. I veiem com el Tribunal Constitucional jutja per desobediència qualsevol resolució i t'envia a la presó o a l'exili; però, en canvi, el Govern, sigui el que sigui, porta des del 2001 incomplint sentències i aquí no passa absolutament res. Veiem com s'empara i té protecció del Tribunal de Comptes per arruïnar la vida als polítics que, al final, estan desenvolupant la seva tasca en base a un programa de govern, i, en canvi, el Tribunal de Comptes el que fa és emparar la monarquia corrupta.

Aquest és l'Estat del qual no vull formar part. I treballaré perquè m'illusiona molt més poder treballar per un estat que reconeix i té respecte pels seus ciutadans que per un estat que, des del 2001, el que fa és menystenir els estudiants universita-

ris i menystenir aquest sistema de beques, que podria ser molt millor per a cada una de les persones.

Perquè, al final, el que està demanant aquesta consellera és el traspàs de les beques que afectaran a tots els estudiants i estudiantes, independentment del que votin i del que pensin.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en torn de rèplica, té la paraula la diputada Judith Toronjo. *(Veus de fons.)* No en farà ús? *(Pausa.)* D'acord, gràcies.

Interpellació al Govern sobre les iniciatives per a regular el sector audiovisual

300-00032/13

Passem, doncs, al proper punt de l'ordre del dia, el vint-i-unè, la interpellació al Govern sobre les iniciatives per regular el sector audiovisual. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula la diputada Raquel Sans, per fer l'exposició de la interpellació.

Raquel Sans Guerra

Gràcies. Bon dia, presidenta. Conselleres, diputades, diputats, avui volem parlar de mitjans de comunicació, del canvi d'hàbits de consum en el món audiovisual i de les noves regulacions que neixen o que han de néixer a partir de la directiva que la Unió Europea va aprovar l'any 2018 i que donava dos anys als estats membres per dur a terme la corresponent transposició. Un termini que va finalitzar el setembre de l'any 2020 sense que l'Estat espanyol hagi aprovat aquesta normativa, un fet que, per cert, li ha suposat una obertura d'expedient per part de la Comissió Europea, i a hores d'ara només l'Estat espanyol i Polònia tenen pendent aquesta feina.

El Govern de l'Estat, de fet, té la feina a mitges. I el passat 29 de juny, per segona vegada, va posar a exposició pública un avantprojecte de llei al qual el Govern hi ha presentat alegacions amb l'objectiu de millorar el text sobretot pel que fa a la defensa del sector audiovisual de Catalunya –de seguida m'hi referiré.

En primer lloc, el que caldria és remarcar la importància d'aquesta directiva europea, que té dos grans objectius. El primer és el d'equilibrar la regulació audiovisual entre els mitjans tradicionals –la ràdio i la televisió– i els nous serveis audiovisuals, com poden ser els serveis a petició –com Netflix, HBO, Disney+– o també les plataformes d'intercanvi de vídeos –com són YouTube i TikTok, per citar-ne dos exemples. Malgrat que aquests serveis i plataformes cada cop guanyen més seguidors i tenen més consum audiovisual, doncs, no competien en les mateixes condicions amb els mitjans tradicionals, que sí que estaven sotmesos a regulació. Per tant, aquest és un dels objectius.

El segon objectiu, però no menys important, és el de garantir la llibertat d'expressió i la diversitat cultural i lingüística, d'acord amb la Convenció de la UNESCO sobre la protecció i promoció de les diversitats de les expressions culturals.

Aturem-nos precisament en aquest punt. Les plataformes digitals han transformat els hàbits de consum audiovisual. Malgrat que la televisió tradicional segueix sent el mitjà més vist, a poc a poc va perdent pes en favor d'aquestes plataformes *over-the-top* o també aquestes d'intercanvi de vídeos, com pot ser YouTube. No paren de créixer; en els últims anys no ho han parat de fer. I la importància de la indústria audiovisual encara serà més gran amb la progressiva implantació del 5G en els pròxims deu anys, amb les possibilitats narratives que s'ofereixen, com la realitat virtual, la realitat augmentada..., tot això anirà en creixement.

Segons dades d'un estudi recent del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, un seixanta-tres per cent dels catalans consumeixen continguts de plataformes, i la xifra s'incrementa fins al noranta per cent en la franja dels divuit als vint-i-quatre anys. Demanaria als diputats i diputades i a les persones que ens estan seguint des de casa que pensin com s'han transformat els seus propis hàbits de consum audiovisual. Cada cop són més habituals les converses, no?, preguntant per sèries, recomanacions de sèries. Tot aquest panorama s'està transformant.

El consumidor ha deixat de ser un consumidor passiu per passar a ser un consumidor actiu: sap el que vol, quan ho vol... És el que en termes acadèmics s'ha anomenat «prosumidor» o «consumidor proactiu». En aquest context, què han fet els estats de la Unió Europea? Doncs han intentat fer una política de discriminació positiva per protegir la producció pròpia de cadascun dels estats en la llengua de cadascun dels estats. Així, per exemple, què ha fet França? Doncs planteja que aquestes plataformes hagin de destinar entre un vint i un vint-i-cinc per cent dels seus ingressos a la producció local. Àustria situa aquest percentatge en el vint per cent, i Itàlia ho fa entre el dotze i mig i el vint per cent.

Què proposa el text del Govern espanyol? Doncs que aquest percentatge, el d'inversió en producció local –per tant, en promoció del sector audiovisual– se situï en el cinc per cent, una xifra, com veuen, molt per sota de la resta dels estats. Potser el que caldria és preguntar-se per què aquest percentatge és tan baix a Espanya, si el que pretén és promocionar la producció audiovisual.

Però aquesta no és l'única amenaça del text que ha presentat el Govern espanyol, perquè l'avantprojecte de llei és també del tot contrari a un dels objectius que té, precisament, la directiva europea, que és la defensa del plurilingüisme i la diversitat cultural. I mentre no tinguem un estat propi, que sens dubte és la millor manera de garantir els drets de la llengua i la cultura catalanes, cal que com a mínim el marc normatiu estatal sigui el màxim de respectuós amb aquesta diversitat.

Què diu, exactament, l'avantprojecte de llei respecte a l'oferta lingüística, respecte als títols que han de tenir disponibles aquestes plataformes? Doncs fixa que el trenta per cent de l'oferta siguin produccions europees; com a mínim la meitat d'aquestes obres han de ser en castellà o en alguna de les llengües oficials de les comunitats autònomes. I aquesta conjunció «o» és del tot preocupant, perquè si el cent per cent de la producció que s'emetés fos en castellà, les plataformes ja estarien complint amb la normativa. El que no entenem és que..., si hi ha una quota per producció europea, si hi ha una quota per al castellà, també n'hauria d'haver una per al català o per a les llengües oficials de l'Estat; que, a més a més, encara competeixen en una situació més minoritzada i de més desavantatge que no pas el castellà, no?

Això, si el que es volgués fos garantir la diversitat cultural i lingüística, cosa que, d'altra banda, és un mandat constitucional; segurament d'aquella part de la Constitució que alguns no es miren, que els que s'autodefineixen com a constitucionalistes no es miren, però és un mandat constitucional.

Perquè, si no hi ha aquesta discriminació, el mercat per si sol no garantirà la presència de català en aquestes plataformes, i la regulació serveix precisament per a això, per corregir les possibles disfuncions del mercat. Per tant, les alegacions que ha presentat el Govern entenem, consellera, que van en la línia de defensar un redactat de la norma que, efectivament, defensi la presència del català en aquestes plataformes.

I algunes dades per entendre la minorització i la importància d'aquesta regulació, no?, la minorització que pateix el català en aquestes plataformes. Un informe del CAC ens diu que només el zero i mig per cent –atenció a les xifres, eh?– dels continguts de Netflix són en llengua catalana. HBO té només el 0,1 per cent del seu catàleg en català; Disney+, el 0,8 per cent, i Amazon Prime Video, l'1,3 per cent. Filmin hi ofereix el 18,9 per cent del catàleg –és la que més–, i, de fet, és l'única plataforma que té tota la interfície en català.

D'entrada, jo crec que per corregir aquest greuge hauríem d'exigir que es garanteixi que totes aquelles obres que comptin ja amb una versió lingüística en català, que no són poques, estiguin disponibles en aquests catàlegs.

I, per acabar, no em puc estar de dir que l'avantprojecte de llei té una clara voluntat recentralitzadora, eh?, més enllà de no defensar el plurilingüisme. En el cas de la regulació, la majoria de competències s'atribueixen a la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia o al propi ministeri. I no tenir competències o no participar de les decisions que afecten aquests nous serveis i els continguts que difonen pot suposar també limitar l'àmbit dels reguladors audiovisuals com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya –en definitiva, la Generalitat– en temes tan rellevants i en els quals el CAC porta ja molts anys treballant com són la protecció dels menors, els discursos de l'odi, la publicitat encoberta o la desinformació. Hi ha països veritablement federals, com Alemanya o Bèlgica, en els que això no passa, i el que s'estableix és un règim de col·laboració entre autoritats, no se n'imposa una per damunt de les altres.

Per altra banda, i de manera sorprenent, també ens ha cridat l'atenció que aquest avantprojecte incorpora una modificació de la llei de Radiotelevisió Espanyola per la qual les plataformes de serveis a petició i les d'intercanvi de vídeos han de fer una aportació anual de l'u i mig per cent dels seus ingressos a Radiotelevisió Espanyola, una mesura innovadora, però que, en tot cas, discrimina els mitjans públics de les comunitats autònomes, com els de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i més si tenim en compte que un millor finançament acabaria repercutint en més recursos també per a la producció audiovisual i, en definitiva, per a la indústria catalana.

En definitiva, ens cal molta molta voluntat política per fer que aquesta llei no vagi en contra de la llengua i la cultura catalanes. I, en aquest sentit, demanaríem a tots els partits, especialment aquells que donen suport al Govern de l'Estat, que siguin conscients de tot el que ens hi juguem des del punt de vista lingüístic i cultural, i que, entre totes i tots, siguem capaços de renovar i actualitzar els grans consensos de país i blindem el futur i la presència del català a les plataformes digitals.

I acabaré amb una cita de qui va ser conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació i un dels majors experts en comunicació del nostre país, Joan Manuel Tresserras, que deia: «Les llengües i les cultures que no tinguin la capacitat d'expressar-se en els llenguatges, formats i tecnologies característics de l'època seran probablement abandonades i menystingudes per les noves generacions.»

Ens hi juguem molt, consellera, i sabem que aquest Govern hi esteu treballant de valent, amb la mirada llarga i amb perspectiva de futur. Des del grup d'Esquerra Republicana ens agradaria que ens poguéss donar detalls del sentit de les alegacions que, com a govern, s'han presentat a aquesta llei audiovisual espanyola, i també quins passos tenen previstos a partir d'ara.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, ho ha situat molt bé, ha explicat molt bé quina és la situació. I si avui ens trobem aquí, en aquest hemicle, parlant de la regulació del sector de l'audiovisual, és perquè, un cop més, l'Estat espanyol fa tard en els seus deures d'adequar, de transposar la normativa europea. I no només ho ha fet tard, sinó que ho està fent malament –si més no, contra els interessos de Catalunya.

De fet, aquesta directiva de l'any 2018 del Parlament Europeu sobre serveis de comunicació audiovisual requeria la seva transposició al dret intern abans del 18 de setembre del 2020, i això no s'ha produït. I no és un tema menor, perquè en aquests moments un dels objectius del Consell d'Europa justament és que es facin

aquestes transposicions en temps i forma..., com toca. I, per tant, la Comissió Europea, a través del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, pot imposar sancions econòmiques, com, de fet, ha fet en aquest cas, perquè ha obert un procediment d'infracció contra diversos estats membres, entre els quals l'Estat espanyol, per no haver adequat aquesta normativa.

De fet, la manca d'aquesta transposició ja comporta *per se* no només un incompliment de la normativa, sinó una greu inseguretat jurídica amb relació a quines han de ser les disposicions vigents i aplicables en matèria d'audiovisual. I és que, malgrat que és evident l'existència del principi d'efecte directe d'una directiva, alhora és una qüestió que ha generat inseguretat jurídica, perquè fa que la norma no es concreti en l'abast del sector audiovisual, i, per tant, això provoca problemes.

Diríem que podria ser una deixadesa, però no és l'únic problema. El problema més greu és que aquesta transposició tardana s'està fent d'una manera inadequada. I, per tant, estem decidides a intervenir, a defensar les nostres competències, a defensar una bona llei de l'audiovisual –sobretot protegir la llengua i la cultura catalanes.

I en quin punt ens trobem? Doncs que s'ha fet tard, perquè, com dèiem, des de la Generalitat s'havia avançat, de fet, molta feina en l'àmbit de la regulació de l'audiovisual, però també s'ha fet malament, perquè es menystenen competències pròpies, la llengua i el finançament de l'audiovisual català.

Per tant, òbviament, el Govern –no pot ser d'una altra manera– defensarem el nostre propi model amb relació a l'audiovisual català. I ho hem fet presentant alegacions –com deia, senyora diputada– davant l'Administració de l'Estat, en el nostre tràmit d'audiència i informació pública sobre l'avantprojecte de *ley general de comunicación audiovisual*.

El primer tràmit, que es va fer durant el mes de desembre de l'any passat, va tenir un resultat realment decebedor. És per això que vam tornar a presentar alegacions com a govern aquest juliol, just fa uns quants dies. I ho hem hagut de fer en dues ocasions, perquè ens hem trobat que el gruix de les alegacions més importants presentades amb motiu del primer tràmit no han estat acceptades, però és que ni tan sols han estat valorades en la memòria d'impacte normatiu. I, per tant, les hem hagut de reiterar. També n'hi hem afegit de noves sobre les modificacions efectuades en el text, i ho farem tantes vegades com calgui.

I aprofitarem tots els espais de negociació amb l'Estat que tinguem no només per fer alegacions, sinó també per negociar en tots els àmbits; per tant, també en la Comissió Bilateral Generalitat-Estat. Aprofitarem tots i cadascun dels espais que tinguem, i esperem que totes les formacions ho facin, perquè totes hem de tenir l'interès de mantenir viu el català, i, per tant, que en aquest sentit es posin al costat del Govern i activin tots els mecanismes de defensa de la llengua i les altres llengües cooficials –l'aranès i la resta de llengües cooficials de l'Estat–, ja que només així podrem plantejar una defensa i una protecció de la llengua, perquè en aquests moments només es protegeix el castellà, i aquesta és la realitat actual.

Li parlaré de tres qüestions: com li deia, la defensa del català, però també la invasió competencial que significa aquesta normativa, i, finalment, de finançament. Com vaig dir recentment, ens ho juguem tot, en el cas del català, en els propers anys. I és que aquesta llei, aquesta *ley general de comunicación audiovisual*, pot marcar un abans i un després per al català. Si l'adaptació de la directiva no contempla l'ús del català, la llengua quedarà en una situació de debilitat absoluta en la producció audiovisual, i això pot ser absolutament letal.

Exigim, doncs, que el Govern espanyol no treballi en contra de la defensa de la llengua o la cultura catalana, i, per tant, també defensi els reptes de la producció i la distribució audiovisuals actuals a Catalunya. I, concretament, en aquesta adaptació d'aquesta normativa, que inclogui quotes lingüístiques –i ho diem així de clar– i que reguli l'ús de la llengua en les plataformes audiovisuals –per això és tan clau.

En aquests moments no hi ha una previsió concreta, com deia, de quin és el percentatge de reserva d'obra europea en la televisió lineal. La reserva d'obra seria la via per a la protecció de les llengües cooficials diferents del castellà. En aquest sentit, alleguem que hi hagi com a mínim un cinquanta per cent d'aquest percentatge que es reservi a les llengües cooficials diferents del castellà.

Per tant, també les plataformes, també els catàlegs dels prestadors de serveis, han de contemplar aquesta consideració. En aquest sentit, alleguem –ho vam allegar en el seu moment– que hi hagi una reserva del trenta per cent per a les llengües com la catalana, dins d'aquest cinquanta per cent de reserva d'obra europea.

Així mateix, la directiva incorpora obligacions pel que fa al foment de les produccions audiovisuals europees, i, en especial, a la possibilitat d'establir mesures de contribució al finançament d'aquestes obres. Es planteja, per tant, que les empreses prestadores de serveis de comunicació contribueixin a aquest finançament.

Per altra banda, i amb relació a temes d'invasió competencial, aquest avantprojecte ens preocupa, i ens preocupa molt. Perquè, un cop més, la voluntat centralitzadora de l'Estat espanyol fa que ens conculquin competències que són exclusives de la Generalitat. I és que cada vegada que Madrid regula en matèria bàsica hem d'estar molt alerta i amb l'atenció posada per no perdre un llençol a cada bugada.

En primer lloc, està relacionat amb la governança dels prestadors de serveis públics de comunicació audiovisual de les comunitats autònomes –en el nostre cas, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Aquesta llei regula el contingut mínim del que hauria de ser el marc, de fet, aprovat per aquest Parlament o del contracte programa que ha d'aprovar el Govern, i fins i tot regula i es fa una anàlisi del que es considera que és valor públic. Per tant, és clarament una invasió competencial, perquè topa amb les competències exclusives de la Generalitat sobre l'organització de la prestació d'aquest servei públic.

En segon lloc, relacionat amb les plataformes d'intercanvi de vídeos, que les regula com si fos un àmbit diferent de la comunicació audiovisual, regulant-les a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de telecomunicacions, i, per tant, atribueix competències del seu control a la Comisión Nacional de los Mercados y de la Competencia. En aquest sentit, les comunitats autònomes..., en el cas català ja tenim el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que és qui té les prerrogatives, les competències de control d'aquestes plataformes d'intercanvi de vídeos.

I, finalment, temes de finançament. El text actual preveu un finançament per a la Ràdio i Televisió Espanyola. Evidentment, també exigim un finançament per a la nostra corporació de mitjans audiovisuals. La disposició final primera modifica la *ley de radio y televisión española* i especifica que les plataformes concretament hauran de contribuir en el finançament de la Ràdio i Televisió Espanyola amb un 1,5 per cent dels ingressos bruts de l'explotació facturats en el corresponent any –per tant, no és poca cosa. Hem demanat, doncs, que s'inclogui una altra disposició final que indiqui que també es finançaran els prestadors de serveis públics de comunicació audiovisual dels diferents territoris –en el nostre cas, la corporació de mitjans, però també altres productes audiovisuals en català.

Vaig per concloure. És evident que la presència del català a les plataformes és pràcticament nul·la, com ha explicat molt bé en el cas de cadascuna de les plataformes i empreses que hi són. Segons les dades recollides pels informes del CAC i els diversos recomptes que hem fet, és realment així.

Per tant, juntament amb la consellera de Cultura –la consellera Natàlia Garriga–, juntament amb el secretari de Mitjans de Comunicació –el senyor Oriol Duran–, plantarem cara on calgui per defensar la producció audiovisual catalana i per defensar la llengua catalana. També els drets dels catalanoparlants de poder trobar continguts en català a les plataformes i a les xarxes, perquè no pot ser de cap manera que la immensa majoria de catalans i catalanes vulguin veure continguts doblats o

subtitulats en català a les plataformes i no en trobin. Òbviament, això és impossible d'acceptar.

Com hem dit, en els propers anys ens ho juguem tot, en el català. Per tant, per nosaltres aquesta és una línia vermella que no es pot traspasar. I no deixarem passar ni una oportunitat de lluitar per la defensa de la llengua. I, per tant, emplacem a tots els grups polítics d'aquesta cambra a fer aquest plantejament, també, i a anar en la mateixa línia, perquè és un acord de país molt més enllà del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bases per a la convivència i per a una Catalunya de tots

302-00017/13

Passem a les mocions, al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bases per a la convivència i per a una Catalunya de tots. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans, i per exposar-la té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, per un espai de cinc minuts.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, les presentamos hoy aquí la versión final para votación de la moción que presentamos sobre las bases para la convivencia y para una Cataluña de todos desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans.

Consta de ocho puntos, ocho puntos que nosotros hemos querido hacer, ocho bases muy esenciales, muy básicas, para que se respete la democracia en Cataluña, para que todos los catalanes podamos decir que nos respetamos entre nosotros, para que la democracia no esté solamente detentada –la visión de la democracia– por una parte de Cataluña, sino para pretender que todos los catalanes nos pongamos de acuerdo en unas bases muy mínimas de convivencia.

Y, oigan, ya ha circulado por todos los grupos..., algunos de ustedes nos han pasado enmiendas, que hemos aceptado, en su mayoría, y yo creo que ha quedado un texto que tendría que poder ser votado afirmativamente por todos. Lo que pasa es que mucho me temo que, desde la parte extrema del hemiciclo, la parte que detenta el dinero, la parte que detenta el poder, la parte que quiere aplastar a la otra parte de Cataluña, como si no existiera o como si no contase, ni siquiera van a hacer aprecio de lo básico que son estas normas de convivencia.

Miren, cuando uno somete a votación el respeto al ordenamiento democrático, la separación de poderes y la lealtad institucional, y espera que se vote que no por parte de una parte del hemiciclo en un órgano legislativo, es que tenemos un grave problema. Cuando uno dice que se impulse una legislación electoral para que no haya las escandalosas desigualdades entre el valor del voto de una persona y la de otra dependiendo de donde vive, y espera que una buena parte del hemiciclo vote que no para conseguir prolongar el dopaje con el que obtiene una mayoría de escaños en este Parlamento, es que tenemos un grave problema.

Cuando el votar que se respeten los sentimientos de pertenencia de todos los catalanes espera ser recibido de forma negativa por una parte del hemiciclo, que no respeta cómo se siente la otra parte de los catalanes, porque les quiere cambiar el documento de identidad, y, además, tolera las constantes manifestaciones de hispanofobia que se dan en Cataluña, es que tenemos un grave problema. Y claro, cuando

lo lleva un grupo como el de Ciudadanos y lo somete a votación, y parece una cosa tan extraordinaria, es que tenemos un problema.

Y tenemos el problema de que, sobre todo, es un debate que resulta incómodo. Es un debate que resulta incómodo, porque cuando una parte del hemiciclo le está diciendo a la otra: «Dame aire. Vota por la convivencia. No abuses de tu supremacía política en escaños. No abuses de la mayoría que artificialmente te da la ley. No sigas aplastando a la otra parte de Cataluña con tus pretensiones como si fueran las únicas legítimas y válidas», y espera encontrar un bloque inmovible de negativa, tenemos un problema. Porque cuando lo lleva un partido político, digamos, que es una *rara avis*, que es algo raro que se hable así en el Parlamento, pese a que hay un montón de asociaciones constitucionalistas a las que quiero agradecer que hayan contribuido en la redacción de estos ocho puntos, y ustedes van a hacer oídos sordos, pues, es algo realmente incómodo.

Esa incomodidad ha propiciado que haya tenido que ser Ciudadanos quien someta estos puntos a votación, porque hay otros partidos, como el Partido Socialista, que yo sé que ellos se van a apuntar y van a votar favorablemente a la mayor parte de estos puntos –incluso les hemos aceptado tres, como luego comentaré, en el turno de enmiendas–, pero que parece que luego van a ir pidiendo perdón. Oigan, yo invito a los socialistas a que, si votan favorablemente esto, después, desde el Gobierno de España, lo asuman y lo tengan como algo que es debido aceptar para el respeto a la convivencia y a la democracia.

Eso es lo que nos lleva a nosotros a pedir, primero, que todas las fuerzas constitucionalistas apoyen estos puntos, y, segundo, que ustedes piensen cómo está la política en Cataluña cuando es de esperar que las fuerzas nacionalistas voten negativamente a puntos tan básicos de democracia y de convivencia.

Nada más.

La presidenta

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes proposades, el Grup Parlamentari de VOX, el diputat Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, señora presidenta. Buenos días, señores diputados. Esta moción sobre las bases de la convivencia y por una Cataluña de todos los catalanes desde el Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña entendíamos que era absolutamente necesaria en su redacción original.

El separatismo lleva cuarenta años intentando construir un proyecto de nación y de estado propio a través de la manipulación de los sentimientos, de la historia y del pensamiento colectivo. Y el separatismo sigue trabajando por la construcción de esa ficción colectiva, pero ha fracasado en su intento de construir una nación única –*un sol poble*–, que es la falacia más grande de su imaginario colectivo.

Su moción original iba un poco en esta línea, de combatir esta falacia. Era una moción valiente, pero que ahora ha quedado absolutamente descafeinada al entrar el PSC en juego. Ustedes han pasteado con el PSC, que ha desfigurado completamente su moción. Se han comido veintisiete eufemismos para, al final, no decir nada.

Mire, por ejemplo, en el punto 4, que hablaba de respetar los sentimientos de espanyolidad de la mayoría de la sociedad catalana, ahora se dice «respetar los sentimientos de pertenencia de todos los ciudadanos de Cataluña». Pero es que aquí se ha atacado la pertenencia a España de todos los catalanes con un golpe de estado, en 2017, que pretendía separarnos de España por la fuerza.

O el punto quinto, que decía que había que abandonar el menosprecio institucional del castellano como lengua oficial, de enseñanza, materna, familiar y social, y ahora dice «*respectar totes les llengües oficials a Catalunya i garantir-ne el seu ús*», que es una afirmación de Perogrullo. Por descontado que hay que respetar todas las lenguas en Cataluña, pero aquí padecemos un monolingüismo asfixiante en catalán,

promovido por la Generalitat, y una inmersión lingüística que atenta contra la libertad lingüística de todos los catalanes. Y esto Ciudadanos lo sabe y lo conoce, pero ha cerrado un texto que, al final, no dice nada.

A nosotros nos gustaba el punto 4 de la moción en su redacción original, cuando decía «respetar los sentimientos de españolidad de la mayoría de la sociedad catalana, condenar la pedagogía del odio a España y fomentar la fraternidad con nuestros conciudadanos del resto de España». Y claro que sí, porque a menudo olvidamos que son muchas las cosas que nos unen a todos los españoles y que nos ponen a la vanguardia de Europa y del mundo.

Hemos de recuperar el orgullo de sentirnos catalanes y españoles, por muchos motivos; hoy me siento con ganas de darles algunos de ellos. Mire, España fue el primer gran imperio donde no se ponía el sol. Fueron los españoles los que dieron la primera vuelta al mundo. España y Europa no son hoy musulmanas, califatos árabes, gracias, en gran medida, a la reconquista y a las batallas de Las Navas de Tolosa y de Lepanto. El real de a ocho español fue la primera moneda reconocida en el mundo, a nivel mundial, en el comercio. Que fuimos el tercer país del mundo occidental en elaborar una constitución. Que tuvo el primer Parlamento de la Europa medieval. Que aquí votaron las mujeres mucho antes que en Francia o Italia.

Una historia sin par, un idioma hablado por casi 500 millones de personas, una cultura envidiable e inagotable, una herencia artística y unas tradiciones extraordinarias, un destino turístico de primer nivel, uno de los sistemas sanitarios más eficientes del mundo. Somos un país con una monarquía parlamentaria ejemplar, que figura entre los países con una mayor calidad democrática y mayores avances sociales. Tenemos los más altos niveles de seguridad ciudadana, una policía de las mejores del mundo. Somos, junto a Japón, el país con la mayor esperanza de vida.

Y España es, según un estudio de la empresa auditora Deloitte, el mejor país para nacer por su alto nivel de bienestar y de salud. Y, según el *women, peace and security index*, está considerado como el quinto país del mundo, de 153, para nacer mujer.

Debemos, pues, estar muy orgullosos de sentirnos catalanes y de pertenecer a esta gran nación que es España (*alguns aplaudiments*) y desechar de una vez los complejos de inferioridad y toda la propaganda hispanófoba de los separatistas. Por eso nos gustaba la redacción original de Ciudadanos.

En ese sentido, votaremos sí a los puntos 1, 7 y 8, aspectos todos ellos que compartimos con rotundidad, pero votaremos en contra de los puntos 2, 3, 4, 5 y 6.

En cuanto al punto tercero, quería hacer una mención. Estamos de acuerdo en que hay que generar estabilidad política y seguridad jurídica para recuperar la confianza económica, pero Cataluña no es un socio de confianza para el conjunto de España y la Unión Europea; Cataluña es una parte inseparable de España, patria común de todos los españoles, y no es un socio de confianza.

Y, por otra parte, en cuanto al punto 6, nosotros hemos presentado aquí una enmienda de supresión y adición que no ha sido aceptada. Nosotros no queremos convertir TV3 y Catalunya Ràdio en medios de comunicación públicos y plurales, sino que directamente lo que pretendemos es cerrar la «corpo», que nos cuesta 240 millones de euros al año. Es una máquina mastodóntica al servicio del separatismo, del odio, del adoctrinamiento y del señalamiento. Y a grandes males, grandes remedios; lo que hay que cerrar es TV3 y Catalunya Ràdio, y destinar esos recursos a las necesidades reales de los catalanes: a la vivienda social, a la sanidad, a la seguridad, a la educación y a las ayudas a los más vulnerables.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Bé, se senten unes coses, des d'aquest faristol, que fan esfereir una mica. Nosaltres hem fet unes esmenes a aquesta moció de Ciutadans, que d'entrada el text original en algun redactat no ens acabava d'agradar, i per això hi hem fet unes esmenes, i vull agrair al senyor Carrizosa que les hagi acceptat. Crec que aquesta és l'actitud, si volem teixir ponts. Ara bé, si volem seguir en els fronts, si volem seguir uns contra els altres, sense reconèixer l'altre, sense respectar l'altre, doncs molt bé: posi's vostè en la situació en la que està VOX.

Si realment el que volem és teixir ponts, intentar entendre'ns, respectar-nos, comprendre l'altre, empatitzar per construir una Catalunya de tots en una Espanya de tots, doncs el que cal és teixir ponts. I les nostres esmenes van dirigides a això. I de veritat que li agraeixo molt sincerament al senyor Carrizosa que hagi acceptat aquestes esmenes. Crec que tothom es pot sentir més còmode en aquest redactat i amb aquestes esmenes que hem fet. No sé què faran els grups que donen suport al Govern i els grups independentistes, però crec que alguns dels textos són clarament votables per part de qualsevol dels grups que estan en aquesta cambra.

Nosaltres, què hem volgut fer, amb algunes esmenes? Bé, primer, una esmena amb relació a la llei electoral, que estava bé, el text que proposava, però nosaltres l'hem sofisticat una mica, si volen dir-ho així. Aquest és un repte que tenim tots els grups parlamentaris: reformar, tenir una llei electoral pròpia. Som l'única comunitat autònoma que no té llei electoral pròpia. Resulta que quan després parlem d'autogovern i de tantes coses..., no som capaços moltes vegades d'exercir aquest autogovern i les nostres competències. Aquesta n'és una: no hem sigut capaços de fer una llei electoral pròpia; tant de bo caminem cap aquí.

Nosaltres hem fet una esmena també amb relació al respecte als sentiments. Els sentiments són molt personals. Ningú pot intentar incorporar..., obligar a que ningú se senti d'una determinada manera. Cadascú se sent com vulgui, només faltaria. Els sentiments són personals. Ara bé, hem de respectar-los tots: el que se sent català només, el que se sent espanyol només, el que se sent català i espanyol, més o menys una cosa o l'altra.

El sentiment de pertinença és un sentiment que nosaltres volem respectar sigui quin sigui el que tingui qualsevol persona a Catalunya. I, per tant, aquí hem volgut no eliminar l'espanyolitat, sinó respectar-los tots. Crec que això és molt millor, perquè, si no, seguim estant en un front, i la intervenció que ha fet el diputat de VOX el situa clarament en un front.

No ens sembla que aquesta sigui la solució, tret que vulguem ser part de la solució al problema que vivim a Catalunya. I jo crec que alguns clarament han entrat a l'escena política per no ser la solució, per seguir formant part del problema, perquè creixen, amb el problema. Però jo, sincerament, els hi dic: «Els ciutadans ens voten perquè solucionem problemes.» I, per tant, aquesta és la voluntat del Partit Socialista, que ni descafeïna res ni intenta rebaixar cap to; el que intenta és que en aquesta moció, amb les nostres humils aportacions, tothom pugui sentir-s'hi més representat.

Quan parlem de les llengües... Vostè, clar, només ha parlat en castellà; també podia parlar en català. *Podría hablar usted también en catalán, porque está obviando una parte de Cataluña* que parla en català, que sent en català, que pensa en català. És a dir, la presidenta del Parlament, que parla sempre en català, és una experta en el Quijote. Crec que el Quijote es va escriure en castellà. És a dir, aquí tots tenim sentiments contraposats. Sí, parlem el castellà i el català, i els estimem; *queremos al catalán y al castellano de la misma manera*.

Però quan només intentem parlar a una part de Catalunya, que és el que vostè estava fent en castellà, obvia que hi ha una altra part de Catalunya. I també critico els independentistes quan ho fan, i fa quinze dies vaig tenir una discussió amb el diputat

Maragall. Vull dir que jo no em poso sota la taula; dic el que crec, o diem el que creiem, el meu grup parlamentari, sobre aquest tema, però crec que no fem bé seguint en els fronts i no intentant entendre l'altre i obviant el que està passant a Catalunya.

I és evident que necessitem neutralitat a les nostres institucions. El president de la Generalitat, el senyor Aragonès, va dir que volia ser el president de tots. I el president de tots i totes a Catalunya vol dir neutralitat, vol dir no utilitzar les institucions de manera partidista, i esperem que ho faci així. A nosaltres ens hagués agradat, per exemple, que posessin en marxa aquesta taula de partits, que era una manera, també, entre tots, de poder parlar d'allò que ens uneix. No ho hem aconseguit.

I després, sobre el darrer punt del respecte a l'ordenament jurídic, que és una discrepància que li volia comentar, senyor Carrizosa, amb tot l'afecte que li tinc: respectar l'ordenament jurídic també és respectar els indults, perquè els indults són una forma..., ja ho sap, estan en l'ordenament jurídic, són una figura contemplada a la nostra Constitució. I, per tant, el que estan fent vostès, VOX i el PP no ajuda en aquest respecte que després demanem a altres que facin pel que fa a les normes jurídiques en el nostre estat de dret.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, i tota la ciutadania que ens seguiu pel canal del Parlament. Permeteu-me que comenci mostrant el meu condol i el màxim rebuig per aquest feminicidi que s'ha produït avui a Sabadell, i que són un dels pitjors problemes que tenim de convivència, aquests feminicidis, dels que vostès no en parlen en absolut.

Perquè vostès ens presenten aquí una moció..., venen una altra vegada amb una moció que sota el títol –que ens podríem creure, no?– que vostès diuen, «bases per a la convivència en una Catalunya de tots»..., i vostès no esmenten cap dels problemes que són realment de fractura de convivència, com podria ser el masclisme que mata, com podrien ser tants altres que afecten la vida de la majoria de la gent. Perquè vostès el que fan, com sempre, és, sota un títol que ens podríem creure, amagar-nos realment la seva autèntica voluntat, que és la de dir que parlen de convivència quan estan parlant del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat.

És una moció que està plena d'omissions. Vostès en cap moment parlen..., per exemple, no fan referència als milers de persones que estan patint la pobresa, i tenim un quaranta-cinc per cent de persones que no arriben a final de mes. No parlen en cap moment de l'habitatge, i tenim una autèntica fractura de convivència en aquest conflicte obert entre els propietaris, entre les elits que especulen amb l'habitatge, i els milers de persones –quinze desnonaments diaris– que pateixen no tenir llar on viure, amb el drama que això comporta.

Vostès després ens diuen que volen fer una llei electoral –una llei electoral–, i en cap moment ens parlen del dret a vot de tothom. Perquè vostès diuen que és per a la Catalunya «de tots», fan servir aquest «tots» que no és inclusiu, com si volguessin referir-se a tothom, i quan parlen de la llei electoral ni esmenten les persones que no tenen dret a tenir drets, ni tan sols parlen del seu empadronament, ni tan sols parlen del seu dret de vot, ni tampoc de les persones a l'estranger –recordem que només el sis per cent de catalans a l'estranger van poder votar.

Vostès fan omissions i diuen falsedats. Parlen de la separació de poders. Quin cinisme! –quin cinisme! No han llegit l'informe del Consell d'Europa? La separació de poders es podrà respectar quan existeixi. Mirin que fins i tot *El Mundo*, que no

és pas sospitós de ser connivent amb l'independentisme, el 2016 –sí, abans del 17– diu que Espanya –això va ser l'octubre del 16– havia rebut una duríssima reprimenda del Consell d'Europa a través dels grups d'estats contra la corrupció per no haver implementat cap de les mesures que li va recomanar ja el 2014 per enfortir la independència del poder judicial. I això ha sigut..., ha anat sumant –ha anat sumant.

Vostès... Realment és una llàstima només tenir cinc minuts, perquè, si no fos tan dolorós, no paràriem d'anar-li traient la punta a aquest text ple de contradiccions i de cinisme. Però sobretot ja ho reblen quan ens diuen que «respectem el sentit de pertinença», vostès, que estan contínuament promovent la catalanofòbia, que han volgut convertir l'independentisme en un delictes i que van animar a condecorar l'«a por ellos» –la violència policial extrema– contra més de 2 milions de catalanes i catalans per exercir pacíficament el seu dret a votar.

Mirin, deixin vostès d'abusar de la supremacia del règim del 78, acceptin la sobirania catalana, respectin la totalitat de la població, deixin que sigui el poble qui s'autodetermini. I, quan fem el procés constituent republicà de la Catalunya lliure, llavors podrem respectar la constitució pròpia. Dins del règim del 78, amb nosaltres no hi comptin.

Evidentment, nosaltres hi votarem en contra.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Llegint la moció, a mi m'agradaria començar per una reflexió. La convivència..., segurament és difícil legislar sobre convivència, però la convivència és un projecte polític o s'ha de traduir en un projecte polític, no és un procediment ni judicial ni administratiu, ni és una dinàmica grupal, com a vegades es planteja als esplais o a les empreses, de..., «fem..., organitzem unes jornades de convivència». És un projecte polític, i s'ha de construir sobre un projecte polític.

I a mi em sorprèn, perquè precisament vostès són el partit polític que, juntament amb altres forces d'aquest Parlament, s'han posicionat contra elements que per nosaltres són fonamentals per construir un projecte de convivència política, com la taula del diàleg o, més recentment, la decisió d'indultar els líders polítics que estaven en presó i de trobar solucions jurídiques per posar fi a la judicialització del conflicte.

I crec que és una mica paradoxal que vostès estiguin en contra d'una taula de diàleg que ens permeti superar una crisi política en aquest país, negociar-la i debatre-la i acordar solucions polítiques, i que a la vegada en aquest Parlament presentin mocions per a la convivència, entenent la convivència no com el respecte parlamentari que ens hem de tenir els uns als altres ni com una qüestió d'ordre públic, sinó la convivència en termes polítics, de construir un projecte polític on hi pugui haver reconeixement de la realitat nacional de Catalunya, on hi pugui haver reconeixement de la pluralitat política i lingüística d'aquest país. I per a això calen institucions i calen procediments de reconeixement mutu i de diàleg. I, per tant, no entenem la seva posició.

Diuen una cosa que em sembla encara més paradoxal. L'últim punt de la moció diu alguna cosa així com que «*hay que respetar el Gobierno de España cuando viene a visitar Cataluña*»; però si... És a dir, vostès només demanen respecte pel Govern d'Espanya a les forces independentistes, perquè quan surtin d'aquí i hi hagi taula de diàleg, el titllaran de traïdor, el titllaran d'haver-se venut al separatisme, de socialcomunista, i se n'aniran a manifestar-se amb l'extrema dreta contra el Govern d'Espanya. I crec que és una mica paradoxal, el seu plantejament a la moció.

I ho dic, fonamentalment, perquè la convivència en termes socials crec que s'ha d'analitzar de forma més plural. Jo ja dic, hi ha punts de la seva moció que, evidentment, compartim: cal una llei electoral; bé, cal que els mitjans de comunicació siguin plurals i siguin diversos; cal que es respecti la pluralitat lingüística a Catalunya i que a ningú li faltin al respecte per ser castellanoparlant. Evidentment, en tot això estem d'acord. Però creiem que no és aquí, o no és només aquí on rauen els problemes de convivència en el nostre país.

Problemes de convivència en el nostre país, i després d'aquestes setmanes crec que és cada vegada més evident que vostès es manifestin, comparteixin espai polític i comparteixin aliança política amb un partit que té Hongria com el seu referent a l'hora de preservar o atacar les llibertats sexuals, d'orientació i d'identitat, en el nostre país. Això sí que és un problema de convivència real en el nostre país.

Un problema de convivència és que vostè comparteixi aliança estratègica amb una organització política que, avui que ha mort assassinada una altra dona a Sabadell, nega la violència masclista en el nostre país, o ataca miserablement menors no acompanyats pel fet de ser estrangers. Això és una amenaça directa a la nostra convivència com a societat, i és una amenaça directa contra minories per part d'un partit polític que fa bandera del que són elements centrals del pensament reaccionari del feixisme al nostre país.

I, per tant, crec que hem de pensar la convivència més enllà de termes parlamentaris, de respecte, de neutralitat institucional, de pluralitat, i l'hem de començar a pensar en termes de resposta democràtica contra l'amenaça que suposa que vostès comparteixin espai estratègic amb un partit d'extrema dreta.

I avui que han celebrat recentment el seu congrés i que s'han, diguem-ne, reivindicat com a força lliberal en aquest país, i amb tot el meu respecte, crec que hi ha un punt central en la seva reflexió sobre la convivència, o dos punts més aviat, que han de ser centrals en qualsevol espai lliberal. Quina és la seva proposta per superar els deu anys de conflicte polític que hem viscut en aquest país, i, per tant, d'integrar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i amb això ja acabo– també l'independentisme dins d'un projecte de país compartit. I la segona, què fer amb les relacions polítiques amb l'extrema dreta. Crec que sobre aquests dos elements caldria construir una proposta de convivència més àmplia, més ambiciosa que la que ens presenten avui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, i pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidenta. Bien, señalar muy rápidamente que votaremos favorablemente a la moción en su integridad; se parece mucho a un documento que nosotros también hicimos llegar al presidente de la Generalitat de Catalunya en la ronda de visitas que se realizaron. Y también es cierto que nos gustó, o nos gustaba más, la moción original. Creemos, evidentemente, que con las enmiendas queda un tanto descafeinada con ese lenguaje muy rollo PSC, para que nos entendamos, pero creo que tenemos que tener todos claro que votamos textos, no intenciones, y me ha dado la sensación de que todo el mundo aquí se ha dedicado a valorar más intenciones que el texto que finalmente estábamos votando, y que cuando se intentaba desacreditar el texto –que es verdad, insisto, a mí me gustaba más el anterior–, en lugar de valorar objetivamente como queda el texto, todo el mundo intenta atribuir unas intenciones al mismo, y eso impide, pues, poder llegar a un acuerdo más amplio. Nosotros, en cualquier caso, lo haremos.

Sí que quiero hacer referencia..., porque, en fin, estas equidistancias que surgen en las intervenciones de la bancada socialista. En primer lugar, si los indultos son

legales o no, no lo decidiremos ninguno de los que estamos aquí, será la justicia la que lo determine. En cualquier caso, yo lo que sí que puedo avanzar es que nosotros acataremos lo que diga la justicia, nos guste o no nos guste. Esa es la diferencia esencial entre un demócrata y quien no lo es. Y los que no acatan las decisiones de la justicia son los que se apartan de la democracia. Y, en consecuencia, señora Romero, que usted establezca en esos temas equidistancias, eso sí que es indignante, y no ninguno de los discursos que se han escuchado hoy aquí, que, por cierto, creo que, en fin, explicar, pues, los logros que la sociedad española en su conjunto y que el acervo cultural español ha aportado a la humanidad, pues, no creo que sea para escandalizarse, francamente. Creo, en todo caso, que son datos absolutamente objetivos. Pero, repito, establecer equidistancias allí donde no puede haberlas..., nosotros por ahí, evidentemente, no podemos aceptarlo.

Gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

(Pausa i veus de fons.) Ara veig que he llegit el guió textual i està posat girat. En realitat, efectivament, correspondria que fos el diputat de Junts per Catalunya, Josep Rius. Si volen canviar-ho? Ella ja és aquí...

Ana Balsera i Marín

No.

La presidenta

D'acord, gràcies.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Bon dia diputades i diputats. Jo, avui, també m'estreno..., avui, en aquest faristol. Jo, que em dic Ana, amb una ena, que soc del barri de Singuerlín, a Santa Coloma de Gramenet –per cert, bressol de la immersió lingüística–, que soc filla de mare *andaluza* i de pare *extremeño*, m'estreno avui aquí, amb aquesta moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, sobre les bases per a la convivència i per a una Catalunya de tots. Precisament aquest títol: «la convivència»; vostès que treballen cada dia, incansablement, per fracturar la convivència de Catalunya. Clar, que treballen per fracturar-la, per després dir que tenim un problema de convivència; això sí que és cinisme. Per cert, també una estratègia fracassada, com ho demostren els resultats electorals del passat 14 de febrer, que vostès van passar de ser el grup parlamentari més nombrós, en la passada legislatura, de tenir trenta-sis diputades i diputats a tenir-ne sis, és a dir, a ser residuals a la política catalana.

Però vostès continuen amb aquesta tònica; quines ganes d'obstinar-se en fer allò que ha fet que el seu grup parlamentari càpiga ara en una furgoneta. I, mirin, si han passat del bus a la furgoneta és perquè la ciutadania no els veu com una eina útil, perquè vostès no tenen un projecte per a Catalunya més enllà de la crispació i el discurs de l'odi. I, és més, l'únic llegat que deixaran a la política catalana són els onze diputats i diputades de l'extrema dreta, perquè l'ascens del feixisme és fruit directe de la seva connivència amb l'autoritarisme. Aquells que fan de l'odi al diferent la raó de la seva acció política s'han aprofitat de l'odi que vostès han fet contra l'independentisme. Perquè vostès han blanquejat la violència de l'extrema dreta quan aquesta servia per perseguir l'independentisme. Vostès, ciutadans que s'omplen la boca de constitucionalisme, obvien en el seu discurs que han convertit la Constitució del 78 en una camisa de força, una retallada de drets i llibertats. I, és més, en reconsideració, van aconseguir impedir el transcurs del debat parlamentari, entrant només en la bronca per la bronca, acusant un govern que volia fer una consulta democràtica de provocar cops d'estat. Vostès, que són qui marxa d'aquestemicicle per no condemnar el franquisme; sí, vostès. *(Aplaudiments.)*

I, de fet, mirin, la demoscòpia és clara: a Catalunya no tenim un problema de convivència de caire polític, el que tenim és un debat polític viu. I també trobem grans consensos que ens defineixen com a societat, com és el rebuig a la monarquia, que tres de cada quatre catalans la suspèn; la reivindicació per un referèndum sobre la relació amb l'Estat espanyol, aprovada per tres de cada quatre catalans; la fi de la repressió, que ha estat rebutjada per tres de cada quatre catalans, i la lluita per uns serveis públics de qualitat, que saben què?, efectivament, tres de cada quatre catalans hi donen el vistiplau. Així que, si hi ha un conflicte de convivència, és perquè l'Estat impedeix, fins i tot violentament, l'articulació d'aquests grans consensos de país.

I obvien també, per cert, en el seu text, que des del febrer del 2016 el CEO situa Oriol Junqueras com el polític més ben valorat de la política catalana, per un punt per sobre..., des del 2018, per sobre del segon, que últimament, també cal dir-ho, és el president Pere Aragonès. En canvi, per baix, qui trobem?, quins són els tres polítics amb una puntuació més baixa? Carlos Carrizosa, Ignacio Garriga i Nacho Martín Blanco, més o menys els mateixos de la furgoneta més un.

Això sí que és una anomalia, això sí que atempta contra la convivència: que el polític més ben valorat a Catalunya, el que millor pot representar el conjunt de la ciutadania, hagi estat gairebé quatre anys a la presó i que avui encara estigui inhabilitat per representar la ciutadania. Això atempta contra la convivència.

I per acabar... (*Aplaudiments.*) Vaig acabant, presidenta. Deixin d'atribuir-se l'àrea metropolitana com el seu territori, deixin d'invocar el Baix Besòs, deixin de fer referències a Santa Coloma de Gramenet, com si fos el seu feu, perquè no ho és –i ho dic jo, que soc d'allà. I, miri, li obriré els ulls: la realitat és que, el darrer 14 de febrer, Esquerra Republicana de Catalunya va ser segona força a Santa Coloma de Gramenet i també ho va ser a Badalona i a Sant Adrià de Besòs, i Ciutadans, en canvi, a Santa Coloma va ser cinquena força. Aquesta és la realitat: vostès no són l'elecció, ni a Santa Coloma ni a l'àrea metropolitana, allà la gent tampoc els vota a vostès, potser perquè no pensen que sigui una eina útil, cosa que sí que pensen del partit que jo tinc l'honor de representar, que és Esquerra Republicana.

I, per últim, una citació de Sòcrates: «Cuando el debate se ha perdido, la calumnia es la herramienta del perdedor.»

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, a continuació, sí que té la paraula el diputat Josep Rius, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

(*Pausa i veus de fons.*) Aclarim que el canvi és degut a l'ordre d'entrada d'esmenes, i per això s'ha produït aquesta inversió, que pensàvem que era un error i no ho és. Gràcies.

Josep Rius i Alcaraz

Doncs moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, jo crec que hi han hagut algunes intervencions que representen molt ja el que ara diré. Amb aquesta moció el que pretenen vostès és que parlem sobre un fet que és inventat: que a Catalunya hi ha un problema de convivència. És realment molt curiós que des de Madrid, també, se'ns indiqui que tenim un problema de convivència, quan Espanya té la crisi reputacional més important des de la mort del dictador, propiciada precisament pel conflicte polític que es viu entre Catalunya i Espanya. Ningú al món veu cap conflicte de convivència entre catalans, em sap molt de greu. Mirin, saben què hi veu el món? Veuen que la resposta de l'Estat a un conflicte polític i democràtic són porres, presos polítics, tres mil represaliats i exiliats, i també veuen unes institucions i tribunals europeus que esmenen l'Estat cada vegada d'una manera més desacomplexada. Això és el que veu el món, i per molt que els pesi.

Aquest mateix dimarts la Comissió Europea hi feia referència: retreia de nou la manca de renovació del Consell General del Poder Judicial, independència judicial, separació de poders. I fa uns dies el Consell d'Europa es posicionava contra l'existència de presos i exiliats polítics, i exigia a Espanya la fi de la repressió; cada setmana una de nova.

L'independentisme és un moviment d'emancipació perquè tots els catalans i catalanes puguin configurar un projecte nou i modern de país; un país integrat plenament a Europa, i no només per demanar ajuts econòmics, sinó que posem el nostre gra de sorra en aquest projecte comú. Només pot ser amb mala fe dir que l'independentisme genera un problema de convivència de Catalunya, quan el vuitanta per cent dels catalans volen un referèndum per decidir el futur polític del seu país.

Senyors de Ciutadans –ho deia ara la diputada d'Esquerra–, vostès desconeixen la realitat del país i els problemes de la seva gent. De trenta-sis a sis, trenta escons menys.

Alguns punts de la seva moció: el respecte a la llei i a la separació de poders. Suposo que es refereixen també a les condemnes que arriben des d'Europa a la manca de separació de poders a Espanya, a la detenció arbitrària d'adversaris polítics, als judicis sense garanties i, en definitiva, a una separació de poders que permet jugar la lliga de Turquia.

La llei electoral clar que és necessari canviar-la, però cal posar-la al segle XXI, tot permetent el vot telemàtic, el dret de vot als catalans estrangers, millorant i agilitzant els processos. Vostès, en canvi, el que volen és una reforma *ad hoc* només per millorar, si és que es pot, els seus resultats electorals i que no tinguin en compte la necessària cohesió, distribució territorial heterogènia que té Catalunya. Si m'ho permeten, no cola.

Esmenta, en el seu punt 3, la necessitat de tornar a fer de Catalunya un soci de confiança per al conjunt d'Espanya i la Unió Europea. Però n'estan segurs, que la crisi de confiança i reputacional no l'està patint l'Estat espanyol davant d'Europa, a causa precisament d'aquest conflicte polític que hi ha entre Catalunya i Espanya?

Al punt 5 es refereixen al menyspreu institucional del castellà. A la interpellació que va fer al darrer Ple va fer servir l'expressió «rehabilitar el castellà a Catalunya». Ho he buscat al diccionari. «Rehabilitar» vol dir «restituir al seu primer estat, d'on era caigut». Suposo, entenc, que demanen que dilapidem tots aquests anys que hem tingut de democràcia, normalització lingüística, un model educatiu d'èxit reconegut i que tornem a situar el castellà com en moments que vostès segur que consideren gloriosos.

Parlen també del respecte a la corona. La que ha fugit a l'Aràbia Saudita amb els seus negocis? O bé la que clama l'«*a por ellos*» tot adreçant-se només als seus i donant llum verda a la repressió contra la minoria nacional catalana? De fet, si consideren que el rei té l'aval de tants milions de catalans, és molt fàcil: per què no sotmetem a votació el seu estatus? Fem-ho.

En definitiva, ja els hi avanço que el nostre grup votarà en contra dels punts d'aquesta moció, i els commino a que siguin valents i que abordem el que és l'essència d'aquest conflicte, és a dir, aquest conflicte entre Catalunya i Espanya. I això és el dret de tots els catalans, de tots i cadascun d'ells, a decidir lliurement el futur polític del seu país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Solo tengo dos minutos. Muy rápidamente. Gracias al Partido Socialista y también a VOX, aunque su enmienda no ha sido aceptada, por haber planteado las enmiendas.

Hemos aceptado las tres que nos proponía el Partido Socialista y casi la ha defendido, la..., digamos, esta aceptación, el miembro del Partido Popular, a quien se lo agradezco, que lo haya hecho, porque él ha dado en el clavo: es que, efectivamente, aquí estamos votando un texto –estamos votando un texto–, no las propuestas ideológicas que cada uno de nosotros tiene.

Y por eso ha habido y ha sido pertinente aceptar esta nueva redacción, para sumar..., no solamente para sumar al Partido Socialista, sino también para poner de manifiesto a ver quién va a votar en contra, hoy, del punto 4, tal y como ha quedado: «Respectar els sentiments de pertinença de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i condemnar qualsevol intent d'enfrontament entre catalans i catalanes, i entre catalans i catalanes i la resta d'espanyols.» Y ¿quién va a votar en contra de algo tan simple, enunciado en dos líneas, como..., «respectar totes les llengües oficials a Catalunya i garantir-ne el seu ús i coneixement, tal com marca el nostre marc estatutari català»? ¿Les parece flojo a los señores de VOX? Pues fíjense que el separatismo va a votar que no –va a votar que no. Y es la forma de ponerlos en evidencia.

Esto, a pesar de los complejos... Tengo que decirle, señora Romero, que oírla a usted diciendo que hablar en castellano significa dirigirse solamente a una parte de los catalanes y resulta que hablar en catalán significa, eso sí, dirigirse a todos, pues, es un maniqueísmo tonto que nosotros no vamos a aceptar.

Y respecto al respeto a los indultos, oiga, la legalidad se respeta siempre. La conveniencia política o no es otra cosa bien distinta. Como es lógico, no vamos a aceptar lecciones de democracia de la CUP, de En Comú Podem, que apoyan al régimen de Cuba, y mucho menos tampoco de Esquerra Republicana, dos veces golpista y noventa años para reconocer que no tienen base social para el independentismo.

(David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Cid?

David Cid Colomer

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...però –ja ho hauria d'haver fet a la intervenció– demanem votació separada dels punts 2, 4 i 5; 4 i 5 es podrien votar conjuntament.

La presidenta

2, 4 i 5: votació separada d'aquests punts. *(Antonio Gallego Burgos demana per parlar.)* Sí, senyor Gallego?

Antonio Gallego Burgos

Demanem votació separada dels punts 3, 6, 2, 5 i 4.

Gràcies.

La presidenta

3, 6, 2, 5 i 4. *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Pedir, por favor, la lectura de los puntos 4 y 5 antes de la votación.

La presidenta

D'acord. Alguna altra petició? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Molt bé. Votarem, doncs, de manera separada.

Ara votem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha tingut 50 vots a favor, 84 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha tingut 42 vots afirmatius, 85 vots negatius i 8 abstencions.

Votem ara el punt 4, i prèviament procedim a la seva lectura. Li demano que ho faci el secretari primer.

El secretari primer

(El secretari primer comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) Ara segur, sí. «Respectar els sentiments de pertinença de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i condemnar qualsevol intent d'enfrontament entre catalans i catalanes, i entre catalans i catalanes i la resta d'espanyols i espanyoles.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat amb 50 vots a favor, 74 vots en contra i 11 abstencions.

Procedim ara a la votació, prèvia lectura del punt número 5.

El secretari primer

«Respectar totes les llengües oficials de Catalunya i garantir-ne el seu ús i coneixement, tal com marca el nostre marc estatutari català.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat amb 50 vots a favor i 85 vots en contra.

Passem ara a la votació del punt número 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha quedat rebutjat amb 42 vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

I procedim ara a la votació de la resta de la moció, que són els punts 1, 7 i 8.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada amb 53 vots a favor, 74 vots en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les línies d'acció per a dur a terme la transformació del model econòmic

302-00018/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el vint-i-tresè, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les línies d'acció per a dur a terme la transformació del model econòmic. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i té, per exposar-la, la paraula el senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, membres de la Mesa, diputats i diputades, consellers, bon dia. En la interpellació que fèiem al Govern al Ple anterior, l'emplaçàvem a tirar endavant accions i mesures polítiques que abordessin la transformació del nostre model econòmic i que entomessin els reptes socials, econòmics i ambientals. I situàvem que ho fessin en clau de justícia social, en clau de combat contra el canvi climàtic, en clau feminista, d'impuls d'un nou model de cures i treball, i dels valors de la cooperació i la col·laboració enfront dels valors de la competitivitat, i ho fèiem també, diguéssim, en clau de democràcia real, també, a les empreses.

Evidentment, la moció, les propostes de la moció no esgoten les possibilitats de canvis i transformacions, però apunten, creiem, algunes línies de treball que són possibles impulsar i que poden tenir efectes ja en el curt i en el mitjà termini. Dependrà, evidentment, de la voluntat política, i també, evidentment, de la capacitat de teixir consensos i construir aliances per part del Govern i de tirar-ho endavant.

La moció, com dèiem, situa propostes en diferents eixos. En el primer, en el combat contra el canvi climàtic, la voluntat de dotar de major compromís les accions de govern i també les pressupostàries amb el canvi climàtic i la sostenibilitat. Des d'aquest punt de vista, situem que els objectius de desenvolupament sostenible i l'agenda 2030 són un bon indicador del treball a realitzar. Però també han de permetre establir prioritats en la gestió de les despeses i les inversions públiques i, evidentment, també dotar de major capacitat la fiscalitat per incidir en els canvis d'hàbits i en la promoció de bones pràctiques en aquest sentit.

Per tant, des d'aquest punt de vista, caldrà promoure l'acció econòmica del Govern des de la contractació sostenible. No oblidem que quasi la tercera part dels pressupostos de la Generalitat permeten, a partir de la compra de béns i serveis o de la inversió directa, establir en les licitacions compromisos de sostenibilitat per part de les empreses que hi participin.

I cal també, evidentment, intervenir en la mobilitat. Quin model de mobilitat promovem. Per això situem també una de les propostes en aquesta estratègia de quilòmetre zero en infraestructures que, en definitiva, el que vol dir és aturar la construcció d'autovies, de noves inversions viàries, per centrar-nos en l'electrificació de la nostra mobilitat a partir de les electrolinieres i a partir també, diguéssim, de tota la inversió en ferrocarrils i trams que permetin la major connectivitat de la ciutadania al llarg del territori de Catalunya.

Un altre dels eixos de treball que situem en la moció, en les propostes, és avançar en una economia més feminista; per tant, una economia sustentada en valors no competitiu i que posi en valor les cures i els treballs. I, per tant, situem propostes d'impulsar canvis en el model de cures i de promoure també una acció positiva que permeti conèixer amb més profunditat les causes últimes, que són les que caldrà combatre, que estan en la base dels efectes negatius que la pandèmia està tenint sobre l'exercici corresponsable de la vida personal, familiar i laboral.

Pel que fa al model econòmic més just i socialment compromès, proposem també un seguit de qüestions que tenen a veure amb la capacitat del Govern, de l'Administració de la Generalitat, de ser motor de canvi, de ser subjecte actiu de transformacions dels comportaments econòmics que avui estan en la base de la desigualtat i la injustícia social. Per això, les mesures volen reforçar el caràcter públic i la qualitat dels serveis públics. Ho situem especialment en la sanitat, però evidentment és extensible al conjunt dels serveis públics, per evitar externalitzacions que es justifiquen com a estalvi, però que no acaben garantint ni els serveis de qualitat ni la universalitat, i que acaben devaluant condicions de treball.

Volem comprometre, també, la capacitat de contractació pública, per promoure canvis en les empreses, promovent relacions laborals justes i responsables, relacions també, en el cas de la Generalitat, amb els seus propis empleats i empleades públiques.

I quan parlem de salari mínim català, entenem que no podem fer-ho també al marge de la capacitat que té l'Administració de comprometre que aquest salari mínim català s'apliqui ja a les empreses que treballin per a l'Administració. I situem també, evidentment, que la Generalitat sigui exemplar en les seves relacions laborals.

I proposem també, per últim, avançar en la democràcia econòmica, promoure l'economia social i solidària, però acompanyar-ho també de democràcia a l'empresa. Vol dir participació dels treballadors en la governança de les empreses. I la Generalitat, com a exemple, que comenci amb les empreses públiques. I evidentment també situem alguns elements de justícia social, de democràcia econòmica, que és igualtat,

com seria l'actualització de l'impost de... –perdó–, de l'indicador de rendes de suficiència de Catalunya.

Per tant, són propostes que creiem que van en la línia del canvi i de la transformació del model econòmic que avui necessitem. Res més.

Gràcies.

La presidenta

Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, ens trobem davant d'aquesta moció dels comuns, sobre les línies d'acció per dur a terme la transformació del model econòmic. En primer lloc, manifestar la posició d'acord de la majoria dels punts de la moció presentada i, en aquest sentit, també agrair les esmenes acceptades proposades pel nostre grup.

La transició econòmica, la transició del model econòmic és una necessitat evident. Després de la crisi del 2008 i la pandèmia, i sobretot l'austeritat plantejada com a recepta davant d'aquella situació, ha evidenciat en aquest moment, després de la crisi sanitària, econòmica i social viscuda, com les costures ja s'han estripat, del model, des del punt de vista de les desigualtats i de la sostenibilitat mediambiental del model. Per tant, el canvi de model és una realitat imprescindible, ineludible i necessària.

Tot i així, també hem de comentar..., volem fer la referència respecte a la intervenció del Govern en la persona del conseller Giró en la interpellació prèvia en aquesta moció, en la qual va fer, diguem-ne, una certa referència a que tot funcionava raonablement bé a l'economia catalana, i, per tant –i crec citar-ho de manera bastant literal–, «quan una cosa funciona bé» –i referida la cosa a l'economia–, «millor no fer gaires invents».

Nosaltres, en aquest sentit, no compartim aquesta diagnosi, creiem que hi ha suficients elements i de prou calat i de prou pes que indiquen que sí que és necessari també, des d'aquesta perspectiva, afrontar amb claredat una transformació del model econòmic: la pèrdua de lideratge econòmic de Catalunya a Espanya des del 2008; la fugida d'empreses; el retrocés del sector industrial –hem perdut un dos per cent de la població ocupada en aquest àmbit en els darrers deu anys–, i també l'índex de producció industrial; caiguda de la inversió estrangera l'any 2020, mentre altres comunitats la incrementaven; caiguda en la productivitat, si l'entensem des del punt de vista de la productivitat total dels factors, i també tenim una dada preocupant respecte a situar-nos a la cua d'Espanya i d'Europa respecte a la transició ecològica, amb la instal·lació d'energies fotovoltaiques.

Per tant, no compartim aquesta posició, si em permet, un punt tancredista, i no creiem que quedar-nos arraulits en l'autocomplaença sigui en aquests moments una opció possible, vàlida i necessària. Creiem que cal liderar la transformació, sortir de la zona de confort i emprendre clarament aquestes reformes i aquestes mesures.

Coincidim, en tot cas, sí, en el mètode. Creiem que el mètode, segons el que vos-tè considerava, ha de fonamentar-se en les reformes, en les reformes progressives, en les reformes significatives profundes, i ens permetríem afegir-hi que urgents sobre aquest model econòmic. Creiem, doncs, que cal partir de la realitat que tenim dels nostres actius i de les nostres potencialitats, però també assumint quins són els nostres dèficits i els reptes que cal que assumim. Els objectius que nosaltres plantejem en aquesta necessària transició de model econòmic passen per la necessària creació de riquesa, per l'establiment d'un model redistributiu, s'ha d'invertir urgentment la tendència a l'increment de les desigualtats socials, amb especial atenció a les desigualtats de gènere, i garantir la igualtat d'oportunitats, i, finalment, s'ha de portar a

terme de manera urgentíssima una transició ecològica, que ha de ser, a més, social i laboralment justa.

Permetin-me ràpidament, per acabar, algunes concrecions o valoracions sobre els punts concrets de la moció. Entenem com a positiva i necessària la introducció de valors en els mecanismes de concessió de crèdits, crediticis de l'ICF, com a valors en si mateix i també com a instrument de transformació d'aquest model econòmic. Creiem també necessari introduir aquests criteris de valoració en els plecs de condicions, per tal d'introduir també els mateixos conceptes, valors en l'economia i també utilitzar-los com a vector, com a instrument de transformació del model econòmic. Cal tenir present en aquest cas, i no és per menystenir-ho, que la valoració, el valor, l'impacte de la contractació pública sobre el conjunt del PIB se situa a l'entorn del quinze per cent. Per tant, és una magnitud de primer ordre que cal tenir-la en consideració com un element importantíssim.

Hem repetit manta vegades: cal participar activament, com es diu en l'acord, en tots, absolutament en tots els instruments, mecanismes bilaterals i multilaterals per defensar els interessos de Catalunya en matèria d'autogovern i d'autofinançament. Que no ens passi allò de que a la taula del Bernat no hi és qui no hi és comptat. I per tant cal ser-hi.

Respecte al model de cures estem d'acord, però cal sobretot implementar-ho amb urgència. Sabem què cal fer i, per tant, cal, a més del pacte, portar-ho a terme ràpidament.

La fiscalitat verda l'entendem, la compartim. Entenem que ha de ser en un concepte global que també hem defensat en reiterades ocasions.

Respecte a les infraestructures estem d'acord. Això no treu que seguirem defensant en altres àmbits i matèries les grans infraestructures.

I respecte a l'últim punt, el 14, sí que manifestar el nostre desacord respecte a l'abandonament del projecte del Hard Rock.

Per últim, demanar la votació separada dels punts 8.b i 14.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Giró, diputades, diputats... Diputat Gallego, li vull agrair la seva disposició a parlar amb nosaltres en tot moment. També els seus tocs d'humor britànic a l'últim minut, ahir, després de tot el dia anar-nos perseguint amb missatges i..., moltes gràcies per la seva col·laboració.

Miri, segur que coincidim, amb una amplíssima majoria d'aquesta cambra, que d'aquí a deu anys tots volem una Catalunya més pròspera i més catalana. En això ens podríem posar d'acord al cent per cent de..., és a dir, en deu anys voldríem imaginar-nos que hem progressat més, que hem creat més riquesa, que l'hem repartit millor i que la identitat catalana és més viva i més forta. Per tant, segur que aquí coincidim. I, en aquest sentit, per això en molts punts hem coincidit i hem transaccionat, els dos partits de govern, Junts i Esquerra, i hem arribat a molts acords en canvi climàtic, en sostenibilitat, contractació sostenible, que n'ha dit vostè aquí, en feminisme... Vostè ha parlat de democràcia econòmica, que ens té intrigats a Junts; amb el diputat Canadell estem veient què vol dir «democràcia econòmica». La participació... Segur que tindrem temps de parlar-ne i ens ho pot explicar. I, per tant, doncs, per això hem transaccionat una gran majoria de punts i tindrem grans votacions guanyades molt àmpliament.

El que passa, que, bé, hi han altres coses en les quals no coincidim. I, en aquest sentit, doncs, votarem que no en algunes demandes pressupostàries que es fan en

el Govern de la Generalitat, amb una premsa i un calendari que està pactat amb els sindicats. Per exemple, una altra cosa..., per exemple, revertir els endarreriments del 2014, que s'ha acordat amb els agents socials fer-ho aquest any i l'any que ve. Vostès ens ho demanen tot per a aquest any. Aquí nosaltres li direm que no.

Però, clar, pensi que... M'han agradat molt els cinc punts que han presentat vostès sobre finançament autonòmic, la reforma del model de finançament autonòmic, preguntant al Govern català: «Quina és la proposta del Govern català? Presenteu la proposta.» Bé, nosaltres hem deixat de ser proactius des de fa anys, perquè, doncs, hem vist que la LOFCA, la *ley de financiación de las comunidades autónomas*, està caducada des del 2014. I, per tant, vostès ara són al Govern central amb el Partit Socialista i els correspon a vostès la iniciativa de fer propostes.

Per cert, he vist que últimament hi ha molta «valencianitis» en aquesta cambra, és a dir, els seus diputats socialistes van a València, es fan fotografies amb els consellers de València... Abans es deia que els catalanistes o els independentistes tenien «basquitis», eh?, quan el lehendakari Ibarretxe feia propostes, etcètera. Ara hi ha «valencianitis». Escolti, jo, encantat de la vida. Jo, miri, he publicat cinc llibres a València sobre finançament autonòmic a la dècada del 2006 –nou Estatut, balances fiscals, l'espoli fiscal... M'ho va editar l'Eliseu Climent, Editorial Tres i Quatre. Per tant, jo, encantat de la vida. Però, escoltin, ja han llegit vostès les entrevistes amb el conseller d'Economia valencià Vicent Soler, que parla de «hem de pactar el nou model de finançament amb el Partit Popular», «sense el Partit Popular no hi haurà acord», «la reforma del sistema de finançament ha de ser un pacte d'Estat»? Per tant, doncs, aquí vostès tenen feina per fer també, no només nosaltres hem de fer aquesta feina.

Miri, jo, en tot cas, l'any 2006, quan hi havia el Govern tripartit amb el conseller Castells, jo era membre de la Comissió Mixta Estat-Generalitat per publicar les balances fiscals. Les balances fiscals, doncs, les podrien publicar vostès; les últimes que es van publicar va ser per l'any 2006, el Govern de Rodríguez Zapatero, i també Pedro Solbes havia donat dades per publicar balances fiscals, i havíem tingut vint anys de balances fiscals. Ara no tenim re; tenim un silenci informatiu total i absolut, no?

Miri, jo recordo un debat amb Ángel de la Fuente, l'any 2006, que va dir: «Hay que publicar las balanzas fiscales, porque, si no, el Estado perderá el debate por incomparecencia.» Doncs han passat quinze anys i estem al cinquanta-dos per cent de govern independentista, de vot independentista, eh? I això pot anar pujant. Si vostès no fan cap proposta i hem d'esperar que sigui un nou govern del Partit Popular qui ho arregli, potser llavors encara hi haurà més vots independentistes. Per tant, no hem acabat. Per tant, aquesta feina vostès no l'encarreguin a la Generalitat, sinó que facin també la part que els hi toca, que vostès governen a Madrid.

I, finalment, gràcies per brindar-nos la possibilitat de votar sobre Hard Rock, veurà quina àmplia majoria està a favor d'aquest projecte, a Tarragona, de turisme sostenible. Port Aventura va suposar un salt de millora de qualitat del turisme familiar, d'*upgrade* del turisme de la Costa Daurada, i això va voler dir també millors salaris per a tots els treballadors. Hard Rock és un model de turisme de negoci que encara pot aportar més valor afegit a les terres de Tarragona.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller Giró, diputats i diputades, val a dir que afrontar un repte tan ambiciós com marcar les línies d'acció per a transformar el model econòmic del país des d'una moció és un repte complicat. Estem davant d'un tema de

molta pretensió, de molt de calat i de molta transcendència per al país. I tots som conscients que les limitacions d'interpel·lacions i mocions, evidentment, dificulten que avui aquí puguem realment donar resposta a les expectatives que genera el títol d'esta moció.

De fet, esta setmana passada vam tindre, els diputats i diputades de la Comissió d'Economia i Hisenda, la possibilitat i el goig de poder gaudir de la compareixença de les dos persones que van venir en representació del collectiu i del conjunt d'experts al quals des del Govern es va encarregar durant l'anterior legislatura un estudi sobre com s'havien d'afrontar els reptes postpandèmia, els reptes a partir del 2023, en un informe que tots i totes vam poder escoltar, de molt de calat, de molt de contingut, d'un exercici de més d'un any de moltíssims experts d'àmbits molt molt polivalents i molt transversals, i que em sembla que realment van fer una bona aproximació i que és, d'alguna manera, l'eina, una de les eines segurament, de les quals des del Govern i especialment des del Departament d'Economia podem disposar per a millorar i afrontar els reptes del futur, que, com bé hem parlat en moltes ocasions, són absolutament complexos i difícils d'afrontar.

La moció és una moció enorme, una olla barrejada de moltes qüestions. Amb la majoria d'elles, hi podem estar d'acord, i per este motiu acabarem votant de forma positiva una part molt important del seu contingut. Però, per altra banda, també apareixen alguns mantres recurrents, que ha fet referència també el diputat Tremosa fa uns moments a alguns d'ells, els mantres de que per solucionar els problemes de la nostra economia hem d'anar de forma disciplinada als òrgans multilaterals que convoca l'Estat. També hi ha altres mantres, com que hem de fer propostes, el Govern de Catalunya ha de fer propostes en este Ple, en tres mesos, sobre el model de finançament de les comunitats autònomes espanyoles. Com bé s'ha dit, fa set-vuit anys que està el model caducat; fa set-vuit anys que l'Estat espanyol hauria d'haver fet propostes, que les hauria d'haver implementat, i avui aquí es demana que el Govern de Catalunya ho plantegi al Parlament, cosa que tampoc no entenem ben bé per què, i que faci la feina que haurien de fer vostès; que haurien de fer vostès que estan governant al Govern de l'Estat espanyol.

Un altre dels clàssics que també va apareixent a totes les mocions és allò de que hem de solucionar el frau fiscal a partir d'un conveni entre l'Administració tributària catalana i l'espanyola, quan saben perfectament que l'Administració tributària catalana i totes les de l'Estat espanyol reclamem que se'ns cedisquen dades i informació tributària i l'Estat espanyol s'hi nega; un conveni amb què l'Estat espanyol es nega. Exemple: informació sobre el patrimoni no declarat localitzat a l'estranger. Fa anys que el reglament..., aquí és on s'amaguen els principals defraudadors. El Govern de l'Estat es nega a transferir-ho no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat de les comunitats autònomes.

Un altre mantra: la fiscalitat sobre el joc. Avui a Catalunya, la fiscalitat sobre el joc és de les més altes —és de les més altes— del conjunt de l'Estat espanyol. A l'anterior..., Casinos estem al cinquanta per cent del *win*; el més elevat de l'Estat espanyol —el cinquanta per cent del *win*. I, si no, li pregunta al Casino de Barcelona el que està pagant i el que està liquidant a final d'any. Paguem..., recaptem 225 milions d'euros del joc presencial. On tenim el problema és al joc *online*, que és on tenen les competències l'Estat espanyol. I, com bé saben, als últims pressupostos de l'Estat del 2021 presentem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una esmena per revertir la rebaixa que va aplicar al joc *online* el ministre Montoro, i la majoria del Govern de l'Estat espanyol va votar-hi en contra i no va poder-se desplegar.

Tot i això, compartim absolutament el primer punt dels catorze de la moció, els objectius de desenvolupament sostenible, que, com bé saben, vam incorporar als pressupostos del 2020 que vam negociar amb el seu grup parlamentari, que vam ser pioners en incorporar els indicadors de benestar social i de lligar-los també a les polítiques sectorials amb los objectius del desenvolupament sostenible.

Hem acabat transaccionant quatre..., cinc esmenes amb el grup proponent; se n'accepten quatre, de les disset esmenes que hem presentat. Per tant, votarem a favor d'una part molt substancial de la moció i, en este sentit, esperem que durant els propers mesos, en el marc de la negociació dels pressupostos, aquestes intencions puguin fer-se realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular – Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Estem en una moció que és una mica complicat abordar-la en la seva integritat, perquè hi ha de tot. Parlem de transformació del model econòmic i llavors sembla que hi podem posar de tot, i, clar, evidentment falten coses. Si parlem de transformació de model econòmic, al nostre entendre algunes n'hi sobren, perquè per transformar, per dur a terme la transformació del model econòmic no acabem de tenir molt clar què hi pinten certs elements d'haver de dependre de l'Estat o de participació o de debat sobre el model de finançament autonòmic, però, bé, hi ha elements que són interessants.

Algunes de les coses que sí que ens preocupen, però. És aquest mantra, ara, en què es genera un consens pràcticament a tot l'arc parlamentari de que l'agenda 2030 i els objectius de desenvolupament sostenible són el futur. Parlem d'uns objectius en què prima i segueixen posant al centre del debat el creixement econòmic i supediten els objectius de sostenibilitat al creixement econòmic. En el moment en el que estem de crisi climàtica, d'emergència climàtica, supeditar la sostenibilitat al creixement econòmic és una mica incompatible, al nostre entendre. I, per tant, creiem que cal anar més enllà i no, en el fons, adaptar-se als mantres o a les transformacions del que és el neoliberalisme, que posa verd a tot arreu per, en el fons, continuar fent el mateix.

Celebrem que hagin acceptat i hagin posat en aquesta moció l'esmena que, de fet, ha fet el Partit Socialista, que ens ha sorprès gratament, a favor de la internalització del transport sanitari i del 061. Fa tres dies, el nostre grup parlamentari va entrar una proposició de llei per fer un debat sobre la internalització del transport sanitari, per internalitzar-lo abans que acabin els contractes dels lots, que la majoria comencen a acabar a partir del mes de novembre i que, per tant, és necessari que aquest Parlament resolgui al voltant d'això i recuperi el transport sanitari, esmenant així les pràctiques polítiques de Boi Ruiz al Departament de Salut del Govern dels millors. I esperem que, en aquest cas, doncs, el Partit Socialista no maquilli llavors el seu suport, com va fer ahir amb les interines, a través d'un decret llei que el que fa és precaritzar més i no donar suport a la proposició de llei que hi havia aquí al Parlament per a l'estabilització de les interines. Celebrem que estiguin d'acord amb el..., no?, amb la internalització del 061 i del transport sanitari.

Amb relació a la contractació pública, un dels elements que a nosaltres ens preocupa és que parlem molt de contractació pública, de clàusules socials, de clàusules ambientals, però després no existeixen mecanismes per fer seguiment d'aquestes clàusules, per verificar que les empreses contractistes realment respecten allò que diuen en el moment de presentar-se en els concursos de contractació i, sobretot i allò més important, que els mecanismes que té l'Administració pública després queden en multes, però no en capacitat coercitiva per a aquestes empreses. I les multes..., a la gran majoria de les contractistes, que acaben sent grans empreses, els hi surt més a compte pagar la multa que no garantir els drets laborals o fer allò que queda establert en les clàusules. Per tant, vostès van acceptar una esmena nostra que establia

la necessitat de donar seguiment, no?, a aquests criteris de contractació i generar els mecanismes necessaris per rescindir el contracte.

I per anar acabant, perquè han acceptat totes les nostres esmenes, cosa que agraïm. Ens preocupa que aquí es parli de que el Hard Rock és turisme sostenible. El Hard Rock és un casino i és especulació urbanística, i, de fet, com vam dir fa molt temps, la Generalitat ha acabat fent d'API de «la Caixa» col·locant o quedant-se els terrenys transitòriament.

I l'altra: que l'impost del joc sigui del més alt a Catalunya, cap problema; és que el joc, les apostes i els casinos ens hauríem de fer mirar per a què serveixen, en un moment on els índexs de salut mental i d'addiccions en aquest país estan en augment i, per tant, potser el que ens hauríem de començar a plantejar és que les pràctiques de certes cases d'apostes, de casinos i de jocs hauríem de prohibir-les.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Bueno; muchas gracias, presidenta. El comunismo... *(Rialles.)* ¿Eh? David..., David, David. ¿Eres comunista o no eres comunista? *(Veus de fons.)* ¿Eres comunista o no?

La presidenta

Si us plau...

Antonio Gallego Burgos

El comunismo –el comunismo–, rojo, violeta, verde o multicolor, ¿no?, este de la agenda 2030 que tanto os gusta... Yo no sé por qué os reís tanto, porque a veces sí que decís claramente que sois comunistas; otros días..., en fin. «El que tanto os gusta», decía, solo siembra pobreza, miseria *(veus de fons)* y paro –y paro. *(Veus de fons.)* ¿Te quieres callar? ¿Lo puede callar a este señor?

La presidenta

Si us plau, senyor diputat, silenci. Continui, si us plau.

Antonio Gallego Burgos

¿Te piensas que estás en el colegio? ¿Estás en el colegio? *(Pausa.)* ¿Puedo seguir?

La presidenta

Continui, senyor diputat.

Antonio Gallego Burgos

El comunismo, rojo, violeta, verde o multicolor, de la agenda 2030 que tanto defienden ustedes, ¿eh?, solo siembra miseria, pobreza y paro allá donde se aplica. Me faltaría tiempo en esta intervención para enumerar todos los ejemplos que me vienen a la cabeza. Así, no le sorprenderá si digo que vamos a votar en contra de esta moción, porque desprende un tufillo marxista –mira, te lo voy a decir también: marxista–, que tira para atrás. Sobra intervencionismo, falta confiar en la libertad económica de las personas. Está cargado de mantras morales e ideológicos que nada tienen que ver con la economía real ni con las necesidades de las empresas catalanas. Excesivo dirigismo, burocratización, adjetivos para endulzar lo que ustedes realmente persiguen: que las administraciones lo controlen absolutamente todo, ¿no?

De muchas cosas no hablan –de muchas cosas no hablan– en esta moción. Y también hablan de otras tantas, de muchísimas. Yo no sé si hay catorce o quince puntos, pero por supuesto se dejan muchas cuestiones importantes. Hablan demasiado de la agenda 2030, que algunos discutimos; este ecologismo apocalíptico está impregnado en todos los puntos de la moción; hablan sin ruborizarse de la creación

de nuevas figuras y nuevos impuestos verdes que al final acaban pagando todos los ciudadanos; muchas más normativas; incremento de gasto público, etcétera. Como si el dinero cayera de los árboles, ¿no?, que esta es una de las cosas que caracteriza bastante la gestión de la gente de extrema izquierda, ¿verdad?

No vamos a ser más prósperos si creamos un infierno fiscal, burocrático, sectario y liberticida, ¿eh? Si su fobia al sector privado se lo permite, hable con pequeños empresarios de Cataluña y pregunte si todas estas medidas que ustedes proponen aquí son las que ellos necesitan. Ustedes aquí han hablado bastante poco de reindustrializar. Han hablado bastante poco de innovación, bastante poco han hablado de talento, ni siquiera han hecho referencia a los fondos Next Generation, poco de formación. Tampoco han hablado de la morosidad –es un tema que preocupa muchísimo a las empresas en Cataluña–; tampoco de urbanismo industrial; como decía antes, poco de impuestos, y de la inestabilidad política que genera el *procés*, que es una de las cosas por las cuales, pues, más de 4.500 empresas desde el año 2017 se han ido de Cataluña. Y esa es una de las cuestiones que es absolutamente fundamental si queremos que la economía funcione en Cataluña. En definitiva, señor Gallego, es una moción que, en fin, es un *totum revolutum* que se deja lo importante en el tintero, ¿no?

Y para acabar, porque, en fin, me he quedado prácticamente sin tiempo, sí que quiero hacer una referencia, ¿no?, es decir: si ustedes tienen la pócima milagrosa, ¿por qué no la aplican en el Gobierno de España? Ustedes llevan ya tres o cuatro años gobernando, ¿verdad? ¿Cómo van los indicadores de la economía española? ¿Más paro? El paro juvenil más alto de Europa. La deuda disparada a 125 puntos del PIB. En fin... Los impuestos; cada semana crean un nuevo impuesto. Es decir, si tienen de verdad la fórmula milagrosa para resolver la economía, para crear empleo, para dinamizar la economía, etcétera, ¿por qué no la aplican? Porque vienen aquí a explicarnos..., no sé, que ustedes tienen aquí el bálsamo de Fierabrás que lo va arreglar todo, pero en cambio donde tienen cuota de poder importante, junto con sus socios del Partido Socialista que ha apoyado algunos puntos de esta moción, en fin, ¿por qué no lo aplican? Porque, claro, consejos tengo que para mí no tengo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, senyor Gallego..., bé, vostè ha plantejat, o vostès han plantejat una moció complexa, d'un abast pràcticament impossible de tractar en cinc minuts, i inclús en mitja hora. Parlen del canvi de model productiu com a rept. Nosaltres veiem en aquesta moció, doncs, dues parts diferenciades. Per un costat, aquesta suposada proposta de canvi de model productiu. I, per un altre costat, parlen de, crec, o almenys ho he entès així, del sistema de protecció social, que pot estar vinculat o no. Per nosaltres està vinculat d'una manera diferent que ho està per a vostès, però sí, parlen d'això.

Revisant la proposta, crec que almenys coincidim en la necessitat de treballar per un canvi de model productiu, i això és important, i, per tant, en que les coses no s'estan fent bé. Suposo que la valoració de la realitat del nostre teixit productiu que fan vostès des d'En Comú Podem és crítica. Vaja, jo ho entenc així, i creiem que el que pensen és que les coses no s'estan fent bé. Però fins aquí la coincidència. És evident que no compartim bona part de les solucions que vostès determinen prioritàries per revertir aquesta situació. Potser coincidim en part de la diagnosi, una part petita de la diagnosi, però no en les propostes que la nostra societat crec que demanda.

El nou model –almenys, ho creiem nosaltres– que demanda la societat és un nou model que significa un increment de les cadenes de valor, de la producció, dels sectors productius, especialment d'aquells que són estratègics, que, en definitiva, incrementi el valor del que produïm, que generi una millora de l'eficiència i l'eficàcia de la nostra producció, i que acabi revertint tot això en el sistema de protecció social, que és la segona part de la seva moció: generar més valor per redistribuir-lo a través del sistema de benestar; d'un sistema de benestar fort, que posi l'educació –per nosaltres l'educació i la formació– al centre d'aquest nou model, com a motor de renovació i dinamització. Això seria la nostra proposta lliberal. Pot agradar o no, però jo crec que és bàsica i, possiblement, de sentit comú –hi coincidiríem molts dels que estem aquí.

No ens trobem això en aquesta moció. No és una moció que ajudi a que la realitat dels nostres autònoms, i s'ha dit així..., preguntis si realment aquesta moció ajudarà els autònoms a tenir-ho més fàcil per innovar, per emprendre, o, a diferència d'això, els hi posa més difícil encara la seva vida després d'una pandèmia i de la crisi que estem vivint.

La primera part de les receptes que vostès aquí exposen per modificar el model productiu, almenys per nosaltres també passa per canviar l'ecosistema on es troba aquest model productiu. Per nosaltres, l'entorn productiu, aquest ecosistema empresarial de què parlem, ha de tenir com a valors estructurals l'alliberament de càrregues, tan fiscals com administratives, la facilitació de moviments per a la dinamització empresarial, l'emprenedoria, la innovació que ha de fer o que hauria de fer qualsevol empresa, i la regulació que els hi permeti una lliure competència en les mateixes condicions, també; receptes lliberals, de sentit comú i que segurament tots podríem compartir.

És important també pensar que la generalitat dels sectors productius, i en aquestes condicions que ens trobem, podran fer una migració segura cap a un nou model; però quin model? Per nosaltres el model definitivament és un model de recerca, de transferència tecnològica i de coneixement, on l'emprenedoria i la formació professional, aquests casos estiguin també al centre dels canvis.

En definitiva, presenten una moció que nosaltres en alguns punts –no tinc temps, ja li he dit que és impossible parlar d'aquest tema en cinc minuts–..., donem suport a tot allò que suposi estar en aquestes línies que he expressat, en aquestes línies on estigui l'educació, on estigui realment el coneixement al centre del model productiu. Vostès utilitzen altres conceptes que podem recollir en part: l'ecologia, el feminisme... Bé, nosaltres donem per suposat que a la societat hem de compartir aquests valors, però crec que el model productiu ha de basar-se precisament en un canvi de visió i un canvi d'utilització del coneixement, de la recerca i la transferència tecnològica i la transferència d'aquest coneixement al teixit empresarial. I amb aquest canvi i amb aquesta creació de riquesa, doncs, canviar no només el model productiu, el model social també, i el model de protecció social. Bàsicament seria això.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, diverses consideracions sobre la moció. Primer, em continua semblant una mica presumptuós, ho he de dir, pensar que es pot ja no només transformar el model econòmic, sinó canviar el món a través d'una moció al Parlament de Catalunya. Jo crec que hauríem..., si ja tenim problemes per posar-nos d'acord amb les coses més insignificants, doncs posar-nos d'acord aquí per canviar el món... Demanaria una miqueta més d'humilitat en el plantejament de les mocions, i el senyor..., potser no d'una manera tan contundent, però el senyor Lluís Salvadó

crec que també s'hi ha referit a aquest excés d'ambició de les mocions, que fan que..., sincerament, no sé com abordar-les, no?

També em sembla insòlit intentar que tots assumim el seu programa electoral sencer cada vegada que fan una moció, en unes mocions que no s'acaben mai, llarguíssimes, que és una pràctica molt comuna en les mocions dels comuns, i que jo els hi demano..., perquè, de debò, cada vegada que presenten una moció és una autèntica tortura, eh? Els hi dic amb tot el respecte.

Tercer punt. L'agenda 2030 no és un programa de govern de les administracions públiques d'obligat compliment. No senyor. Són uns objectius als quals es pot arribar de diverses maneres. Per què ho dic? Perquè per a vostès l'agenda 2030 és un programa electoral d'esquerres. Doncs no. I, a més, el seu discurs és perillós. I és perillós bàsicament per una raó: perquè si fos així, si aquesta agenda fos d'obligat compliment, aleshores no caldria tenir Parlament de Catalunya ni Congrés dels Diputats, només caldria tenir un govern mundial i tot això d'aquí sobraria. De fet, aquest discurs està fent molt mal. I les coses positives que té l'agenda 2030..., jo algunes no les veig positives, però d'altres sí. S'està carregant de raons, molta gent, dient que això sembla un govern mundial. I això del govern mundial ningú ho ha plantejat. Per tant, no podem assumir que la seva visió de l'agenda 2030 és d'obligat compliment, perquè no és veritat.

Quart punt. Aquesta mania que tenen vostès d'obligar les empreses a complir unes condicions draconianes que fan absolutament inviable el seu projecte de negoci, quan ara necessiten exactament el contrari. També votarem en contra d'aquests punts.

Cinc. No acabo d'entendre aquesta estratègia de finançament només amb les Balears i amb la Comunitat Valenciana. Per què? Per què només amb ells? Em pregunto, eh? En fi, o totes o cap. De fet, és l'únic que ha funcionat, històricament. Quan s'han fet acords de finançament a Espanya és: o totes les comunitats autònomes o és absolutament inviable. I se n'han fet uns quants; per cert, alguns de molt profitosos per a Catalunya.

Sis. La pretensió aquesta de liquidar la cooperació publicoprivada a Catalunya, sobretot en l'àmbit sanitari. Bé, nosaltres entenem que és una de les poques coses que encara funciona mínimament bé a Catalunya; per tant, votarem que no en aquesta proposta.

I on sí que donarem suport és a aquelles mesures d'assumir els compromisos signats i reconeguts amb els treballadors públics de Catalunya, en la part final de la moció.

I, presidenta, no sé exactament –perquè, clar, hi han tants punts...– de quins punts demanar votació separada, perquè pot ser un embolic. No ho sé, intueixo que potser s'haurà de votar gairebé cada punt per separat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. De moment, només teníem la petició que s'ha expressat durant l'ús de les paraules, de demanar el punt 8.b i el punt 14, però esperarem a que s'acabi i veurem si els portaveus em donen alguna altra indicació.

En qualsevol cas, ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego.

(Pausa llarga.)

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, gràcies. Si no n'heu tingut prou amb cinc minuts per parlar sobre la moció, imagineu-vos... És u cinquanta-cinc? *(Pausa.)* Dos minuts. Imagineu-vos amb u cinquanta i escaig que em queda per posicionar-me en relació amb el que heu dit.

Jo, de totes maneres, li vull agrair al diputat de VOX que m'hagi titllat, o que ens hagi titllat de comunistes i de marxistes en aquesta moció. Crec que el que m'ha fet

és recordar una poesia d'aquestes de l'arqueologia poètica anònima, perquè està retirada de les presons franquistes, d'un treballador que deia: «El humo de la fábrica divide en dos partes el cielo: a la derecha, el infierno; a la izquierda, la esperanza.»

Crec que el fons de la moció el que ve a plantejar és aquesta idea de que en el dilema de més mercat o més estat, sabem que el més mercat no ens està funcionant i el que necessitem és lideratge públic, més estat, un estat més fort..., un estat..., una administració, en aquest cas, un govern de la Generalitat, capaç de liderar, des del sector públic, les transformacions econòmiques que necessita aquest país, perquè aquestes transformacions econòmiques són també les bases materials per canviar la vida social, la situació de les persones. I aquesta és l'orientació de la moció. I si pivota, dieu, sobre els objectius de desenvolupament sostenible és perquè són objectius, però són objectius que han de guiar l'acció del Govern.

Hi han algunes qüestions que s'han dit que voldria situar –dos. El tema del Hard Rock. El tema del Hard Rock no és un model d'equilibri territorial ni de sostenibilitat ni de turisme sostenible. Per això situem la nostra proposta aquí. Però també hi ha una qüestió que ha sortit, que és el tema del model de finançament. Necessitem un model de finançament i volem que aquest model de finançament sigui el que Catalunya situa en les negociacions bilaterals i multilaterals, però volem que es discuteixi en el Parlament, perquè volem fer el model de finançament de Catalunya, no el del Govern. És possible que el debatem aquí i construïm un model de concert econòmic solidari, on des de la solidaritat i la corresponsabilitat puguem disposar d'autosuficiència financera per poder desenvolupar les competències necessàries de govern. I per això parlem també de buscar aliances en els Països Catalans, amb el País Valencià i amb les Illes Balears.

(Alguns aplaudiments. Marta Vilalta i Torres demana per parlar)

La presidenta

Sí, senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Sí, presidenta, per demanar votació separada. *(Pausa.)* Per una banda, demanaríem el punt 6.c. I, per una altra banda... *(Veus de fons.)* 6.c. I, per una altra banda, i totes aquestes podrien ser agrupades..., en són unes quantes: el punt 1.a, 4.b, 5.c, 5.d, 6, 6.a, 6.b, 6.d, 8.b, que aquesta ja s'havia demanat, 10.a, 10.c, 10.d, 11, 13 i 14, que la 14 també s'havia demanat.

Gràcies.

(Joan García González demana per parlar.)

La presidenta

Senyor García.

Joan García González

Si vol li estalvio la lectura de tots els punts que vull demanar per separat, i els votem tots per separat i els subpunts.

La presidenta

Tots per separat? La CUP també ho demanava, i el senyor Fernández també ho ha dit. Senyor Gallego també?

Joan García González

Punts i subpunts, hauria de ser.

La presidenta

Punts i lletres, sí, sí. Ja he imaginat... He anat prenent nota, però gairebé... Doncs fem-ho així.

Fem la votació del punt 1.a.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* 1.a.

El punt 1.a ha quedat amb 50 vots a favor, 76 vots en contra i 9 abstencions.
Fem ara 1.b. Perdó, un moment.
Comença la votació.
L'1.b ha quedat amb 111 vots a favor, 11 vots en contra i 12 abstencions.
I fem l'1.
Comença la votació.
El punt 1 queda aprovat amb 112 vots a favor, 14 vots en contra i 9 abstencions.
Fem ara el punt 2.
Comença la votació.
El punt 2 queda aprovat amb 106 vots a favor, 14 vots en contra i 15 abstencions.
Fem ara la votació del punt 3.
Comença la votació.
El punt 3 queda aprovat amb 112 vots en contra, 11 abstencions..., 11 vots en contra i 12 abstencions; 112 vots a favor, 11 vots en contra i 12 abstencions.
Fem ara la votació del punt 4.
Comença la votació.
El punt 4 queda aprovat amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.
Fem ara la votació del punt 4.a.
Comença la votació.
El punt 4.a queda aprovat amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.
Fem ara la votació del punt 4.b.
Comença la votació.
El punt 4.b no ha quedat aprovat; té 50 vots a favor, 79 vots en contra i 6 abstencions.
Fem ara la votació del punt número 5.
Comença la votació.
El punt 5 queda aprovat amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.
Votem ara el punt 5.a.
Comença la votació.
El punt 5.a queda aprovat amb 115 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 5.b.
Comença la votació.
El punt 5.b ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 5.c.
Comença la votació.
El punt 5.c no ha quedat aprovat; té 50 vots a favor, 85 vots en contra.
Votem ara el punt 5.d.
Comença la votació.
El punt 5.d ha estat rebutjat amb 50 vots a favor, 79 vots en contra i 6 abstencions.
Votem el punt número 6.
Comença la votació.
El punt 6 ha quedat rebutjat amb 41 vots a favor, 85 vots en contra i 9 abstencions.
Votem ara el punt 6.a.
Comença la votació.
El punt 6.a ha quedat rebutjat amb 41 vots a favor, 85 vots en contra i 9 abstencions.
Votem ara el punt 6.b.
Comença la votació.
El punt 6.b ha quedat rebutjat amb 41 vots a favor, 94 vots en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 6.c.

Comença la votació.

El punt 6.c ha quedat rebutjat..., perdó, ha quedat aprovat amb 47 vots a favor, 20 vots en contra i 68 abstencions.

Votem ara el punt 6.d.

Comença la votació.

El punt 6.d ha obtingut 41 vots a favor, 85 vots en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat amb 132 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 121 vots a favor, 2 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 115 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 8.a.

Comença la votació.

El punt 8.a ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 8.b.

Comença la votació.

El punt 8.b ha obtingut 17 vots a favor, 85 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha quedat aprovat amb 121 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha quedat aprovat amb 134 vots a favor.

10.a.

Comença la votació. *(Pausa.)* No comença. *(Pausa.)* Ara.

El punt 10.a té 70 vots a favor i 64 vots en contra.

Votem ara el punt 10.b.

Comença la votació.

El punt 10.b ha quedat aprovat amb 124 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 10.c.

Comença la votació.

El punt 10.c ha quedat rebutjat amb 59 vots a favor, 76 vots en contra.

Votem ara el punt 10.d.

Comença la votació.

El punt 10.d ha quedat rebutjat amb 53 vots a favor, 76 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 10.e.

Comença la votació.

El punt 10.e ha quedat aprovat amb 121 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha quedat rebutjat amb 56 vots a favor, 76 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt 13 ha quedat rebutjat amb 41 vots a favor, 85 vots en contra i 9 abstencions.

I finalment votem el punt número 14.

Comença la votació.

El punt 14 ha quedat rebutjat amb 17 vots a favor i 118 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova organització del Departament d'Economia i Hisenda

302-00024/13

Passem ara al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova organització del Departament d'Economia i Hisenda. Presentada pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Diputats i diputades, avui el Grup Socialistes presenta la moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer al conseller Giró amb relació al nou organigrama del Departament d'Economia i Hisenda, en concret ens vam centrar en la Secretaria de Difusió, que potser queda desencaixa-da en aquell departament, però és veritat que és important i és rellevant, perquè és qui té com a objectiu fer la gestió i la inserció de tota la informació institucional, la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya; per tant, doncs, té la seva rellevància.

El primer que hem fet en aquesta moció és reconèixer la tasca de servei públic que fan tots els mitjans de comunicació i, sobretot, que han fet durant la pandèmia. Ha sigut molt rellevant, la tasca que han portat a terme, sobretot en aquelles setmanes en les que estàvem confinats i només ens podíem informar a través dels mitjans de comunicació, ja siguin en català o en castellà o en l'idioma que sigui. Però és cert que ha estat molt important per transmetre la informació a la ciutadania i els hi volíem fer un reconeixement a tots ells des del Parlament.

També, i amb relació al que ja vam comentar en la interpellació, volíem, volem que el Govern doni compliment al que s'aprova en aquest Parlament, ja sigui una llei o sigui un decret. I, en aquest cas concret, el decret que fa referència a la comissió assessora en publicitat, perquè no es reuneix de fa més d'un mes i mig, des d'abans de la pandèmia, no se la consulta, sinó que se'ls hi explica les campanyes que ja s'han fet. De fet, l'any 2019 se la va convocar al desembre i, per tant, ja es veu, doncs, que, home, ja havia passat tot. I nosaltres creiem que s'ha de complir aquest decret en el que es demana que es convoqui aquesta comissió, que es pugui consultar, ja que hi ha professionals en aquesta comissió, independents, que representen a molts sectors, que realment puguin fer la tasca per la que els hem cridat, d'alguna manera. I això ens sembla que és important.

Després demanàvem que es publicués a la web les memòries, que no hi són. No hi ha ni la del 2019 ni la del 2020 i, per tant, s'ha de fer un esforç perquè la informació hi sigui, ens hi obliga la llei. Per tant, creiem que no podem deixar passar aquestes coses. És important que informem no només els grups parlamentaris, sinó també la ciutadania, d'aquesta, per exemple, despesa o inversió que es fa en publicitat institucional.

I, per últim, doncs, el que demanem és que es presenti en dos mesos, a la Comissió d'Economia, com està la gestió de l'acord marc de gestió i inserció publicitària que

s'acaba el mes d'octubre i que, per tant, s'ha de fer la nova gestió per tal de que en tinguem un altre un cop s'ha acabat aquest, que ha tingut tres anys de vigència, dos més en pròrroga pressupostària. I, a més a més, demanem també que s'aprovi el nou marc. Això volem que es vingui a explicar a la Comissió d'Economia i Hisenda.

Igual que volem que es vingui a presentar, en dos mesos, doncs, el que han de ser els criteris que estableixi la Secretaria de Difusió amb relació als recursos, o al repartiment de recursos que es fa en els mitjans de comunicació. Ens sembla important que siguin clars, precisos i transparents. I, per tant, creiem que és una bona manera de començar aquesta nova etapa del conseller Giró al front de la Conselleria d'Economia i Hisenda, aquesta transparència amb relació als altres grups.

Hem rebut diferents esmenes en aquesta moció. Vull agrair especialment als grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya les seves mocions. A més a més, han tingut molta cintura per intentar acceptar les transaccions que els hi hem fet, que sempre evidentment les aportacions dels grups milloren la moció i, per tant, els vull agrair que hagin estat generosos en aquest sentit.

També n'hem rebut una de la CUP que no ha estat acceptada, perquè li dèiem a la diputada Reguant que, tot i que compartim que s'ha de reconèixer els mitjans que utilitzen l'ús del català, és veritat que aquesta moció no va sobre això. I volíem fer un reconeixement a tots, perquè tots ens han ajudat, sobretot en aquesta pandèmia, a tenir la informació necessària.

I no puc dir el mateix, senyora Grau, del Grup de Ciutadans, perquè, tot i que havien proposat algunes transaccions a fer que també ajudaven a millorar el text, doncs, finalment, pel fet de no acceptar una esmena en la que Ciutadans, doncs canviant el to una mica de la moció anterior de la que parlàvem sobre les bases de la convivència, volia eliminar la comissió assessora de publicitat. Nosaltres creiem que destruir les coses no és la manera; creiem que si no funcionen s'han de reformar, s'han de canviar, s'han de millorar, que és el que segurament pertocaria. Tampoc és culpa de la comissió assessora de publicitat que no se la convoqui, sinó del Govern, i per això demanem al nou secretari de Difusió que tingui en compte i tingui a bé comptar amb tots els professionals que estan allà.

I només un suggeriment, conseller. El secretari de Difusió creiem que hauria de tenir un perfil de neutralitat institucional: és el secretari de Difusió de tots els catalans i, per tant, esperem que ho faci així. Perquè hem vist, doncs, alguns comentaris a les xarxes que creiem que no pertoca a una persona que, a més a més, ha de tenir aquest element com a base del seu treball i de la seva trajectòria, almenys mentre sigui secretari de Difusió.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula per defensar les esmenes presentades la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora Romero, per les seves amables paraules. Bé, com ha vist, a Ciutadans no ens cauen els anells per transaccionar quan creiem que hem de transaccionar, però tampoc no ens cauen per mantenir el punt quan creiem que l'hem de mantenir.

Voy a intentar ser todo lo breve y clara posible en los cinco minutos que el Reglamento del Parlament me permite intervenir para valorar esta moción del Grupo Socialistas que, sinceramente, no sabemos muy bien cómo interpretar. No sabemos si su objetivo es poner fin a unas prácticas escandalosas o blanquearlas; si estamos aquí para obligar a la Generalitat a rendir cuentas de una vez por todas de cómo reparte muchos millones de euros en publicidad institucional por la puerta de atrás,

o si estem aquí per ajudar-los a lavar encara més blanc, a ser encara menys transparents i més arbitraris de lo que ja són.

Todos ustedes saben que yo soy periodista; a mí nadie me tiene que recordar el papel fundamental de los medios de comunicación, con pandemia o sin pandemia. En cambio, sinceramente, no me entra en la cabeza que el Govern de la Generalitat o, para ser más exactos, la Secretaria General de Difusió, que es la manguera de subvenciones que ha convertido el antaño oasis catalán en un gulag donde los medios privados pueden llegar a depender de las subvenciones públicas más aún que los mismísimos medios públicos..., en fin, que si el Govern de la Generalitat incumple sistemáticamente sus propias leyes y decretos, si se saca de la manga una Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional y luego ni la convoca ni se molesta en fingir que sirve para nada, bueno, pues ya me perdonarán que me sepa a poco, a muy poco, esta amable invitación del Grupo Socialistas a dejar de ser unos *bad boys*. Lo que se impone en estos casos no es un cariñoso tirón de orejas, sino una imperativa llamada al orden y a rendir cuentas inmediatamente.

No puede ser que cumplir la ley sea opcional, sea opinable, sea a la carta, «ja ho farem quan ens vingui de gust». Es un escándalo que a estas alturas no tengamos noticias de las memorias de la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional correspondientes a los años 2019 i 2020 –i, *perdoni, no és per la covid*. Es un escándalo esto y es un escándalo echar un vistacillo por encima a la memoria del 18, la última publicada hasta la fecha, y que, según vas pasando páginas, se te cae el alma al suelo.

Muy rápidamente. Sumant només lo que ha anat entre el diari i el diari digital, BTV, i el «Que fem?» de *La Vanguardia* –i segur que em deixo moltes coses–, van anar al Grup Godó un total –en un any, eh?– de 4.773.419 euros. En fi, és una xifra que fa plorar prou al cap, més si comparem el 1.429.254 euros amb els tristos 261.678 que van anar a Catalunya Ràdio –no m'estranya que a la Diagonal estiguin fumant en pipa. Igual que servidora, en veure 408.608 euros acaparats per un mitjà tan important com El Nacional.cat, o els 58.693 a la xarxa de la diputació –és gairebé el sou de la senyora Puigdemont i no del seu programa de televisió.

Per cert, també hem trobat uns nou mil eures discretament destinats a *The New Barcelona Post*, el diari digital que el 2018 era de Foment del Treball, però que el 2020 es va refundar sota l'ala de l'actual conseller d'Economia, el senyor Jaume Giró. Jo mateixa vaig tenir el breu honor d'escriure-hi fins que la meua entrada a la llista electoral de Ciutadans va resultar incompatible amb aquella col·laboració. Bé, sense veure la memòria del 2020 no sabem si la Secretaria General de Difusió va seguir sent tan generosa amb el senyor Giró com abans ho havia estat amb Foment –ens haurem d'esperar a esbrinar-ho. Però, estimat senyor Giró –que vostè sap que jo sempre me l'he estimat–, si arribo a veure aquesta memòria a temps potser hauria demanat més diners pels meus articles, eh? –si la casa és forta...

En fin, por desgracia, no disponemos hoy de tiempo para analizar a fondo aquella alucinante memoria del 18, pero créanme que sería apasionante dedicarle un pleno monográfico, unas jornadas, incluso analizar cómo se puede hacer el peor uso posible de la publicidad institucional de la Generalitat. Todos los que no hemos nacido ayer sabemos que está en el ADN de muchos gobiernos utilizar esa publicidad no para dinamizar el sector ni los medios ni mucho menos para hacer campañas en el verdadero interés de la ciudadanía, sino para promover reinventos y chiringuitos, pero, en fin..., y, sobre todo, para blindar les alianzas mediáticas del régimen. Que això ho fan tots? Sí –més uns que altres.

En fi, per això nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes que no van al to, no van en la forma, ho fan en el fons, i la més important de totes és que se suprimeixi aquesta comissió –que fa de tapadora, que fa de blanquejadora– i que la informació arribi directament al Parlament, arribi directament a la Comissió d'Economia, com hi han hagut altres precedents, com, per exemple, l'informe del CAC sobre la plura-

litat audiovisual –chem–, que, bé, s'ha fet arribar directament a la Mesa i als grups de la comissió parlamentària de la «corpo».

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats. Bé, en aquest cas, segurament entre els molts nomenaments que ha fet el Departament d'Economia, segurament el nomenament del senyor Llombart ha merescut fins i tot, doncs, una moció aquí al Parlament, no?, segurament, després d'aquesta interpellació de la setmana passada.

Bé, més enllà de l'anècdota, en tot cas, també agraïm al PSC i Units per Avançar, doncs, el bon fer per poder arribar a fer transaccions de les nostres esmenes. I, en qualsevol cas, hi ha punts, evidentment, molt obvis als quals també des de Junts per Catalunya ens sumem. Agrair a tots els mitjans de premsa que fan la seva funció pública al llarg d'aquest any difícil 2020-2021 en el marc de la pandèmia, doncs, per la tasca important que han fet d'ajudar a la difusió dels missatges del Govern, especialment des del Procicat i des de Sanitat i els altres departaments implicats en l'atenció a la pandèmia. Per tant, en aquest sentit, ens hi sumem específicament.

I també lamentem que no s'hagi acceptat l'esmena de la CUP en aquest sentit també de fer una especial referència a aquells mitjans que competeixen en un mercat molt complex, fent servir, doncs, la llengua oficial de Catalunya, que és el català. Però que, en qualsevol cas, també hem de ser conscients, com després en faré esment, que quan es contracta la publicitat institucional o quan es fa difusió de l'acció de govern s'ha de fer també tenint en compte els *targets* subjectius als quals es vol arribar. I, per tant, a vegades en el nostre país també hi ha persones a les quals s'ha d'arribar en altres llengües diferents de l'estrictament..., doncs, el català. I, per tant, en aquest sentit també s'ha de tenir en compte això. O fins i tot quan es fa promoció a l'exterior, s'ha de fer servir també a mitjans, evidentment..., que no són ni el català ni el castellà, eh?, ni l'aranès ni llengües oficials de l'Estat, sinó que han de ser allà, com dèiem, allà on es vol dirigir el missatge. En aquest cas, una promoció turística o una promoció de captació d'inversió industrial, el que sigui.

També, en el segon punt..., de fet, amb el senyor Llombart, doncs, i des de la voluntat del Departament d'Economia i de la Secretaria de Difusió, donar compliment al que preveu el decret del 2007 i, per tant, entomem aquest compromís, eh?, de donar compte de la memòria. Reconeixem la del 2019, encara que es digui que no, perquè amb tot un parlament i unes comissions afectades per tot el tràngol de la pandèmia, segurament no va ser el moment oportú per poder-ho fer. En qualsevol cas, el senyor Llombart s'ofereix i demanarà comparèixer, en aquest cas, a la Comissió d'Economia –el seu antecessor ho va fer al novembre a la CAI–, per donar compte de la memòria 2019 i 2020, i, per tant, donar compliment, de fet, al que preveu la llei, i a la vegada també, doncs, publicar-ho en el web en el termini..., aquí ens diuen un mes, el PSC, i així ho hem acceptat..., publicar al web aquestes memòries.

Més enllà d'això, també, es demana, doncs, que es creï un nou acord marc. De fet, l'acord marc actual, com saben vostès, el termini és a l'octubre, i, per tant, també el departament i la secretaria, en aquest cas, més enllà de prorrogar aquest acord, el que es preveu és fer un nou acord marc, eh?, que, per tant, es pugui sotmetre també a aprovació amb el màxim de consens i, per tant, que pugui substituir el vigent.

Finalment, també donar, com deia abans, una reflexió: que els criteris que moltes vegades es fan servir també per criticar, doncs, l'acció de difusió de la Generalitat no poden ser estrictament només lingüístics o estrictament només d'audiència o estrictament només geogràfics, perquè també..., pensem que hi ha mitjans de premsa locals, hi ha mitjans de premsa comarcals que no poden competir en audiències amb

altres mitjans, però que també interessa que l'acció del Govern de Catalunya també arribi en forma de missatge, no?

I també, com deia abans, no estrictament només amb una llengua. De fet, a diferència del que fa, per exemple, el Estado, no?, que quan fa propaganda institucional, eh?, de Renfe, d'AENA, de Loterías, no ho fa mai en mitjans de publicació en català o en aranès. Per contra, sí que ho fa, la Generalitat, de fer aquesta variació.

I, per tant, en aquest sentit, també reconèixer la feina difícil dels mitjans més petits, els mitjans de premsa local, eh?, i com dèiem, en definitiva, de tot el conjunt del sector del periodisme, que també ha tingut un any molt i molt complex, un any i mig. I, per tant, des d'aquí la voluntat, doncs, de continuar fent difusió de l'acció de govern, perquè, com diuen en el món de la difusió i la publicitat, allò que no comuniqués no existeix.

Per tant, bona feina. I desitgem al senyor Llombart també una bona feina i una bona acció en els mesos que venen per davant i els anys que venen per davant.

Moltes gràcies i bon dia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, m'agradaria començar la meua primera intervenció en el faristol del Parlament de Catalunya recordant que avui soc aquí per culpa de la repressió i perquè l'Estat va voler interferir en les passades eleccions inhabilitant l'exconseller Bernat Solé, el primer alcalde inhabilitat per l'1 d'octubre, per deixar votar, per deixar, en definitiva, fer el que avui fa que tots siguin aquí: votar.

Malgrat la seva voluntat de frenar l'independentisme, aquest va assolir per primera vegada el cinquanta-dos per cent de vots, situant l'independentisme d'esquerreres al capdavant del país, i amb possibilitats de sacsejar ambiciosament amb polítiques republicanes, tal com ho va saber fer el conseller Bernat la passada legislatura.

I no defallirem en el projecte d'assolir la independència. I ho farem sobretot perquè aquest és un projecte amb molta gent al darrere. Sempre hi haurà gent al darrere.

Estimat Bernat, espero estar, tot i que serà difícil, en tots els sentits a la teua alçada. *(Aplaudiments.)*

Entrant ja en el cos de la moció, no podem fer altra cosa que sumar-nos al punt, i ens agrada que reconeguim la tasca feta per part dels mitjans de comunicació públics, que, una vegada més i malgrat tots els entrebancs, han sabut mantenir el seu paper fonamental d'informadors de notícies d'interès per a la ciutadania. Per tant, el nostre grup no pot fer altra cosa que votar-hi a favor.

Pel que fa al punt 2, també hi votarem a favor, ja que entenem que no hi haurà problema en seguir el compromís de complir amb tot allò que estableix el règim jurídic de la comissió de les campanyes de publicitat institucional. A més, de ben segur, el passat 25 de novembre de 2020 ja vam poder traslladar les queixes al secretari de Difusió en seu parlamentària.

Respecte als punts 4 i 5 volem i valorem positivament que hagin assolit un acord amb la transacció respecte a cada punt i, per tant, hi votarem a favor.

En el punt número 5 també hi votarem a favor, en l'acord de definir els criteris de repartiment i de recursos dels mitjans de comunicació amb relació a la difusió i a la publicitat institucional.

Però deixi'm, si us plau, fer un incís. I parlant d'acords, és imprescindible arrombar-nos en un dels temes més urgents i cabdals en aquest inici de legislatura: la renovació del consell de govern de la corporació. Sabem que ens implica a tots –a tots, senyora diputada–, en tant que són necessaris –i vostès ho saben– dos terços

del Parlament. I aquí els instem altra vegada a vostès, membres del Partit Socialistes, i també als companys de Junts i a la resta de formacions polítiques que comparteixen els valors democràtics. És un repte fonamental i és un repte ingent que tenim per davant, un repte motivat també pel canvi de paradigma dels consums audiovisuals que fa temps que podem observar a les nostres cases, com per exemple amb els nostres fills. I tothom sap que els nostres fills consumeixen els continguts audiovisuals d'una manera molt diferent de com els consumíem nosaltres. Ens hi va una estructura vital i que necessita canvis, inversions, material, optimització, però sobretot –sobretot– professionalització del consell de govern.

Els mitjans públics d'aquest país i els seus professionals tenen pressa; pressa per adaptar-se al segle XXI. A Esquerra Republicana ho tenim claríssim. Posem-nos-hi tots. Aquest país i els seus mitjans de comunicació necessiten que aquest Parlament estigui a l'alçada del moment.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; moltes gràcies. Jo crec que és com trist haver d'aprovar una moció que digui coses tan òbvies com penjar les memòries a la pàgina web, complir amb decrets del 2007 –estem a 2021–, no?, i, per tant, que és recurrent; passa amb aquesta, però passa de manera recurrent en molts altres aspectes. I, per tant, això hauria de fer-nos pensar bastant de quina és la feina que fem, i sobretot als governs, siguin del color que siguin, els hauria de fer pensar què és el que fan o com tracten el Parlament o la resta de diputats i diputades. Publicar les memòries és de calaix, és de mínims. És de mínims si el que volem és facilitar la participació ciutadana, el seguiment; ja no per als diputats, sinó per a la ciutadania. És de mínims. I, per tant, és evident que hi votarem a favor, però dir que ho fem una mica amb certa resignació i lamentant que aquest hagi de ser..., o hagi de ser això el que posem a debat.

Després, entenem que és inevitable o que hauria de ser ja alguna cosa que passés de fa temps: que els criteris de com es reparteixen els recursos dels mitjans de comunicació fossin públics i fossin clars i no s'interpretés que hi ha certs interessos partidistes o polítics al darrere a l'hora de repartir aquests recursos. I, per tant, esperem que clarificar els criteris i que siguin públics, tenint en compte que és una transacció en la que s'ha arribat amb els grups de govern, faciliti entendre per què de manera sistemàtica hi ha uns mitjans de comunicació privats que reben la immensa majoria dels recursos de les subvencions. És a dir, que d'alguna manera puguem treure l'entrellat de per què sistemàticament el Grup Godó és qui rep la majoria de subvencions. I aquí, malgrat que no ens agrada jutjar o posar en entredit la gent pels seus..., o per les seves feines passades, és evident que quan sistemàticament qui rep la majoria de subvencions dels mitjans de comunicació que provenen de la Secretaria General de Difusió és el Grup Godó i es contracta de secretari general de Difusió un treballador del Grup Godó, doncs se'ns desperten les alarmes. Per això, com a mínim celebrem que es parli de que els criteris han de ser públics. A partir d'aquí veurem si hi ha objectivitat o subjectivitat a l'hora de repartir els recursos.

Nosaltres entenem que vostès volien felicitar els mitjans de comunicació per la feina feta durant la pandèmia. Nosaltres també volem felicitar aquells mitjans de comunicació que, davant del retrocés de l'ús de la llengua catalana, segueixen utilitzant la llengua catalana com a eina per expressar-se i per difondre les notícies. Bé, no ens hem posat d'acord en això. No passa res, ho seguirem celebrant i seguirem felicitant aquells mitjans de comunicació que, malgrat les dificultats existents, segueixen comunicant en català.

I, finalment, no volíem parlar de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè enteníem que no era el tema, però la referència que n'ha fet el diputat d'Esquerra Republicana diguéssim que no ens ha tranquil·litzat, sinó que ens ha alarmat. Bàsicament, vostè s'ha dirigit al Partit Socialistes i a Junts. Gràcies. Molt bé. Això vol dir que farem les coses de manera molt diferent. Clar que sí. Seguirem pactant entre despatxos, entre les forces majoritàries, com es reparteixen els càrrecs al consell d'administració; per tant, seguirem amb un consell d'administració partiditzat i que no respondrà als interessos. És això? Esperem que no. I esperem que qualsevol procés d'aquesta manera es faci tenint en compte els professionals, els experts del sector, que són qui coneix millor com funcionen els mitjans de comunicació, els mitjans audiovisuals i que han de ser ells els que liderin aquest procés de canvi.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Muchas gracias, señora presidenta. Diputados, es evidente que la publicidad institucional en Cataluña es una herramienta más para alcanzar sus dos objetivos principales: el adoctrinamiento rupturista y la neoingeniería social progresista. La publicidad institucional se ha convertido en un instrumento más de los separatistas para comprar voluntades, agradecer los servicios prestados a los medios que les ríen las gracias y a todos aquellos que abrazan públicamente las tesis rupturistas.

La comunicación financiada con medios públicos ha sido clave para que los separatistas compren favores y silencios. La Generalitat ha estado más interesada en ser propagandista que comunicativa. Ha estado más interesada en el fomento de la división que en la cohesión social. Las campañas institucionales han seguido la estela de TV3: manipulación, adoctrinamiento, afrentas a la legalidad con el objetivo de crear un marco mental contrario a la unidad de España y a cualquier posicionamiento público que salga del consenso pobre al que todos ustedes pertenecen.

Los separatistas saben perfectamente que esto es así. Por eso en su política de difusión institucional la transparencia brilla por su ausencia. Ocultan datos, incumplen la ley, se ríen de este Parlamento cada vez que quieren, y como no les pasa nada, ya que los medios de comunicación que deberían denunciar la situación están hipersubvencionados, seguirán así *sine die*. Esto, señores diputados, tiene un nombre: corrupción. ¿No están pervirtiendo así la libertad de prensa? Con unos medios regados por las administraciones públicas, esta libertad queda sustituida por una obediencia ciega y pretoriana al gobierno de turno, más propia de gobiernos bananeros que de democracias occidentales.

La Generalitat corrompe, los medios de comunicación se dejan corromper, y así llevan años, instalados en el machito del putrefacto oasis catalán. Algunos sabemos cómo se comporta la mafia separatista y lo denunciemos a cara descubierta. Rompemos la *omertà* a la catalana que se da en Cataluña, y por eso nos demonizan, atacan y desprecian sin miramiento. Desde VOX no vamos a avalar este silencio a la siciliana que prohíbe alterar sobre las actividades inmorales y delictivas de la mafia. Seguiremos denunciando que mientras miles de catalanes están en las colas del hambre –la pobreza se extiende por Cataluña–, ustedes destinan más de 30 millones al año a comprar las voluntades de los medios de comunicación con la excusa de campañas institucionales.

Diputados, es una vergüenza que los miembros de la oposición no sepamos cuánto han destinado en 2019 i 2020 a esta estrategia de paniagua a amiguetes de lazo amarillo. Es una vergüenza que tengamos que hacer aquí un debate sobre esta cuestión a ciegas porque el Gobierno de la Generalitat oculta deliberadamente cuánto dinero le da al grande de España o a su prima hermana.

Es una vergüenza que con más de 944.000 pobres en Catalunya, el Gobierno separatista reparta más de 30 millones al año en esta cuestión –subvenciones para promocionar el catalán aparte, claro. Nos da igual si este repugnante despilfarro lo hace Junts o Esquerra. Se haga desde donde se haga..., la economía... *(Pausa.)* Perdón. Nos da igual si este repugnante despilfarro lo hace Junts o Esquerra, se haga desde donde se..., la cultura del nepotismo es nepotismo. La corrupción pestilente que destila todo lo relacionado con la comunicación institucional en Cataluña se tiene que denunciar, venga del departamento que venga.

Por estos motivos, hay que cerrar TV3, la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales y el CAC, y limitar a la mínima expresión las campañas institucionales.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susana Segovia.

Susana Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., doncs nosaltres, des d'En Comú Podem, considerem que en realitat la publicitat institucional, les campanyes institucionals, són una eina molt important de sensibilització i de formació cap a la ciutadania. Per tant, la despesa en publicitat institucional és una despesa necessària. De fet, des del nostre grup moltes vegades hem demanat que precisament es facin més campanyes de difusió de lleis, que tenim lleis que garanteixen drets i que no són conegudes per la majoria de la ciutadania, com la Llei 24/2015, com la llei de contenció de rendes o com l'accés al dret a l'avortament, que justament aquesta tarda en parlarem i que un dels problemes que hi ha és la desinformació que té molta ciutadania i la manca d'informació d'aquest dret que està garantit a Catalunya.

Per tant, la publicitat institucional és necessària. O, evidentment, doncs, les diferents campanyes relacionades amb les mesures de seguretat enfront de la covid-19 o la campanya de vacunació; per tant, nosaltres no serem dels grups que demonitzen la despesa en publicitat. Sí que serem, evidentment, dels grups que se sumen a denunciar la manca de transparència i la manca de formalització dels criteris que regeixen a l'hora de decidir quines campanyes i a quins mitjans es posen aquests recursos. Una eina que és necessària per fer política i per avançar en la garantia de drets, però que està sota l'ombra de la sospita eterna de que s'utilitza arbitràriament i amb interessos partidistes en funció de la major o menor afinitat política que pugui tenir el Govern de torn amb un mitjà determinat.

Per tant, és perillós i és preocupant que una eina que és útil per a la ciutadania, i que a més a més és útil també per enfortir, per fer més forts els mitjans de comunicació a Catalunya justament en aquesta tasca que tenen també de servei públic d'informació, estigui sota sospita.

Hi han diferents lleis que parlen de com ha de ser i regeixen com ha de ser la publicitat institucional. Està regulada per una llei estatal, la 29/2005, per una catalana, que és la 18/2000, que totes dues subratllen l'obligació de deslligar l'opinió pública de la informació veraç i neutral sobre les seves polítiques públiques; que aquesta publicitat i la comunicació institucional han d'estar al servei de les necessitats i interessos de la ciutadania. De fet, la 29/2005 prohibeix explícitament que les campanyes tinguin com a finalitat exaltar la tasca del Govern i servir l'Administració, en lloc de servir la ciutadania. I la llei catalana en concret, a més a més, afirma que els contractes publicitaris s'han d'adjudicar d'acord amb criteris objectius que garanteixin la lliure concurrència i la igualtat, i que s'han de fer d'acord amb criteris d'implantació social i de difusió del mitjà informatiu corresponent, i amb una consideració especial pels mitjans de comunicació locals i comarcals. Això és el que diuen les lleis. Per tant, no entren a detallar aspectes concrets.

Això, evidentment, depèn de la conselleria que té al càrrec l'execució d'aquesta política, però el que ens trobem és que tenim una sospita permanent i una desconfiança permanent de la ciutadania i dels grups polítics, però és que fins i tot dels mateixos mitjans de comunicació, en quins són els criteris que s'utilitzen a l'hora de gastar aquests recursos en publicitat institucional. Uns recursos que, a més a més, comparat amb el període de retallades de què venim en alguns serveis és un dels recursos que va pujar i que, curiosament, el 2018 va tenir molts recursos, molt més dels que havia tingut a l'inici de les retallades i va arribar als 32 milions. Nosaltres insistim en que segurament aquests recursos era necessaris gastar-los. Confiam en el criteri del Govern.

El que segueix provocant desconcert i desconfiança és la manca de criteris públics i objectivables a l'hora de destinar aquests recursos. La sospita permanent de que hi han interessos partidistes, de per què uns grups determinats –i ja s'ha comentat, el Grup Godó en concret–, amb una diferència abismal respecte a la resta, reben molts més recursos. Llavors, es parla de que el criteri és el nombre d'electors, l'impacte que té a la ciutadania. Hi han altres mitjans que reben recursos, que no responen a aquests nivells d'audiència. Per tant, aquí juguen diferents components.

Nosaltres creiem que s'han de fer públiques les dades, que no sabem què va passar el 2019 ni el 2020, que no sabem què està passant el 2029..., 21 –perdó–, i no sabem ni quan ho sabem, que hi ha molta ocultació, que no es reuneix la comissió assessora, que no hi ha claredat en els criteris, que la memòria del 2018 ja va aixecar molta polseguera i que seguim amb un període d'obscurantisme amb els criteris que regeixen la publicitat i la comunicació institucional.

Nosaltres donarem suport a la moció, perquè és que és com..., coses molt bàsiques. Entenem que els grups de govern també ho faran, perquè és tan bàsica i tan de lloc comú que no entendríem que no hi hagi el suport de tots els grups d'aquesta cambra, perquè és evident que és bastant bàsic.

I sí que voldria acabar també fent una referència al que ha dit el diputat d'Esquerra Republicana, tot i que no és el tema de la moció, que és la renovació del consell de la «corpo». I és que, efectivament, vostè ha escenificat aquí la voluntat d'un pacte a tres i de repartir-se les cadires entre tres, no d'un canvi de model i d'una participació àmplia i de consensos amplis per a la renovació de la «corpo».

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Nosotros, desde nuestro grupo, vamos a dar también apoyo a esta moción, que nos parece que es una moción muy básica, demasiado básica. Creo que hay cosas que no se tendrían que pedir a estas alturas. Pero cuando se tienen que pedir, pues es porque precisamente no se está cumpliendo con los compromisos. Hace tan solo unas semanas tuvimos la oportunidad de hablar con la *consellera* Alsina sobre los temas de transparencia, porque es que este Gobierno deja muchísimo que desear en los temas de transparencia. Ella nos dijo que esto iba a cambiar, pero yo lo pongo en cuarentena, visto lo visto. Porque se pide aquí que las memorias que faltan, pues, se publiquen en el plazo de un mes; hombre, yo creo que la del 19, si nos la dieran hoy mismo..., porque es que la tienen hecha, o deberían tenerla hecha, si hubieran hecho los deberes como toca. Pero, bueno, ya insisto que el tema de la opacidad del Gobierno, pues, es una cosa recurrente y que no hay manera. Por mucho que vengamos aquí a pedirlo y por mucho que hoy se apruebe, ya veremos a ver cuándo tenemos estas memorias.

La última que tenemos, que es la del 2018, pues ya nos dejó entrever en qué utilizan ustedes la publicidad institucional y para qué la utilizan. Decía la señora Sego-

via que ellos están de acuerdo con este tipo de campañas de publicidad institucional que sirven para sensibilizar a la población. Hombre, así en abstracto, pues, nosotros también. El problema es qué tipo de información se traslada a través de esas supuestas campañas de publicidad institucional. Ahí es donde nosotros evidentemente no estamos de acuerdo, porque ya sabemos que esto es un coladero, primero para ir subvencionando a los amiguetes y afines al *procés*, y luego para ir colando los mantras del nacionalismo. Y así llevamos años y años y años.

Decía que esta moción nos parece oportuna no solamente por el cambio de departamento ahora, en este caso, que eso más bien, pues, obedece a politiquero entre Esquerra y Junts per Catalunya –esto al final siempre va de lo mismo: a ver quién reparte dinero por aquí y quién lo reparte por allí–, pero sí que digo que, evidentemente, hay cuestiones a resaltar, como el tema de la falta de transparencia, como el tema de los criterios. No sabemos con qué criterios se dan estas..., bueno, se lleva a cabo este reparto, y, por tanto, queremos saber. Queremos saber también los importes concretos. Bueno, insisto que estamos hablando de una partida en campañas institucionales de muchísimo dinero, de hasta 32 millones de euros. Además, lo decía también la diputada que me ha precedido, aquí hay recortes por todas partes en servicios básicos y, sin embargo, para campañas de publicidad institucional, para esto se ve que sobra el dinero.

Pues, bueno, nosotros queremos saber, por lo menos, cómo se está gastando, dónde se está gastando y en quién se está gastado, porque si nos fijamos en la última memoria, la que tenemos del 2018, pues qué casualidad que salían favorecidos siempre determinados grupos editoriales, determinados medios, sin ningún tipo de justificación y, además, con un claro sesgo ideológico. Por tanto, nos parece oportuno también pedir que se clarifique todo el tema de los requisitos.

Y yo no me quiero olvidar tampoco de hablar de los tejemanejes que se ha traído el Gobierno en el punto álgido del *procés*, utilizando precisamente la publicidad institucional. Y yo creo que todo el mundo se acordará de esa escena surrealista, en el juicio del *procés*, con el señor Burriel, ¿no?, ese buen samaritano –entiéndase la ironía–, porque, claro, les perdonó, según nos contaba él en el juicio, ochenta mil euros por una campaña de publicidad institucional precisamente relacionada con el registro de catalanes en el exterior. O, por ejemplo, anuncios también de *El Punt Avui* que, según contaron ellos en el juicio, los publicaron así altruistamente. Desde luego, hay una generosidad... Aquí ustedes tienen una suerte tremenda con la generosidad de los demás.

Pero, claro, parece que esa generosidad es mutua, porque, fíjense, el señor Burriel, ese que les perdonó ochenta mil euros, luego resulta que facturó 8,2 millones de euros en los dos años siguientes. O sea, el señor Burriel multiplicó la ganancia por cien en contratos que ustedes les daban a diestro y siniestro. ¡Qué casualidad! –¡qué casualidad! Desde luego que el señor Burriel no solamente es un crac en generosidad, sino que parece que también lo es presentando licitaciones. Desde luego, aquí hay un chollazo montado y la verdad es que es bastante vergonzoso y, por tanto, queremos transparencia, queremos saber, queremos poder conocer los requisitos y en qué se están gastando ustedes el dinero.

Acabo ya estos treinta segundos que me quedan haciendo referencia, también, al nuevo secretario de Difusión, al señor Llombart, que tiene unos tuits que déjate los estar. Últimamente ha hecho algunos relativos a la Eurocopa. Nos decía: «España va ganando dos a cero y no ha marcado ningún español.» Bueno, se ve que además de ser forofo del fútbol, pues, también es forofo del nacionalismo radical. Poca cosa buena podemos esperar de ahí. Estaremos muy pendientes.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Molt ràpid. L'he vist, senyora Grau, molt indignada aquí al faristol, eh? –molt indignada–, però, miri, qui ha posat el tema sobre la taula, aquest tema, ha sigut el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per tant, qui ha obligat a que parlem d'aquest tema, que sembla que li preocupa tant a Ciutadans i a algun altre grup, som nosaltres.

Miri, i qui ha denunciat la falta de transparència a través d'aquesta moció? Doncs nosaltres. Qui ha denunciat que no hi hagi les memòries que haurien de ser-hi perquè ho obliga, ens obliga la llei? Nosaltres. Qui ha demanat, també, neutralitat no només al secretari de Difusió, sinó al Govern? Doncs també nosaltres amb aquesta moció. I qui obligarà a que s'aprovi un nou marc que es presenti i que hi hagin uns criteris clars que s'hagin de presentar a la comissió? Nosaltres. I, per tant, aquesta és la feina útil que intentem fer els Socialistes i Units per Avançar, que s'aprovin coses que ajudin a millorar.

I vostè ha dit: «No, nosaltres hem fet unes esmenes de fons que no s'han acceptat.» Les vull comentar, perquè entenguem si és fons. Quan nosaltres dèiem que s'havia de complir el decret vostè diu: «Bé, el Parlament denuncia l'incompliment.» Nosaltres dèiem que es compleixi el decret. Nosaltres dèiem que es publicués a la web, i vostè deia: «En compliment d'allò que diu *tal*, que es publiqui a la web.» Bé, en comptes de dos mesos un, i suprimir la comissió assessora. Vaja, de fons –de fons– absolutament, les seves esmenes.

Miri, escolti'm, no. Nosaltres hem presentat una interpellació perquè creiem que aquest és un tema important, perquè s'ha de fer –i estic d'acord amb la senyora Segovia– informació institucional perquè els ciutadans estiguin informats, coneguin el que fa el Govern de la Generalitat, però s'ha de fer amb transparència i amb professionalitat. I això, senyor Giró, l'hi vaig dir a la interpellació. Esperem que vostè i el secretari de Difusió atenguin aquestes peticions que fem, aquests suggeriments, cosa que avui espero que s'aprovi amb aquesta moció. És important que hi hagi transparència, que hi hagi criteris clars i que ningú dubti de la feina que es pugui fer per part del Govern de la Generalitat, que hauria de ser el Govern de tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyora Grau? *(Anna Grau Arias intervé sense fer ús del micròfon.)* No, no, és que no la sento. Per què em demana la paraula? *(Anna Grau Arias intervé sense fer ús del micròfon.)*

Senyora Grau, vostè ha fet ús de la seva paraula, després n'ha fet la diputada i ja vam dir que no entràriem en una cadena d'allusions. És normal que si vostè fa una intervenció, després pugui ser alludida en el contingut del que vostè diu. Per tant, no li dono la paraula.

Anna Grau Arias

Em nega la paraula per allusions, interpreto?

La presidenta

No, no li nego la paraula per allusions. Li explico quan pertoca la paraula per allusions...

Anna Grau Arias

És que voldria fer una remarca...

La presidenta

...i a vostè ara no li pertoca.

Anna Grau Arias

...perquè ha fet una cita... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

No té la paraula. Gràcies.

Hi ha alguna petició de vot per separat? *(Veus de fons.)* Senyora Grau, no té vostè la paraula, per això no la senten. No li donaré la paraula perquè no la té. Gràcies.

Pregunto si hi ha algun portaveu que vulgui demanar votació separada. *(Pausa.)*
La senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

El punt 1

La presidenta

El punt 1.

Senyor Gallego?

Antonio Gallego Burgos

2, 3 i 5.

La presidenta

2,3 i 5, d'acord.

Per tant, comencem la votació pel punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat amb 118 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 queda aprovat amb 129 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 queda aprovat amb 118 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

I, finalment, votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat amb 129 vots a favor i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pla de xoc en polítiques actives d'ocupació per a superar l'impacte de la covid-19

302-00021/13

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pla de xoc en polítiques actives d'ocupació per superar l'impacte de la covid. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

(Remor de veus.)

Jordi Albert i Caballero

Va, anem per feina. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament... Company David Cid, no es queixi de la moció que és llarga, que per una vegada que en puc fer una, ho hem d'aprofitar.

Doncs anem precisament a parlar del contingut de la moció, una moció que hem dividit en tres blocs. El primer bloc és per refermar precisament la sortida, la proposta que nosaltres fem des d'Esquerra Republicana de sortir d'aquesta crisi sanitària, econòmica..., una crisi de caràcter social derivada de la covid i, per tant, amb una proposta de transformació, una proposta de canvis basada en una mirada social i fonamentada en una mirada social. I aquí, per exemple..., i aprofito també per anunciar una part del que diré en la segona intervenció, que és, en el tema de les esmenes, acceptar l'esmena que ens presenta el Grup d'En Comú Podem, on volia incorporar la qüestió de la democràcia interna a les empreses, i nosaltres que en som ferms partidaris, doncs, lògicament ho hem volgut incorporar, en aquesta línia d'una relació directa entre la part social, entre representants dels treballadors i les treballadores i també la presa de decisions per part de les direccions empresarials. Per tant, en aquest punt hem incorporat també aquesta esmena d'En Comú Podem.

Un segon bloc on demanem al Govern de la Generalitat una sèrie de qüestions; entre d'altres, demanem al Govern de la Generalitat que, en matèria del SOC, doncs, hi hagi aquesta política de transformació i, per tant, transformar el SOC perquè tingui aquest caire integral, que tingui una mirada completa, del treballador i la treballadora i, per tant, en aquest sentit, fomentar aquests canvis, necessaris, d'altra banda, dins del SOC.

Una altra qüestió que també demanem al Govern de la Generalitat és poder aprofundir en totes les polítiques d'ocupació, i també, molt important, uns majors recursos de cara a la inspecció de treball; inspecció de treball que és imprescindible en un model econòmic que vulgui garantir els drets laborals, i, per tant, una inspecció de treball que necessita el màxim reforç possible.

En aquest sentit, també, un tercer bloc; un tercer bloc on demanem a l'Estat, també, diverses qüestions. Entre elles, doncs, per descomptat –saben que qui els parla, sempre que té l'oportunitat de dir-ho, sigui on sigui, també des d'aquest faristol...–, el canvi normatiu, la derogació de les reformes laborals, que fa anys i panys que estem esperant –reforma laboral del 2010, reformes laborals del 2012...– i, en essència, el retorn de l'autorització administrativa prèvia a l'autoritat laboral. I, per tant, que puguem incidir en la conflictivitat laboral abans de que ja la tinguem damunt la taula en forma d'expedient.

També, modificació de l'estatut dels treballadors. Hem tingut molts conflictes laborals en el nostre país derivats de la subcontractació, i a la darrera Comissió d'Empresa i Treball van venir a comparèixer treballadors i treballadores de Nissan que estan subcontractats per empreses de Nissan, que ens van posar damunt la taula la gravetat i la precarització que generen les subcontractacions. En aquest sentit, modificació de l'estatut dels treballadors. La nostra proposta és clara respecte als articles 42, 43 i també respecte a l'article 51, que era al que ja fèiem referència abans amb la derogació de les reformes laborals.

Un altre element important: el salari mínim català de referència. Un salari mínim que ha de ser, com molt bé apuntava també amb una esmena d'En Comú Podem, el seixanta per cent del salari mitjà a Catalunya. I, per tant, també que hi hagi els canvis normatius per tal de que nosaltres el puguem aplicar aquí a Catalunya, i que també ho puguem fer possible.

D'altra banda, una altra petició important, transcendental, que a més es va votar en la passada legislatura en la comissió pertinent, que és el traspàs de la gestió de les prestacions i dels subsidis d'atur del SEPE al SOC. Això ho vam aprovar en la passada legislatura i avui, de nou, s'ha de tornar a aprovar; és transcendental.

Respecte al SOC, els fons Next Generation. Important també que en garantim la cogestió i que també d'una part en puguem disposar directament per part de la Generalitat de Catalunya.

I finalment el *dumping* fiscal, que també ha generat una certa controvèrsia; una certa controvèrsia en la línia de que la nostra política ha d'estar molt allunyada de

la política d'Ayuso, molt allunyada de les polítiques de Madrid, i molt allunyada de fer competència deslleial a partir de la fiscalitat, perquè la competència ha de ser en base a la qualitat i en base a les dotacions i a la qualitat a nivell empresarial, que és el que hem d'oferir, no pas en base a una fiscalitat recentralitzada. I aquí quan parlem d'harmonització ja sabem a què fem referència, l'harmonització no afavoreix mai Catalunya, l'harmonització és centralització, a qui afavoreix és a les polítiques de dretes d'Ayuso a Madrid.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, agrair d'entrada al diputat Jordi Albert la disposició per poder comentar, parlar i transaccionar algunes de les esmenes que hem presentat; que hem presentat a una moció que és quasi tan llarga com la nostra, una mica menys, però que lliga, diguéssim, cinc punts diferents. Jo crec que parla de polítiques actives d'ocupació, d'estatut dels treballadors, de polítiques passives, de fons Next Generation i de fiscalitat, no?, d'aquests cinc punts. I, per tant, aquí hem abordat ja algunes qüestions.

Nosaltres hem situat una primera esmena, que hem vist que l'han assumit, a la declaració inicial, on situem el tema de democràcia a l'empresa. Aprofito per..., no hi és el senyor Ramon Tremosa, però que es pugui mirar, si pot, la llei del 84 de Suècia, quan governava l'Olov Palme, per entendre lo que vol dir «democràcia econòmica» i què hi ha darrere d'això, i la importància de la participació dels treballadors i les treballadores, dels seus representants en la governança de les empreses, perquè es va veure a Suècia com això va augmentar la innovació, la productivitat i el producte interior brut *per capita* en pocs anys. Per tant, d'acord.

Crec que la moció presentada situa la importància del Servei d'Ocupació de Catalunya, o de les polítiques actives d'ocupació, per fer front al greu problema que tenim a Catalunya, avui, de l'atur. I ho situa de manera clara. Nosaltres hem fet algunes esmenes que crec que ajuden també a donar la importància que tenen, i, sobretot, la dimensió de les plantilles; necessitem reforçar les plantilles del Servei d'Ocupació de Catalunya, per poder tirar endavant les polítiques actives d'ocupació que necessitem, que passen també per una individualització d'aquestes polítiques actives d'ocupació: orientació, informació, formació, però sobretot acompanyament individualitzat en els processos d'intermediació i estratègies específiques per a aquells col·lectius més vulnerables que tenen dificultats per accedir al mercat de treball. I això vol dir plantilles, i plantilles que el Govern haurà de posar, que haurà d'augmentar i estabilitzar perquè puguin fer plenament aquestes funcions.

Situem també el nostre acord amb el que planteja la moció: cal reformar l'estatut dels treballadors, cal contrareformar les males reformes laborals que es van fer. N'hi ha una, que a més em fa especial emoció, diguéssim, que m'agrada i em fa especial il·lusió, que és quan planteja, la moció, la recuperació de la competència de la Generalitat de Catalunya de l'autorització administrativa prèvia als expedients de regulació d'ocupació. I em fa especial il·lusió aquesta, no només perquè vaig participar en la vaga general contra la reforma laboral, sinó perquè entenc que això vol dir que hi ha un reconeixement explícit d'un dels seus socis de govern, el seu partit, hereus de Convergència Democràtica de Catalunya, que reconeixen que aquesta norma fou expressament aprovada, o la reforma laboral, a canvi, precisament, de l'esmena que va presentar Convergència Democràtica de Catalunya de renunciar a una competència de Catalunya, que era l'autorització administrativa prèvia. M'agrada que avui es reconegui això i que els seus socis de govern estiguin d'acord en que van fer mal fet renunciant a una competència que ens permetia intervenir en expedients de regula-

ció d'ocupació a favor del sector més feble, que són els treballadors i les treballadores. Per tant, hem votat a favor d'aquesta.

Igual que també hem situat, en el tema del salari mínim interprofessional, un matís, que crec que m'ha acceptat, que és, en comptes de posar la quantitat, posar el concepte, que és que aquest salari mínim interprofessional sigui el seixanta per cent del salari mitjà de Catalunya. Crec que ho deixa més clar i ho situa, diguéssim, de manera més dinàmica.

Ens hagués agradat, per tant, que, en contra lògica, diguéssim, en aquesta posició, en aquesta esmena i en aquesta transacció que hem fet, que en l'anterior moció haguéssiu votat a favor de que el salari mínim es pogués aplicar ja, com a condicionant, per part de les accions que el Govern ha de liderar com a contractador públic. Però, bé, no es pot tenir tot en aquest món, però entenem, diguéssim, que la transacció és acceptable.

Ara bé, hi han dos aspectes de la moció que no votarem, que ens hi abstindrem: un és l'*f* i l'altre és el *g.iii-iii-...*, la propera vegada poseu números, perquè *iii* queda una mica així, no?

Sobre el tema de l'*f*, que és el que parla de polítiques passives d'ocupació, votarem..., ens abstindrem per un tema d'oportunitat i per un tema de necessitat. Avui no és necessària aquesta transferència, perquè avui els treballadors en situació d'atur no tenen un problema amb el funcionament de la prestació quan queden en situació de desocupació. I per oportunitat: avui hem de reforçar les polítiques actives d'ocupació, aquest pla de xoc, avui hem de fer funcionar bé allò en què som competents, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya, que té alguns dèficits de funcionament; fem tots els esforços en això. Oportunitat i necessitat, per això ens abstindrem.

I l'altre és el tema dels fons..., territorialitzar els fons Next Generation. Creiem que no és un problema de territorialització, és un problema..., i menys, de fer-ho de manera percentual amb totes i cadascuna de les línies estratègiques que es puguin abordar. Hi han estratègies que poden tenir relació amb la població, però altres, possiblement les més industrials o les més inversores, han de tenir relació amb la capacitat motora que tingui Catalunya, i que, per tant, possiblement el que hauríem de reclamar no és la proporció, sinó el que ens correspongués realment per capacitat de liderar les inversions. Per tant, també ens hi abstindrem.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, aquesta moció té un repte molt important, que és solucionar un problema molt important per a aquest país, que és l'atur, que és l'ocupació, i que abans de la pandèmia era reconegut com el principal problema per als catalans, junt amb la relació amb l'Estat. Ara dedicarem un pla de xoc, amb una inversió rècord, com es diu, però això no garanteix *per se* que fem les coses bé i que solucionem el problema. Per tant, el que hem de fer és analitzar bé quines són les causes que ens porten a tenir l'atur que tenim avui i, per tant, en base a aquesta anàlisi, quin és el programa o els programes adequats per solucionar-ho i les propostes adequades.

Abans de la pandèmia, l'atur a Catalunya ja era gairebé de l'onze per cent i l'atur juvenil superava el trenta per cent, o estava proper al trenta per cent, però, per altra banda, hi havia un altre problema greu, i és que les empreses deien que no trobaven personal qualificat. Per tant, aquí tenim un contrasentit molt important. I, a més a més, això cada cop ha anat a pitjor, cada cop les empreses ens han dit que anava a pitjor. I, de fet, faltava de tot, abans de la pandèmia: faltaven soldadors, faltaven especialistes de la construcció, faltaven fusters, instal·ladors, peixaters, de tot.

Catalunya, però, té una economia similar als estats d'Europa que tenen plena ocupació. Per tant, el nostre Govern ha de treballar per assolir aquesta plena ocupació; en aquesta legislatura, si és possible, i, si no, almenys que ens apropem al màxim possible a aquesta plena ocupació.

No només als països nòrdics, a què sovint em refereixo, sinó també fins i tot Portugal. Portugal té un sis i mig per cent d'atur, quan a Catalunya tenim el dotze. Però si vostès miren el mapa de la frontera de Portugal, resulta que a l'esquerra d'aquest mapa l'atur està entre el cinc i el set per cent. I a la dreta d'aquest mapa, les comunitats autònomes que estan al voltant de Portugal tenen entre el tretze i el vint-i-cinc per cent. Aquesta frontera a mi em recorda aquesta escala: els d'aquest cantó volen seguir en un país amb el setze per cent d'atur; els d'aquest cantó volem estar en una independència, la que ens cal, que és la de Portugal, per poder arribar a tenir un sis per cent d'atur.

Bé, dit això, permetin-me ara donar-los algunes dades que per mi són rellevants. Les enquestes de clima que s'han fet a la cambra des de l'any 2013 ens diuen, com deia abans, que un dels factors que limiten la bona marxa dels negocis és justament la manca de personal qualificat. De fet, el 2013, ens deia aquesta enquesta que el sis per cent de les empreses trobaven aquest problema; el 2015, el tretze per cent; el 2017, el vint per cent, i el 2019, el vint-i-quatre per cent. És a dir, que avui, o just abans de la pandèmia, una de cada quatre empreses ens deia que el seu problema per créixer era no trobar personal qualificat.

De fet, una altra consulta que va fer la cambra el 2019, al novembre, ens deia que un setanta-nou per cent d'autònoms i empreses trobaven dificultats per trobar personal qualificat. De fet, el quaranta-quatre per cent deia que n'acabaven trobant, però amb dificultats i un trenta-cinc per cent deia que no cobrien alguns llocs, algunes vacants. I, aquesta setmana passada, un estudi de ManpowerGroup que ens deia que el seixanta-quatre per cent de les empreses no troba els perfils laborals adequats –dos de cada tres empreses. Això és un drama: com a país, que tinguem un dotze per cent d'atur i un trenta-cinc per cent d'atur juvenil i que dos de cada tres empreses no trobin el personal qualificat.

Conseller Torrent, en aquest sentit vostè té un repte molt important; té a les mans resoldre aquest problema. De fet, Junts va apostar per fer una conselleria d'empresa i de treball, perquè és qui té la possibilitat de fer polítiques actives i la possibilitat d'enllaçar amb els empresaris per solucionar aquests problemes i per poder anar endavant cap a la plena ocupació.

De fet, probablement, després de la independència, és el major repte que té aquest país: millorar l'ocupació. Perquè si ho fem, si anem a la plena ocupació, la independència tindrà també tot el sentit per als col·lectius que no se senten identificats nacionalment amb el país. Els catalans ens hem guanyat sempre la vida treballant, i molts immigrants han vingut a Catalunya durant segles justament per això, per trobar treball i futur.

Agrair, doncs, al diputat Albert que ens hagi permès fer totes les transaccions i les esmenes que hem proposat. Només esmentar el punt 2.a bis, que justament va en la idea aquesta d'assegurar els plans per cobrir les demandes del sector. També fer l'esmena que hem inclòs al tema de la transformació del SOC, que ens sembla totalment necessària.

Hem polit el redactat de la subcontractació, perquè la subcontractació no és dolenta *per se*; el que sí que cal evitar és que serveixi per precaritzar les condicions laborals dels treballadors.

I també hem volgut deixar clar que el salari mínim de referència ha d'estar en funció del salari mitjà, com també deien els comuns, i que a aquest país, en els propers anys, puguem anar fins i tot a salaris de referència, salaris mínims, superiors als 1.240 euros que ara tenim. De fet, aquí també hi ha una altra frontera: la que divideix la Catalunya Nord i la Catalunya Sud. A la Catalunya Nord, el salari mínim

interprofessional són 1.540 euros; a la Catalunya Sud, 950 euros. És per això que nosaltres volem també una frontera entre Catalunya i la resta de l'Estat, per tenir un salari mínim molt més alt i un nivell de vida millor per als nostres ciutadans.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Abans, en la moció dels comuns, parlàvem d'una moció molt llarga, amb molts temes. El primer diputat que ho ha expressat ha estat el diputat d'Esquerra Republicana. I ara tenim una moció d'Esquerra Republicana molt llarga, amb molts temes. Bé, coses que passen.

De fet, no és la primera contradicció que expressen, perquè, per un costat, accepten l'esmena dels comuns sobre el salari mínim, però fa dos mocions hi han votat en contra. I, de fet, el diputat de Junts també ha dit que celebrava aquest punt, però també fa dos mocions hi ha votat en contra. Per tant, no sé exactament quina és la vàlida per al Govern, si la que han votat en contra o la que votaran a favor.

Més enllà d'això, aquí, no?, parlen..., el diputat dels comuns, el senyor Joan Carles Gallego, parlava del tema de la democràcia a l'empresa. Jo li diria que jo celebraria que un partit del Govern acceptés una esmena que parlés de la propietat col·lectiva dels mitjans de producció. La democràcia a l'empresa crec que encara queda bastant lluny d'això i d'avançar en l'erradicació de les desigualtats entre classes. Però no passa res.

Continuant. Gràcies al diputat per haver acceptat algunes de les esmenes amb relació a com hem de fomentar també l'ocupació en aquest país, amb aquest mannà que caurà del cel que són els fons Next Generation, i, per tant, com s'han de gestionar, com s'hi han d'implicar els agents socials, com realment la governança ha de ser participada i ha de tenir en compte valors claus com la justícia social, la justícia global, la justícia ecològica, i que, per tant, avancem realment cap a la transformació del model econòmic del que parlàvem abans a través d'uns diners que, en el fons, seran insuficients per als reptes que tenim si realment volem transformar el model econòmic i el model productiu d'aquest país.

Lamentablement, l'esmena que ja és recurrent en aquest debat i que creiem que és important que posem al centre..., perquè vostè parlava dels treballadors de les subcontractades de Nissan i és el repte que existeix. És a dir, no es tracta tant de modificar l'estatut dels treballadors perquè els drets laborals dels treballadors subcontractats siguin millors, sinó que es tracta d'analitzar per què existeix la subcontractació i si és necessària la subcontractació. Per què una empresa subcontracta una altra empresa per fer feines essencials de les que ella té com a missió? Doncs, evidentment, per precaritzar. Per tant, aquesta subcontractació no hauria d'existir. La subcontractació ha de ser una qüestió puntual, no una qüestió estructural. Nosaltres, per tant, plantejàvem que era necessari modificar l'estatut dels treballadors per prohibir la subcontractació –ens hem quedat en un terme mitjà.

Per anar acabant. Hi ha tot un tercer bloc que nosaltres hi votarem a favor, que és el tercer bloc amb relació al que és indispensable que faci el Govern de l'Estat. Però a nosaltres se'n generen alguns dubtes, si mirem la primera part i després mirem el tercer bloc, que té a veure amb què legislem aquí o com avancem aquí, però després què negociem a l'Estat.

I això té a veure..., i té un exemple clar, que és el que va passar ahir aquí i el que va passar ahir al Congrés, que és: aquí avancem en la voluntat d'estabilitzar les interines, però a Madrid es vota i es negocia un *decretazo* que el que fa és precaritzar les interines, perquè no garanteix el que diuen els mitjans de comunicació que

garanteix, més enllà del que entenem que és un acord de paraula amb el Govern de l'Estat, que parla de l'estabilització de les que porten més de deu anys i que no hi ha hagut unes oposicions. Però això, de moment, no és el que ahir es va aprovar. Per tant, de moment, les interines estan més precaritzades. Teníem l'oportunitat, ahir, de legislar en favor d'això i exercir la sobirania aquí, i ara ens han posat un tap per dalt a través d'un *decretazo*, que ja veurem com avança i si realment ens permetrà fer aquí el debat que entenem indispensable i aprovar el que és indispensable, o, com sempre, el que legisla el Congreso és menys progressista, menys progressiu i, per tant, limita els drets aquí.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades..., conseller, que ara no el veia, però el tenim allà, el tenim al mig dissimulant entre els diputats. Suposo que vol rememorar èpoques passades, quan estava a la bancada més amunt.

No acostumo a fer mai una prèvia a la meva intervenció, acostumo a anar de cara a barraca, però crec que avui s'ho mereix, i em permetran que ho faci. En primer lloc, perquè avui a la meua ciutat de Sabadell ha sigut assassinada una dona, amb un crim masclista brutal, i crec que és de rebut també en aquest Parlament posar-ho de manifest. Perquè Sabadell avui està de dol i ho estarà dos dies més.

I, en segon lloc, perquè avui no podia parlar des d'aquest faristol sense recordar els setanta-set companys i companyes que van morir avui fa deu anys a l'illa d'Utoya, assassinades per l'extrema dreta. Crec que és de rebut que avui la gent que pensava com nosaltres, com la bancada socialista, els joves que estaven un dia fent uns campaments compartint debats i reflexions, com feia jo fa pocs anys, els joves que van militar en un partit polític, se'ls va aïllar en una illa i se'ls va assassinar brutalment. I crec que avui, que en fa deu anys, s'ha de recordar aquella... (Aplaudiments.) Jo crec que molts mai podrem oblidar aquell dia. Jo crec que mai hem de poder oblidar aquell dia. Ens ha, sempre, de recordar el que va passar. I una forta abraçada als companys noruecs, que avui també estan de dol en aquest aniversari tràgic de deu anys.

Entrant a la moció. Agrair a Esquerra Republicana, al seu portaveu en aquest cas, i especialment al conseller Torrent, també, que posin negre sobre blanc quin és el seu model de polítiques actives d'ocupació. I em permetran, doncs, que em dirigeixi també al Govern, perquè és una moció del Govern, amb la qual cosa, evidentment, sabem de qui ve, no?

El diputat Jordi Albert, animat pel Govern, va voler fer un passi de gol al conseller, en aquest cas, no? Però el conseller no només no va lluir, sinó que en aquest cas, doncs, va ser absolutament incapaç de dir alguna novetat, alguna cosa substancial, alguna cosa nova en aquells quinze minuts de compareixença que va poder tenir en aquest Parlament.

I això ho sumem ja a la seva compareixença a la comissió, a preguntes fetes pel nostre grup en aquest hemicicle, i també a les seves aparicions públiques. I encara som incapaços de saber què vol fer al capdavant de la conselleria de Treball. I això podria ser preocupant? Bé, ho diuen els socialistes, no?, és una opinió particular. Però hem pogut, aquests dies, comentar-ho amb el sector involucrat, i em sembla que és una preocupació que s'ha anat estenent a altres sectors, i també, doncs, evidentment, ens preocupa saber què es vol fer al capdavant de Treball.

Perquè veient el pla de xoc que vostès van anunciar i la moció que avui ens proposen, tenim alguns dubtes. Un pla de xoc que es va anunciar com a històric –i abans

aquí també ho recordaven, no? Suposo que és històric perquè les propostes que s'hi recullen són, algunes, bastant antigues quant a la seva proposició. I m'explico: bonificar a tort i a dret la contractació no és res nou; és molt vell, de fet, no? I, a més, fer-ho en un context en el qual Europa està apostant per transformacions profundes, reals en l'economia, que acompanyin un creixement diferent, que acompanyin una intervenció diferent al que s'havia fet antigament. I aquí què fem? Bonificacions. No estem innovant gens ni mica.

Vostès creuen que un aturat de llarga durada amb una formació bàsica sortirà de l'atur amb una bonificació? Ho creuen de veritat? Crec que ningú ens enganya si diem que això no funcionarà.

A aquest aturat li cal una administració que l'acompanyi, una formació per trobar una nova feina a un nou sector. I per això ens cal posar en marxa un sistema veritable de formació, de qualificació, d'acreditació professional, un acompanyament personalitzat, per ajudar els ciutadans que estan en atur a assolir un nou lloc de treball en un nou sector. Portem anys dient-ho en aquest Parlament. De fet, en aquest Parlament ho hem aprovat moltes vegades.

No podem tenir un conseller que s'omple la boca parlant de canvi de model productiu, de valor afegit i d'innovació, i fer una política activa d'ocupació que és el més vell que hem vist sempre: bonificar. En això, ni innovació ni valor afegit ni cap tipus de canvi de model productiu. No hi haurà cap tipus de transició laboral justa amb bonificacions.

Crec que ja podem dir que les primeres setmanes del conseller han estat lluny de les expectatives generades en un inici, i la moció d'avui, escrita òbviament pel Govern, només fa que reafirmar aquesta percepció. Una moció que davant de 445.800 aturats a Catalunya, molts ells de llarga durada, es dedica a recitar les bonances del Govern sense agafar cap compromís ni aportar cap novetat.

L'aprovació o rebuig d'aquesta moció avui no suposarà cap canvi per a milers de persones que avui necessiten una acció contundent per part del seu Govern –cap. I és trist reconèixer-ho en aquest Parlament, però és així.

Avui podríem tenir una ocasió de que el Govern demostrés el seu compromís a modificar lleis que depenen d'aquest Parlament, com, per exemple, la llei del SOC, com, per exemple, la llei d'FP, bàsiques per mostrar una competència ferma en el que volem abordar, que és una política activa d'ocupació. No hem fet això; hem fet un llistat de la compra: traspàs de competències, fons europeus, *dumping* fiscal..., lluny de les polítiques actives d'ocupació.

En definitiva, una moció feta per donar protagonisme a un conseller i no als aturats, cosa que lamentem.

I, per acabar, volia fer dos apunts molt breus. La meua primera pregunta va per al Grup de la CUP: el que van pactar amb els senyors d'Esquerra Republicana un dia, per acord de govern, on ha quedat? El marc legal que havien de fer a part, on ha quedat? S'estan acollint al marc legal, evidentment, que hi ha ara mateix.

I per últim, un dubte: els diners que volen dedicar al pla de xoc, els tenen realment? Els tenen pressupostats? Perquè tinc un dubte raonable de que això no és així.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, señora presidenta. Cuando uno lee esta moción, la podría resumir en cuatro conceptos, ¿no?: pues, mucha palabra hueca, mucho intervencionismo público, propuestas *ploramiques*, muy orientadas más a avanzar en su proceso separatista que en resolver el problema del desempleo, y que les importa un comino

lo que piensen los empresarios, que son los que crean realmente empleo en una economía moderna.

Por tanto, esta moción, de aprobarse, conseguiría justamente lo contrario a lo que persigue: destruiría más empleo y dificultaría aún más la situación; agravaría la preocupante situación laboral y económica de Cataluña, por tanto.

Vamos a poner en contexto esta moción. Para nuestra vergüenza, estamos en el pódium de las regiones europeas con más covid, su negligencia e irresponsabilidad sanitaria dificulta aún más la recuperación. Aragonès, Argimon y sus compinches se han vuelto a cargar la temporada turística, tal y como denunciábamos ayer, tan importante para Cataluña.

Dos. Somos la comunidad autónoma con más presión fiscal normativa. No les extraña, por tanto, que los agentes económicos, especialmente las empresas, por poco que puedan, huyan de aquí.

Tres. El separatismo, en fin, es culpable de que 4.500 compañías se hayan ido de aquí desde el 2017. Así es imposible crear empleo. Separatismo, inestabilidad jurídica y empleo son antónimos, son una contradicción en sus términos. Siguen jugando como niños a la construcción de su república soñada y eso es precisamente lo último que quieren las empresas. Cada vez que ustedes dicen «*ho tornarem a fer*» se larga una empresa. Este no es el camino.

Y con este panorama, ¿de verdad les extraña que haya 445.000 parados en Cataluña? ¿Noventa mil en ERTE? ¿Les extraña que seamos líderes en suspensiones de pago a nivel español? ¿Les extraña que el paro caiga más en el resto de España que en Cataluña? ¿Les extraña que Cataluña lleve cuatro años consecutivos creciendo por debajo de la media española? ¿Creen que todo eso es por casualidad? Por tanto, ustedes no están legitimados para dar lecciones de economía con las cifras en la mano. Puede que sean ustedes muy buenos adoctrinando, haciendo propaganda, pero como gestores de la economía son un desastre con patas. Son un meme de gestión. Los números cantan. Los trabajadores ya se están dando cuenta de que no pueden confiar en sus propuestas.

Y uno coge y lee la moción y dice: «Bueno, a ver qué nos traen.» Dice: «Bueno, vamos a llenar esto de inspectores de trabajo, vamos a quitarle todas las competencias al Gobierno de España y me las voy a quedar yo, porque yo lo haré mejor porque soy mejor desde el punto de vista antropológico y genético, ¿no?, gestionamos nosotros solitos el SOC y entonces funcionará mejor. Vamos a obligar a los empresarios catalanes, al dueño de una panadería, de un bar, el de una ferretería, etcétera, a que pague 1.240 euros al mes de salario mínimo a uno de sus trabajadores» –no sé si les han preguntado a estos señores si de verdad pueden, están en estas circunstancias para poderlo hacer– «y, en fin, vamos a obligar a los madrileños a que paguen más.» Esta es una de las grandes propuestas. Es como pedir que le piten dos penaltis al rival cuando ves que estás perdiendo. Pero es un poco lamentable, ¿no? Es decir, «vamos a pedirle al Gobierno de España que machaque a Madrid porque les va muy bien y crecen más que nosotros y nos han quitado el liderazgo económico en términos de PIB».

En fin, de verdad, muy... En fin, unas propuestas... Son propuestas muy primarias, ¿no? Entonces, en fin, no sé, yo creo que lo que tienen que hacer es, de entrada, pedir de acabar con la matraca del *procés*. Esto de romper España en dos realmente a las empresas no les gusta. Pónganse en lo importante: reduzcan la deuda, reduzcan el déficit público, y ahora que les gusta tanto Europa, ¿no?, que decían estos días que las sentencias y tal, hagan caso a Europa. ¿Europa qué ha dicho? Que el SOC no funciona –que el SOC no funciona–; que se tiene que hacer uno nuevo; que se hace mal; que tienen que cerrarlo; tienen que devolver las competencias al Gobierno de España. Eso lo dice Europa, ¿eh?

Reduzcan los impuestos. En definitiva, les pedimos que bajen a la Tierra, que dejen de vivir en ensoñaciones *made in Waterloo*, dejen de manosear la economía para

contentar a los antisistema de la CUP y dejen de buscar chivos expiatorios, de verdad. Es decir, interioricen los problemas, no externalicen las responsabilidades, no siempre busquen el mal más allá de las fronteras, digamos, de Cataluña. De verdad, lo que tienen que hacer es madurar; madurar porque, desde luego, solo así se puede solucionar la cuestión.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Doncs jo també començaré expressant el meu dol per l'assassinat d'una dona a la meva ciutat, a Sabadell. Crec que ho ha expressat el senyor Gibert i m'hi sumo. És dolorós que gent de la teva ciutat, però qualsevol dona del món, de fet, hagi de morir en aquestes circumstàncies. Per tant, prou crims masclistes.

I, dit això, que crec que és possiblement el més important que puc expressar en aquesta moció i en aquesta..., diguéssim, en aquest debat que establim avui, començaré. Senyor Albert, jo crec que vostè ho ha intentat. Intenta aportar el seu gra de sorra perquè es puguin elaborar aquestes polítiques actives d'ocupació, però evidentment, formant part dels partits que donen suport al Govern, doncs, és complicat.

Jo el conec una mica, potser no tant com a altres diputats, però sé que ho intenta, no? Ho intenta, però el que veiem aquí –i jo començaré per l'estructura mateixa de la moció– és complicat. Bàsicament, perquè jo m'he fixat... Hi han dues parts molt clares, en aquesta moció. Però hi ha una primera part, que és evidentment aclaridora, que és quan un comença una moció dient «insta el Govern de la Generalitat» –i parlo del punt 2, en aquest cas– «a continuar». No hi ha res més conservador que continuar. De fet, o sigui, no podem canviar res si continuem fent. O sigui, aquest verb, de fet, ja determina tot el bloc que ve després, que ara ho podrem..., ho podríem comentar, perquè, de fet, hi han coses que vostè exposa..., en algunes coses podem estar d'acord, però no hem de continuar fent el mateix, hem de canviar coses. «Canviar» *versus* «continuar».

Jo crec que, en aquest cas, la nostra proposta seria la de que intentem canviar coses perquè no estem funcionant. Tenim un 12,9 per cent d'atur. El PIB, evidentment, per molts motius, però també perquè no estem funcionant bé, doncs, s'ha reduït un quatre per cent –són dades de l'Idescat directament–, trenta-cinc per cent d'atur juvenil –ja s'ha dit aquí. Per tant, estem en una situació complexa.

Al primer punt, evidentment, aquí votarem que sí. Ens reafirmem també nosaltres en el compromís de sortir d'aquesta crisi social, sanitària i econòmica; per tant, podem sumar-nos, inclús, també, a aquesta voluntat de promoure la democràcia a l'empresa. Jo..., primer m'agradaria saber a què es refereixen. Però bé, sí, un concepte... Clar, utilitzar la paraula «democràcia», al final un és difícil que pugui, doncs, expressar-s'hi en contra, no?, perquè, clar, si ho apliquem a tot, tots hi creiem, com a valor, en la democràcia, com si parlem de la igualtat o de la justícia social. Bé, són conceptes... Però a mi m'agradaria que s'aclarissin. Però bé, votarem que sí.

A la moció..., al punt 2 de la moció, per aquest motiu que he dit, per utilitzar el verb «continuar» i per no ser molt ambiciós, ens hi abstindrem –ens hi abstindrem. No creiem que el que s'expressa aquí estigui..., diguéssim, sigui incorrecte. Crec que hi han accions que es poden votar, o com a mínim no ens hi podem posar en contra, però evidentment no són ambicioses, no són a les que nosaltres donaríem suport.

I després, tenim la segona part, que és aquesta que també faltava veure... «Jo continuo fent el mateix, no canvio res, tinc problemes, i què passa?, el canvi, on el veig? No, no; no hi ha canvi. El que passa és que a l'altre costat de l'Ebre és on està

tot el problema que té Catalunya. I, per tant, em dedico a dir tot el que hauria de fer el Govern de l'Estat.» Que, per cert, el que podrien fer és anar al Congrés i dir-ho allà, fer política allà. Ja sé que tenen, allà, doncs, una minoria, com la que tenim nosaltres ara mateix. Però, evidentment, és allà, a la seu de la sobirania nacional on poden fer tot això i aquest treball.

També és veritat que a vegades passa que vostès allà voten una cosa i aquí en voten una altra, com va passar amb els interins ahir. Però aquest problema que vostès tenen, que nosaltres no tenim perquè votem lo mateix, inclús amb els canvis temporals. Al novembre votem una cosa... Això ho fa el PSC, també; de fet, és el PSC qui ho fa, però vostès aquí també han tingut aquesta voluntat de donar suport, de no donar suport al Congrés. Doncs jo crec que hauríem de portar totes aquestes propostes al Congrés i treballar-les allà. No he pogut continuar, senyor Albert. Ja continuarem parlant.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bueno, esto es una moción «sábana», ¿no?, con muchísimos puntos. La verdad es que a mí me sorprende. Me sorprende porque además, claro, resulta que la moción viene de Esquerra Republicana. Entonces, es una moción de Esquerra Republicana que insta al Gobierno, que está formado por Esquerra Republicana. Vamos, que se instan ustedes a sí mismos, y además, a continuar haciendo una cosa que dicen que ya hacen. Desde luego, no tiene desperdicio de surrealismo, esto. Claro, esto ha existido siempre. A esto se le suele llamar «hacer introspección», o para los creyentes, pues, «examen de conciencia». Lo que pasa, que eso uno lo hace en la intimidad, no lo trae aquí en forma de moción. Entonces, le ha quedado un poquito surrealista, el tema, señor Albert.

Ustedes hablan de la salida de la crisis económica y social y sanitaria provocada por el covid. Pero, claro, es que ustedes tienen una gran parte importante de responsabilidad en esa crisis social y económica provocada por el covid. Es que hoy mismo hemos sabido que esas restricciones que parecía que iban a ser temporales se van alargar durante todo el verano. Yo el otro día escuché al *conseller* Argimon reconociendo que se habían equivocado y, sinceramente, es que me echo las manos a la cabeza. ¿Qué pasa, que estamos en un constante..., una estrategia de ensayo y error, a ver cómo va la cosa? Permitimos festivales, luego quince días más tarde se disparan los contagios y entonces dice el *conseller*: «Pues es que nos hemos equivocado.» Hombre, pues, ¿en manos de quién estamos? –¿en manos de quién estamos? Ustedes tienen que asumir también esa parte de responsabilidad, porque ahora resulta que tendremos restricciones durante todo el verano y la temporada de verano, pues, se ha ido al traste. Con todo lo que eso conlleva y todo lo que eso significa, porque aquí hay familias pasándolo realmente muy muy muy mal.

Nosotros estamos pasando esta crisis y estamos en peores circunstancias que el resto de comunidades autónomas. Los datos están encima de la mesa. Ha habido medidas que se han impuesto aquí en Cataluña que han sido nefastas y que, insisto, han servido únicamente para condenar a muchísimas familias al paro o a tener que cerrar sus negocios, cuando, además, pues, las cifras de contagio eran parecidas en otras comunidades autónomas. Es decir, aquí ha habido como una especie de falsa dicotomía entre economía o salud que les ha estallado en la cara. No hacía falta tener que elegir entre salud o economía, porque tenemos ejemplos en otras comunidades autónomas que no lo han hecho así y que han salido mejor parados. Bueno, pues aquí restricciones todo el verano.

Lo que hemos confirmado con el covid, pues, es lo que ya nos temíamos, que su única prioridad, que el único objetivo del Gobierno, pues, es seguir avanzando hacia un proceso, hacia una república imaginaria, sin resolver los problemas reales. No hay república, no hay estructuras de estado, más allá de una televisión pública que ya sabemos a lo que se dedica. Pero lo que sí que existen son inversiones que se van, puestos de trabajo que se destruyen, autónomos que no saben cómo llegar a final de mes o personas que están sufriendo muchísimas dificultades, insisto, y que han sufrido, por ejemplo, la brecha digital, tan importante, pues, durante este año de pandemia y con el confinamiento.

Entonces, ¿ustedes quieren hacer un auténtico plan de choque de ocupación? Vale. Abandonen el proceso, pónganse a trabajar. O sea, ustedes lo que tienen que hacer es garantizar un marco estable en el que se desarrolle la actividad económica, ofreciendo garantías reales para atraer inversiones y para crear puestos de trabajo. Es que ya existen demasiados motivos para no invertir en Cataluña, igual que para no hacerlo en muchos otros sitios, pero lo que no puede ser es que la acción, o mejor dicho la inacción del Gobierno, sea un obstáculo más.

Es que aquí estamos en peores condiciones. O sea, yo insisto: las expectativas, que son fundamentales para la economía, son malas ya en el resto del Estado. Pero es que aquí, además, les tenemos que sumar que seguimos en bucle con la propaganda, con la agitación... Es que esto no ayuda, no ayuda a estas perspectivas para la economía.

Ustedes en esta moción también reclaman más capacidad de gestión, como prestaciones que actualmente gestiona el SEPE, cuando ustedes es que ya han demostrado que son incapaces de gestionar las propias competencias que ya tienen. Si es que han hecho un desastre con las ayudas, por ejemplo, a los autónomos. O sea, ustedes lo quieren todo para luego no hacer nada. Por no hablar de los problemas del SOC. Yo aterricé aquí en el 2015, ya veníamos hablando de que había que reformar el SOC, etcétera. Es que no hay por dónde cogerlo –no hay por dónde cogerlo.

Luego, también hablan de ocupación, pero ustedes por ejemplo no bajan impuestos. ¿Quién se cree que crea los puestos de trabajo? Las grandes empresas, no el sector público. Lo que tenemos que hacer es atraer a esas empresas. ¿Cómo van a querer venir aquí, primero, con todo, insisto, toda la matracada del *procés*, con el cansancio, con la pérdida de tiempo, con la inestabilidad y la inseguridad jurídica que vivimos aquí en Cataluña, si es que encima tenemos los impuestos más elevados de toda España? ¿Cómo van a querer venir aquí?

Decía usted: «No, nosotros estamos muy alejados de la política fiscal de la señora Ayuso.» Pues a lo mejor ese es el problema –a lo mejor ese es el problema. Prueben ustedes a cambiarlo, porque ahí, sí que tienen derecho a decidir, y ustedes deciden tener los impuestos más altos de todo el Estado. Empiecen por bajar impuestos y dejar de tener asfixiados a los catalanes y seguramente nos irá un poquito mejor.

Muchas gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, anem per feina, que ja... Gràcies, presidenta. Aniré ràpid, eh?

Esmenes. Esmenes, pràcticament..., no, de fet, totes acceptades del Grup d'En Comú Podem, acceptades i transaccionades i, per tant, vull agrair moltíssim, en aquest sentit, el diàleg i la bona sintonia que hem tingut amb el company diputat Gallego.

També les esmenes acceptades pel Grup de Junts. També vull agrair aquí al company diputat Joan Canadell, que també hem pogut transaccionar, fins i tot a tres

bandes, per tenir un text amb menys punts dels que ja teníem. Per tant, hem fet un esforç aquí de concreció.

I també agrair a la diputada Reguant de la CUP les seves esmenes presentades. Han estat dues. La primera d'elles, diputada Reguant, era una evidència. L'havíem d'acceptar, forma part de l'acord de govern que tenim subscrit Esquerra Republicana amb la CUP. Per tant, està incorporada també lògicament com a esmena en el nostre punt. I la segona, en canvi, teníem altres propostes respecte a la subcontractació, però aquí jo li recordo que hi ha una proposta legislativa, que també tenim pendent i que també encoratjo a que puguem fer aquest pas de forma conjunta, plegats, per tal de que la presentem també en aquest Parlament i també traslladar-ho cap al Congreso.

I el diputat Pol Gibert ha presentat només una esmena. Jo em pensava que seria bastant més ambiciós en la seva manera de treballar el document. Veig que no. Veig que ha decidit, doncs, bé, només preocupar-se per Madrid, no?, i preocupar-se de que Madrid no sortís en el text, preocupar-se de que aquesta harmonització fiscal que vostès diuen que acaba sent una recentralització total i que, al final, acaba empoderant molt més aquestes polítiques que tant defensa la diputada Lorena Roldán de l'*ayusismo* i que afavoreix en l'àmbit fiscal, doncs, ha decidit enfocar els seus esforços cap aquí, amb la qual cosa poc marge de maniobra també ens ha deixat.

En qualsevol cas, esperem que la moció s'aprovi.

Gràcies i bon profit ara, a l'hora de dinar.

(Alicia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero.

Alicia Romero Llano

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...separada dels punts 2 bis, del 3 al 3.e.

La presidenta

2.a bis, eh?

Alicia Romero Llano

No, 2 bis. És que la numeració d'aquesta moció és per a un màster, eh?

La presidenta

2 bis. D'acord.

Alicia Romero Llano

Després, del 3 al 3.e.

La presidenta

3.e.

Alicia Romero Llano

Tots els punts del 3.f.

La presidenta

Sí.

Alicia Romero Llano

I després tots els punts del 3.g; és a dir, quatre blocs, diguéssim. A veure si ens en sortim.

(David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Cid.

David Cid Colomer

La numeració de la moció... (*L'orador riu.*) Nosaltres demanem votació separada del 3.f i del 3.g.iii.

La presidenta

El 3.f i el 3.g.iii. Molt bé. (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Per acabar-ho de complicar –moltes gràcies al diputat Jordi Albert–nosaltres seria: un primer bloc, que seria el punt 1, el 2.a i el 3.g, aquests per una banda, i després un altre bloc, que seria 2.a bis, 2.b, 2.e, 3.d i 3.e.

La presidenta

A veure... (*Eulàlia Reguant i cura demana per parlar.*) Senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Seguirem complicant-ho. Votació separada del punt 2.a bis. Llavors, aquí es complica una mica, perquè seria el 2.e, però el primer 2.e, perquè hi ha dos punts, o sigui, 2.e.

La presidenta

Sí, sí...

Eulàlia Reguant i Cura

O sigui, aquest, i el punt 3.g.iv.

La presidenta

El 3.g.iv, tocat i enfonsat. Sí, 3.g.iv, molt bé. (*Remor de veus.*) És que és una mica complicat, això. (*Joan García González demana per parlar.*) Senyor Garcia, aviam, afegeixi algun altre ingredient.

Joan García González

Jo si vol li afegixo la solució: potser ho hem de votar per separat tot i ja està, no? (*Rialles.*)

La presidenta

(*La presidenta riu.*) Digui'm.

Joan García González

No, li demano això. Bé, jo almenys crec que si l'hi dic acabarem amb aquesta conclusió i ja m'estalvio almenys dos o tres minuts que podríem arribar a dinar abans.

La presidenta

O sigui, que volen votar-ho tot, punts i lletres, tots per separats.

Joan García González

Sí, sí, sí.

La presidenta

Abans hem estat tretze minuts, a la votació de l'anterior punt, eh?

Joan García González

Bé, doncs, si vol..., jo l'hi dic, si vol.

La presidenta

No, no, vull dir... A veure, intentem-ho.

Joan García González

D'acord. Doncs, per un costat, el punt 2 sencer.

La presidenta

El 2 tot sencer.

Joan García González

Que s'hi podria afegir el 2 bis també.

La presidenta

Sí.

Joan García González

I, per un altre costat, votariem també el 3.a, b, c.

La presidenta

a, b, c.

Joan García González

f.

La presidenta

f.

Joan García González

I h.

La presidenta

I h?

Joan García González

Sí, hi ha una hac per aquí...

La presidenta

Ah, sí, d'acord. És que ja no la veia, la hac.

Joan García González

La veritat és que la numeració no és precisament molt aclaridora –la veritat. De totes formes, jo crec que..., no ho sé, vostè dirà, però...

La presidenta

Sí, els tinc pràcticament tots marcats, de fet.

Joan García González

Per tant, li demano que es voti per separat tot. Sí.

La presidenta

Alguna altra petició més? (*Pausa.*) No.

Doncs comencem. Posem-nos-hi ja.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 121 vots a favor, 11 vots en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha quedat aprovat amb 126 vots a favor i 7 abstencions.

Fem ara el 2.a bis.

Comença la votació.

El punt ha quedat aprovat amb 118 vots a favor i 15 abstencions.

Fem ara el 2.b.

Comença la votació.

El punt ha quedat aprovat amb 116 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Fem ara el 2.c.

Comença la votació.

El punt ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.
Fem ara el punt 2.d.
Comença la votació.
El punt 2.d ha quedat aprovat amb 114 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.
Fem ara el punt 2.e.
Comença la votació.
El punt 2.e ha quedat aprovat amb 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.
Fem ara el punt 2.e.e.
Comença la votació.
El punt ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 2 bis.
Comença la votació.
El punt 2 bis ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 12 vots en contra i 39 abstencions.
Votem ara el punt número 3.a.
Comença la votació.
El punt 3.a ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 18 vots en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 3.b.
Comença la votació.
El punt 3.b. ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 18 vots en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 3.c.
Comença la votació.
El punt 3.c ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 18 vots en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 3.d.
Comença la votació.
El punt 3.d ha quedat aprovat amb 89 vots a favor, 11 vots en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 3.e.
Comença la votació.
El punt ha quedat aprovat amb 89 vots a favor, 11 vots en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 3.f.i.
Comença la votació.
El punt queda aprovat amb 74 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.
Fem ara el punt 3.f.ii.
Comença la votació.
El punt queda aprovat amb 74 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.
Fem ara el punt 3.f.iii.
Comença la votació.
El punt 3.f.iii ha quedat aprovat amb 74 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.
Comença ara el punt 3.f.iv.
Comença la votació.
El punt 3.f.iv. ha quedat aprovat amb 73 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.
I ara fem el punt 3.f.v.
Comença la votació.
El punt ha quedat aprovat amb 74 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.
Fem la votació del punt 3.g.i.
Comença la votació.

El punt 3.g.i ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Fem ara la votació del punt 3.g.ii.

Comença la votació.

El punt 3.g.ii ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Fem ara el punt 3.g.iii.

Comença la votació.

El punt queda aprovat amb 74 vots a favor, 11 vots en contra i 48 abstencions.

Votem ara el punt 3.g.iv

Comença la votació.

El punt queda aprovat amb 71 vots a favor, 11 vots en contra i 50 abstencions.

I finalment votem el punt 3.h.

Comença la votació.

El punt 3.h ha quedat aprovat amb 115 vots a favor, 18 vots en contra.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials i la consellera de Justícia.

La presidenta

Com que tenim el conseller també present i les persones que han d'intervenir, us sembla si comencem? (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu

302-00020/13

Doncs arrenquem amb el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; gràcies, senyora presidenta. Señores diputados, si el Govern de la Generalitat estuviera realmente comprometido con la libertad, con la mentalidad abierta, con el progresismo constructivo, con la pluralidad de las personas, del pueblo de Cataluña, hoy realmente yo no estaría aquí presentando esta moción, porque es que no tendría ningún sentido. Sería anacrónica, innecesaria, la propuesta de VOX, que insta al Gobierno, al Govern de la Generalitat, a garantizar la libertad educativa, a eliminar el adoctrinamiento escolar y a hacer todo lo posible por implantar el pin parental, que no es otra cosa, en definitiva, que un útil instrumento que salvaguarda la libertad y los derechos de los padres para elegir el tipo de formación y educación moral y religiosa que desean para sus hijos, como dicta el sentido común, la ley natural, el ordenamiento constitucional –artículo 27.3–, la *llei d'educació* –artículo 2.1.p y q– y el artículo 26 de la Declaración universal de los derechos humanos.

Lamentablemente, cuando la libertad está amenazada por políticas gubernamentales totalitarias que imponen a las personas, empezando por los niños, qué es lo que

se puede pensar y decir, qué es verdad y qué es mentira, es necesario reaccionar. Estas actitudes no son propias de un estado de derecho, sino de regímenes totalitarios, comunistas o fascistas. Quiero aprovechar en este momento..., hacer un inciso para solidarizarme, en nombre del Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña, con el pueblo de Cuba, oprimido durante sesenta y dos años, y con más ensañamiento que nunca en estos últimos días, por la dictadura comunista. Allí donde se enquistaba el comunismo desaparecen las libertades y son sustituidas por la miseria, el hambre, el odio y el rencor. Hermanos de Cuba: «Patria y vida.»

Alguns dels aquí presents persisteixen a negar l'evidència i repeteixen grollement que la dèria lliberticida del Departament d'Educació és falsa, no existeix. Doncs, com que no per molt matinar clareja aviat, els presentaré uns exemples aclaradors d'adoctrinament que duu a terme la Generalitat en general. Per a promoure la hipersexualització prematura –i prematura, diria jo, dels menors–, el Departament d'Educació ha desplegat uns projectes educatius d'educació afectivosexual que s'inicia en els nens de tres anys. Aquest és el cas de Coeduca't, un programa que imposa la ideologia de gènere, segons les premisses dels lobbys LGTBI, marginant absolutament qualsevol altre enfocament antropològic. Coeduca't inclou una eina per a la diagnòsi que proposa la creació d'òrgans específics en els centres escolars per a treballar la perspectiva de gènere. És a dir, una policia de control perquè s'implanti la ideologia de gènere.

Per altra banda..., profesores, escuelas, familias y asociaciones de padres presencian con temor la ideologización de la sexualidad de sus hijos en aquellas etapas en las que todavía no se ha formado una personalidad, en donde no se ha adquirido la madurez plena, pudiendo desembocar en toma de decisiones traumáticas irreversibles para los niños y adolescentes. Les pondré un caso. La británica Keira Bell, el año pasado interpuso una demanda contra la clínica del sistema nacional de salud británico. A los dieciséis años, Keira se sometió a un tratamiento de cambio de sexo del que se arrepintió. El tribunal superior falló en su favor tras entender que la menor a los dieciséis años no estaba capacitada para dar un consentimiento informado.

Bien, la libertad no se negocia, no existe una libertad de primera y de segunda categoría, por mucho que lo diga o lo imponga un *govern* o unos partidos políticos o un partido político, ya que entonces ya no sería libertad. Por ese motivo, nosotros rechazamos cualquier plan educativo en las aulas que tenga como objeto ideologizar y adoctrinar a los menores y que se financie con recursos públicos.

En conclusión, el pin parental es un documento en donde se recoge la conformidad o disconformidad de los padres en cuanto a la participación de sus hijos en todas aquellas actividades impartidas por personas ajenas al claustro del centro educativo. Porque las escuelas están para enseñar, no para adoctrinar. El pin parental no cuestiona el trabajo de los profesores en el aula, sino que refuerza su autoridad y evita que cualquier persona con intereses ideológicos pueda arrogarse la autoridad de los profesores.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula per defensar les esmenes presentades la diputada senyora Eva Parera, en nom del Grup Mixt.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Jo crec que tots som molt conscients que l'educació pot ser un element de canvi social, però que també pot ser un element, malauradament, de control social. I, per tant, hem de ser molt molt curosos amb quina educació donem als nostres fills i quines ensenyances entren a les aules dels nostres fills. De fet, l'educació que tenim avui, en el present, marcarà la societat que

tindrem en el futur. I avui, malauradament, el que tenim és una educació infrafinançada i posada en risc.

Nosaltres vam aportar unes esmenes a la moció que presentava VOX avui aquí, en el sentit de poder garantir el model actual de centres concertats, inclús el d'educació diferenciada. I explicaré el perquè. Educar no és només ensenyar contingut. És ensenyar contingut; és formar ciutadans. I per això és bàsic, al nostre parer, garantir la lliure elecció de centres, perquè, a major llibertat d'ensenyament, hi ha una menor possibilitat d'adoctrinament. Cada centre, avui, té el seu ideari, que és el que presenten als pares: fan les jornades de portes obertes, anem a visitar els centres i ens presenten un ideari propi del centre. I els pares podem triar l'ideari que més s'adequa a la formació i als valors que volem transmetre als nostres fills, i que, al final, no deixen de ser una continuació dels valors que els hi transmetem dins de casa.

I és aquest ideari el que marcarà, una mica, el que volem que s'ensenyi als nostres fills. I és obvi, en aquest punt, que els pares tinguem la capacitat de decidir, fora de les assignatures obligatòries, fora del currículum educatiu obligatori, el que volem que s'ensenyi als nostres fills, o el que volem que s'expliqui als nostres fills. I, per tant, ens sembla absolutament normal i de pur sentit comú que els pares primer coneguem què entrarà a les aules dels nostres fills, més enllà del que ja sabem, que són unes matèries obligatòries, què se'ls hi explicarà i que se'ns preguntin si hi estem d'acord o no hi estem d'acord.

Si mantenim el model educatiu suficientment finançat, això ja s'adaptarà a l'ideari d'aquell centre. Jo ja sé que el centre on porto la meua filla té un ideari molt marcat i sé que qualsevol activitat que es faci en aquell centre es continuarà dintre d'aquest ideari que té el centre. I, per tant, jo ja tinc una certa garantia de que aquí no hi ha cap possibilitat de que s'ensenyi als meus fills alguna cosa que no vull que se'ls ensenyi, o que crec que soc jo qui els hi ha d'ensenyar, o que, senzillament, va en contra del que jo crec que la meua filla ha d'aprendre. I crec que això és bàsic.

I per això nosaltres vam insistir molt en presentar aquestes esmenes. Malauradament, no han estat acceptades en aquesta moció. Però sí que em semblava important poder-les incloure, perquè una cosa sense l'altra em semblava que no tenia gaire sentit. Al final, el que demana aquesta moció és un major control dels pares del que se'ls hi explica, als nostres fills, dintre de les aules. I jo crec que això ho marca l'ideari de l'escola. I aquest ideari de l'escola només podem garantir que es manté i que realment els pares tenim la llibertat que ens dona la Constitució d'escollir el centre dels nostres fills, si aquesta escola està suficientment finançada.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats. VOX ens presenta una proposta sobre model educatiu que desprèn un deix d'un passat al qual no voldríem tornar. Ens ofereix una mirada retrògrada de la societat, de l'educació, desconfiada dels educadors, de les educadores, del propi sistema educatiu, i, sobretot, que vulnera el dret fonamental de l'infant a l'educació. I, de fet, quan parla d'adoctrinament, a un lloc ve ràpidament al cap l'escola franquista, no?, aquella *formación del espíritu nacional* que definia España como una *bendición de Dios*, o que explicava com havia de ser una bona esposa submissa.

Doncs bé, l'educació que s'imparteix avui a les aules no és ni una educació partidista ni sectària, és una educació que compleix amb l'article 27.2 de la Constitució, que té com a fonament el ple desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència, als drets i les llibertats fonamentals. I sorprèn, sincerament, que sigui VOX que faci aquesta denúncia d'un suposat adoc-

trinament, quan allà on governen, com a Murcia, doncs, proposen un adoctrinament nacionalista vergonyós, basat en escoltar l'himne nacional cada dia a les escoles, en col·locar la bandera a cada centre, en posar la foto del rei a les aules. *Españolizar a los niños murcianos*, deu ser. És a dir, l'únic que pretenen és polititzar les escoles i tensar la convivència de la comunitat educativa.

Hem fet molts debats en aquest Parlament sobre llibertat educativa, i el que podem dir és que la legislació vigent reconeix el dret a l'educació, la llibertat –que no dret– d'ensenyament, i la llibertat –que no dret– de les famílies d'escollir projecte educatiu, però no de vetar continguts educatius, que es treballen de manera professional per les direccions o els claustres de les diferents escoles o dels diferents instituts. Doncs bé, la proposta estrella del model educatiu de VOX consisteix precisament en això, en pretendre que els progenitors puguin vetar l'assistència dels seus fills o filles a activitats que es desenvolupen als centres educatius en l'àmbit lectiu. Això és el pin parental. I d'acceptar aquesta proposta estariem privant molts nens i nenes del dret a rebre una educació per desenvolupar la seva personalitat, com a garant de l'autonomia personal, i privant-los d'una capacitat i llibertat d'elecció real i personal davant dels diferents reptes de la vida.

El pin parental podria portar, doncs, pares masclistes a negar-se que s'ensenyés als seus fills el principi de la igualtat; pares homòfobs a impedir fomentar el principi de la tolerància; pares negacionistes podrien impedir que s'ensenyés història de l'Holocaust, o de la Guerra Civil, o pares antivacunes podrien vetar continguts de biologia. Però no s'adonen que això suposa un atac a la llibertat de càtedra, a la professionalitat, però el que és pitjor, una violació dels drets dels menors a rebre una educació integral? Un vet que col·lidiria amb el dret constitucional a l'educació, que contravindria tractats internacionals que ha ratificat Espanya, com la convenció sobre els drets de l'infant; la Declaració universal de drets humans; el memoràndum de la Comissió Europea contra el racisme; la legislació sobre violència de gènere; la normativa en matèria LGTBI, o la pròpia normativa educativa.

Des del PSC hem defensat que la coeducació i l'educació sexual i afectiva s'incorpori a les aules i als currículums des de les primeres etapes educatives, precisament per fomentar el valor de la igualtat real, per treballar per la prevenció de la violència masclista i per l'eliminació dels estereotips sexistes. No és l'educació sexual la que fomenta el consum de la pornografia. És precisament una educació en la igualtat que hauria d'afavorir unes relacions més igualitàries, més respectuoses i més segures, i contribuir a prevenir, així, el consum de pornografia o de la prostitució, per exemple.

També defensem que els diferents centres educatius puguin oferir activitats que transmetin valors relacionats amb el progrés universal de la humanitat, que recullin objectius de Nacions Unides com la sostenibilitat, la pau, la solidaritat, la igualtat... I això no es pot veure com una ingerència ideològica, sinó com un dret que pot promoure el desenvolupament de la llibertat de pensament, de la capacitat crítica de l'alumnat. I, per tant, deixin de pervertir la paraula «llibertat». Si el seu model educatiu –ho dic sincerament– es basa en aquests punts, en suprimir l'educació sexual i el pin parental, jo dels seus votants estaria preocupada i, si fos de vostès, avergonyida.

Votarem en contra de la moció.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En aquest moment, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, mirin, avui els hi explicaré un conte, a veure si ens anem. Mireu, hi havia un país on hi havien nens que anaven de blau i nenes que anaven de rosa. Els nens, de blau, òbviament, anaven a escoles blaves, i les nenes, òbviament, sempre de rosa, anaven a escoles roses. També era un país on hi havien escoles per a rics i escoles per a pobres; òbviament, perquè així els rics fossin més rics i els pobres fossin també més pobres.

Era un país on l'Opus Dei –per cert, una secta destructiva– campava lliurement pel sistema escolar amb diners públics, evidentment, i també era un sistema escolar en el qual alguns eclesiàstics podien seguir grapejant alumnes mentre la institució eclesial mirava cap a una altra banda. Tot això, òbviament, amb diners públics.

Era un sistema escolar en el qual s'ensenyava amb convicció el nacionalcatolicisme, en el qual s'ensenyava el racisme, el masclisme i el sexisme; un sistema escolar en el que fins i tot el genocidi colonial es presentava com una obra civilitzadora.

Bé, nosaltres no volem ni aquest país ni aquesta escola. Mirin, nosaltres no volem que pares i mares hagin de triar centre escolar, perquè volem que tots, absolutament tots els centres escolars, siguin iguals en recursos, en qualitat i en igualtat d'oportunitats. Nosaltres no creiem en el dret a triar la desigualtat, a triar la segregació, a triar el masclisme o a triar el sexisme.

Nosaltres volem una escola i un país basats en valors humanistes, socials, democràtics i igualitaris. Volem una escola que fomenti el coneixement i l'esperit crític. Una escola catalana i lliure que reconegui i posi en valor quotidianament la diversitat. I és per això que nosaltres defensem un sistema escolar únic, públic, universal i gratuït, sense empreses privades que hi vulguin fer negoci ni organitzacions religioses que hi facin sectarismes.

I, per tot això, òbviament, votarem que no a la seva moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, miren, començo dient-vos que el model educatiu català que defensem des del nostre grup està a les antípodes del que vostès voldrien que fos l'escola d'este país.

Nosaltres el que volem és una escola basada en els valors del bé comú, basada en els valors de la llibertat, de la igualtat, de la fraternitat, els valors, en definitiva, del republicanisme universal. Volem una escola socialment justa en oportunitats per a tothom. Volem una escola perquè els infants i joves d'este país, vinguen de la classe social que vinguen, vinguen del territori que vinguen, siguin xiquets o siguin xiquetes, tinguen les mateixes oportunitats. Perquè, per a nosaltres, l'educació és progrés, i, per tant, pensem que cal garantir que l'educació siga un dret perquè progresse el conjunt del país i, per tant, tota la societat.

La llibertat que nosaltres defensem es basa en el respecte, es basa en acceptar a tothom sigui com sigui, fonamentant, evidentment, este respecte per la societat plural que som i que representem, on tothom pugui estimar lliurement, sense dogmes i sense prejudicis.

I vostès, en la seua moció, parlen d'imposar ideologia, i diuen i demanen una suposada neutralitat, però ja els hi han dit alguns companys diputats o diputades que allà on governen, com per exemple a Múrcia, vostès estan obligant a posar la bandera, a cantar l'himne o a posar la foto del rei a les aules, i això evidentment recorda temps pretèrits del nacionalcatolicisme de la dictadura franquista; un fet que, evidentment, no és neutral, un fet que precisament és tot el contrari, perquè suposo que

vostès en aquests territoris no donaran llibertat a que els alumnes puguin escollir de cantar l'himne o de posar la fotografia o no del monarca a les aules.

Per a nosaltres, la llibertat en educació no és la falsa llibertat de les famílies que vostès diuen, perquè aquest tipus de llibertat només la poden defensar aquelles famílies que tenen recursos. La verdadera llibertat és aquella que garantix la igualtat d'oportunitats per a tots els infants de Catalunya. I per això cal treballar en l'equitat, perquè l'educació torne a ser un ascensor social i perquè no es pot planificar només segons la demanda, sinó que cal fer-ho veient tota la fotografia, tot el mapa de les necessitats escolars del país.

I la llibertat en educació també vol dir educació afectivosexual, una educació que és més necessària que mai. I això tampoc res té a veure amb la sexualització de la societat, justament el contrari. Els infants i els joves, i especialment els adolescents, necessiten i tenen dret a tindre una educació moderna, avançada, sense estereotips; una vertadera educació afectiva, per ser lliures i per poder triar i actuar com vulguin, un cop siguin majors. No educar en aquest sentit és deixar en mans de dogmes, del masclisme o de l'homofòbia, de prejudicis, a tots els joves. I això no ens ho podem permetre.

Vostès posen al mateix sac masclisme que antimasclisme, quan tothom sabem que la manca d'equitat que hi ha a la nostra societat també és per motius de gènere i/o també per motius d'opció sexual. Només cal que recordem els assassinats periòdics de dones al nostre país, o totes les agressions homòfobes que creixen dia rere dia. Avui mateix hi ha una manifestació aquí a Barcelona. I ho recordàvem al Ple, a l'últim Ple del Parlament, declarant Catalunya lliure de LGTBI-fòbia, moció o declaració a la qual vostès no es van sumar. I això –i això–, a més a més, en un moment en què a tothom, a tota la societat, ha consternat la mort del Samuel a Galícia.

Mire, nosaltres no deixarem que la ideologia de l'odi entre a les escoles; no deixarem que el populisme i el feixisme entre al sistema escolar; continuarem defensant una educació amb equitat, una educació i una escola democràtica, amb memòria històrica, una escola que defense la verdadera llibertat, una escola transformadora, una escola verda, feminista, que ens faci avançar com a societat i, evidentment, una escola en català per a garantir, també, que la nostra llengua sigui, també –a part, evidentment, del català, del castellà, de l'anglès, i de totes les llengües que hi ha al nostre país–, una llengua volguda i estimada per tots. I, per tant, no li donarem suport a la seua moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gràcies, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller...*, bueno, podemos compartir algunas de las cosas que menciona el Grupo de VOX en la exposición de motivos, pero en ningún caso podemos suscribir una moción que incurre en un maximalismo tan tan tan contraproducente.

Con esta moción, hacen lo que en catalán llamamos *matar tot el que és gras* o, lo que es lo mismo, tomar la parte por el todo. A nuestro juicio, plantea la cuestión en términos equivocados, que, si prosperasen, echarían por tierra la posibilidad de alcanzar el consenso mínimo que toda sociedad civilizada que se precie necesita para garantizar la convivencia y el respeto por la integridad del ser humano. Nosotros no renunciamos a la posibilidad de alcanzar ese consenso, y de ahí que no podamos suscribir lo que propone esta moción.

Tengo que decirles, además, que, en lo que se refiere a la realidad de nuestros centros educativos, en cuestión de moralidad pública destila un mensaje tan tremen-

disto que no podemos por menos que rechazar la moción y emplazar al grupo que lo propone y a todos los demás a abrir un diálogo político-social abierto y sin apriorismos sobre el modelo educativo. No cabe duda de que los padres tienen un derecho preferente a la hora de elegir la educación que quieren para sus hijos de acuerdo con sus convicciones morales y religiosas, pero, a diferencia del grupo proponente, desde Ciudadanos vemos muy compatible defender los derechos de los padres y también los derechos de los niños a tener una educación en valores democráticos y constitucionales.

No queremos caer en el marco de los extremismos que siempre nos trae VOX. En Ciudadanos, no vamos a renunciar a que unos padres puedan decidir sobre muchísimos aspectos de la educación de sus hijos, como tampoco a que los niños puedan acceder a una educación plural y sostenida en valores democráticos. Existe una obligación de los poderes públicos en garantizar una educación respetuosa con los principios de libertad, de igualdad, de equidad, el respeto al principio democrático y a las libertades y derechos fundamentales.

Se trata, en suma, de entender que el Estado no es el enemigo de la sociedad, sino la propia sociedad constituida en comunidad política. Es por eso mismo que nos compete a todos la labor de velar porque nuestro sistema educativo garantice a nuestros niños y jóvenes una educación que les permita desarrollar su personalidad desde el respeto y el compromiso cívico para con la sociedad de la que forman parte. Por todo ello, no apoyaremos la propuesta del Grupo Parlamentario de VOX y votaremos «no», «no» y «no» a su pin parental.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té ara la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, bona tarda. Per fer-ne via, des de l'escó. Des de l'escó, per dir que votarem en contra d'aquesta moció anacrònica. I, si em permeten, faré ús del dret de citació i agafo en préstec les mateixes paraules que el diputat Gallego va utilitzar en aquest hemicicle per referir-se a una altra moció i jo les podria utilitzar avui també: «Se lo diré sin pelos en la lengua ni paños calientes: esta es una moción simplista, falsaria, aberrante, antidemocrática, demagógica, provocativa e insultante. Rápido: un detritus político, pura bazofia parlamentaria.»

I és que aquesta moció se sent còmoda amb una escola tipus franquista, blanquejada i modernitzada al segle XXI. I Junts hi votarem en contra perquè estem plenament a favor del programa Coeduca't a les escoles i, a més a més, demanem que s'implanti amb celeritat, que s'expandeixi a tots els centres educatius, a totes les escoles, i que s'expandeixi en tots els plans d'estudi de Catalunya.

Junts per Catalunya creiem que l'adoctrinament encobert, elitista de VOX, el que vol és que l'escola no eduqui per igual a tothom. A vostès els va bé crear desigualtats, perquè... Sobre els més vulnerables, els va bé crear desigualtats perquè viuen d'aquestes desigualtats. I això sí que és polititzar i manipular encobertament l'escola que nosaltres, com ja se sap, volem inclusiva, integradora, que no segregui, democràtica, segura, saludable i sense aquesta aberració dels pins parentals.

I d'arguments en trobarien molts. L'educació integral en sexualitat és avalada per l'OMS i per la UNESCO. L'educació integral en sexualitat va lligada a una xifra baixa d'embarassos no desitjats i a menys malalties de transmissió sexual. Si no hi ha educació sexual a les escoles, què hem de fer, deixar —«el despertar de la primavera», que deia Frank Wedekind en aquella obra de teatre que Flotats va fer al Poliorama fa molts anys— l'educació sexual en mans de productes com el porno? Volen això, vostès de VOX?

I realment veuen l'educació sexual com un adversari? Jo puc entendre que vegin l'independentisme com un adversari, per *la unidad de la patria*, per la defensa de la monarquia corrupta, per la defensa *del rey Felipe VI* i tot això, però l'educació sexual la veuen com un enemic i com un adversari?

I acabo, presidenta. Ovidi Montllor té una cançó que els recomano, «L'escola de Ribera», molt bonica. Diré un parell de versos: «La consigna era Pàtria; la resposta, aixecar el braç.» O, en altres maneres, extrema dreta, xenofòbia, totalitarisme, llenyatge simplificat, populisme i potser –potser potser– el que seria pitjor de tot, em sembla, que és enganyar els votants.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Sí, senyor Gallego, per què em demana la paraula?

Antonio Gallego Burgos

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...directas. Me ha nombrado, incluso.

La presidenta

Perdoni, és que l'al·lusió que ha fet el diputat no és una al·lusió. Ha fet una citació en llengua original, textual, d'un fragment del diari de sessions de...

Antonio Gallego Burgos

M'ha anomenat.

La presidenta

...vostè mateix en aquest Parlament. Per tant, no entraria en el dret d'al·lusió, perquè ha estat una reproducció en forma de citació, com molts altres diputats han fet en altres ocasions. Per tant, li dono la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana... (*Antonio Gallego Burgos demana per parlar.*) Sí? Perdoni?

(*Antonio Gallego Burgos intervé sense fer ús del micròfon.*) Ja, però és que...

Antonio Gallego Burgos

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...un manual de cuándo tenemos derecho a responder se lo agradeceríamos, porque...

La presidenta

No, està molt bé que...

Antonio Gallego Burgos

...aparentemente, nunca lo tenemos.

La presidenta

M'agrada que llegeixin el Reglament i, per tant, l'encoratjo a continuar-ho fent, però també hi han les indicacions que donem a la Junta de Portaveus, on queda clar quan s'entra en una cadena o no d'al·lusions. L'hi he especificat...

Antonio Gallego Burgos

Me ha citado.

La presidenta

...i ho he consultat amb els lletrats: quan es fa una citació com a element d'autoritat d'un fragment, a més a més, expressat en aquesta cambra i que surt al diari de sessions –que ni tan sols ha estat traduït, n'ha fet una reproducció textual–, no entra en menció d'al·lusions.

Antonio Gallego Burgos

No, no, si me parece bien, pero si nos manda un manual se lo agradeceremos.

La presidenta

Doncs miri, ja ho pot anar aprenent i anar retenint en la seva memòria.

Antonio Gallego Burgos

O sea, menos camisetas y mándenlos un manual.

La presidenta

No té la paraula. No té la paraula, senyor diputat. Li donaré la paraula ara a qui li correspon, que és, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a la diputada senyora Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, vostès el que volen és una escola retrògrada. Volen una escola que porti com una mena de bena als ulls, una escola que es tapi les vergonyes i una escola plena de prejudicis, que, a més a més, no assumeixi ni la responsabilitat ni l'obligació de tenir cura del projecte vital i professional dels nostres infants i joves. I, per tant, en definitiva, el que defensen vostès és una escola únicament que serveixi per a una transmissió pura i dura de continguts.

Nosaltres volem una escola on es combatin la violència masclista i els abusos sexuals, així com una escola que ajudi a avançar cap a una societat amb perspectiva de gènere. Volem un sistema educatiu, inclusiu i lliure d'estereotips sexistes, que encari les problemàtiques actuals i en doni resposta, amb l'objectiu de protegir els més vulnerables. I en donem eines, com s'ha dit, com s'ha anomenat en algunes ocasions, com és el programa Coeduca't, una aposta clara i contundent, un pas ferm que el que farà és reduir les probabilitats de patir abusos sexuals, perquè no es limita únicament a activitats puntuals, sinó que s'integren en els currículums acadèmics. I aquí és on rau la diferència. I no, no hi renunciarem, perquè tenim la convicció que la incorporació de l'educació sexual i afectiva a tota l'educació obligatòria, a tots els centres educatius, i, a més a més, fer-ho de forma transversal, és una eina necessària i imprescindible.

Quina realitat trepitgen vostès? Han visitat en alguna ocasió algun centre de protecció de menors víctimes d'abusos sexuals? Viuen en una realitat paral·lela. Volen construir un relat en l'imaginari col·lectiu que no té res a veure amb la realitat que es viu a les aules del nostre país. Volen deixar l'educació sexual en mans de les xarxes socials? La volen deixar en mans de productes de pornografia? Això és el que volen?

No discutirem, evidentment, el model educatiu amb aquells que únicament tenen el propòsit de suprimir-lo. Extrema dreta i educació no caben en una mateixa frase. I de tot allò que vostès anomenen «adoctrinament» nosaltres en diem «igualtat d'oportunitats», en diem «coeducació», en diem «perspectiva de gènere». I sí, també educació sexual i afectiva com a eines per prevenir la violència masclista i sexista. I, a més a més, ho fem amb una mirada respectuosa, que promogui la confiança, l'autoconeixement, el desenvolupament de l'anàlisi crítica i la cura, també, del propi cos. L'escola, la que volem, font de les cures, de coneixement i de valors. I si a vostès tot això no els sona de res, qui realment té el problema i realment de qui és el problema..., només és seu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; gràcies, presidenta. Senyora Parera, gràcies per les esmenes. No hi hem pogut incorporar la 2 i la 3 perquè entenem que són objecte d'una altra moció que presentarem més endavant, sobre, concretament, els tres models que existeixen de centres educatius.

En cuanto a la primera, entendemos que el ámbito más adecuado para la educación afectivo-sexual es la familia. Aquí se han dicho cosas muy extrañas, pero bueno, en donde hay plena intimidad y realmente libertad absoluta es donde se tienen que resolver estos temas. En ciencias naturales y en biología se explica, en norma general, lo que está establecido en el currículum, y en eso no tenemos ningún inconveniente.

Yo con un minuto que tengo ahora, un poquito más, simplemente les digo: no me ha sorprendido la reacción, pues, de la mayoría de ustedes. Y no me ha sorprendido nada, porque, claro, las verdades ofenden. Entonces, yo, simplemente, voy a citarles a una autoridad en el mundo de la filosofía, en la Academia Francesa, socialista él, ¿eh?, ya murió hace un poquito, Jean-François Revel, que decía: «La ideología es una triple dispensa: intelectual, práctica y moral.» Sobre la dispensa intelectual, decía él: «Consiste en retener solo los hechos favorables a la tesis que se sostiene, incluso en inventarlos totalmente y en negar los otros, omitirlos, olvidarlos, impedir que sean conocidos.»

Acabo también con una reflexión que les dejo ahí en el aire. ¿Qué dirían ustedes si, en una de estas charlas en el colegio, un imán salafista enseñara que las mujeres son seres inferiores?

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Bravo, ¿per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...separada del punto 2.

La presidenta

Molt bé, doncs comencem la votació.

Votació del punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha quedat rebutjat amb 14 vots a favor, 115 vots en contra i 6 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada amb 14 vots a favor i 121 vots en contra.

Moció sobre el dret a interrompre voluntàriament l'embaràs al sistema sanitari

302-00019/13

Passem al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a interrompre voluntàriament l'embaràs al sistema sanitari. Ha estat presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en aquesta moció no direm res que no diguéssim en la interpellació que hi ha donat peu. Ja van onze anys des que es va aprovar la llei del 2010 per garantir el dret a l'avortament, i després d'aquests onze anys cap Govern de la Generalitat no ha estat capaç d'integrar la totalitat de la pràctica de la interrupció voluntària de l'embaràs dins de la cartera de serveis sanitaris públics, la qual cosa per a nosaltres és una anomalia que requereix una correcció immediata.

Part important dels avortaments estan sent externalitzats a clíniques privades, bàsicament perquè els hospitals públics, malgrat que sí que realitzen avortaments mèdics, no practiquen interrupcions voluntàries de l'embaràs, quirúrgiques o instrumentals, i això *de facto* és una vulneració del dret a l'avortament.

Pel que fa a la interrupció voluntària de l'embaràs amb mètode farmacològic, sí que la xarxa pública proveeix a partir de les Assir, de les unitats d'atenció a la salut sexual i reproductiva, però recordem que només fins a les nou setmanes es pot practicar un avortament farmacològic, i, a més a més, no totes les comarques tenen accés a aquestes Assirs. De fet, prop d'una vintena de comarques, segons l'Observatori dels Drets Sexuals i Reproductius, no hi tenen accés.

A això hi hem d'afegir el problema de l'objecció de consciència. Prop de la meitat dels professionals es declaren objectors de consciència quant a la pràctica de l'avortament, i el que hem detectat és que hi han hospitals de la xarxa concertada en els quals aquesta pràctica pot venir donada per instruccions de patronats amb relacions eclesiàstiques.

La radiografia que ens queda és que el 2019, quant a la IVE farmacològica, doncs, a un quaranta per cent de les comarques les dones no hi tenien accés, i a la IVE instrumental, l'avortament instrumental, només hi han deu clíniques, set a Barcelona, dues a Girona i una a Tarragona, amb la qual cosa la realitat és que moltes dones, prop de mig miler de dones, cada any, s'han de veure obligades a desplaçar-se per poder interrompre el seu embaràs. I als territoris rurals, la quilometrada és immensa, com es poden imaginar.

Què comporta? Doncs per a les dones comporta, en primer lloc, aquesta barrera territorial, especialment greu en el cas dels territoris del Pirineu, de l'Aran, Terres de l'Ebre i Catalunya Central; però és un problema que pateixen les dones arreu, de moltes comarques. Una altra conseqüència: no triar lliurement quina és la fórmula idònia per a cada dona, perquè el fet d'haver-se d'estalviar o voler-se estalviar la quilometrada pot ser un fet determinant per decidir interrompre mitjançant un mètode farmacològic i no quirúrgic, quan en realitat a la dona li aniria molt millor l'instrumental. No ser ateses a la sanitat pública, la qual cosa per nosaltres també és una vulneració dels drets de les dones. Exposar-se a una major criminalització i assenyalament per part de grups fonamentalistes, que es posen sistemàticament a les portes de les clíniques que practiquen avortaments. I, a més a més, classisme, perquè una de cada tres dones s'acaba pagant el seu avortament per tota la confusió del circuit que tenim.

I, per al conjunt de la societat, això comporta que cada any destinem 3 milions d'euros a aquestes clíniques privades, que, a més a més, aguditzem la problemàtica de la concertació publicoprivada, i que continuem deixant l'avortament com una mena de tabú, perquè, com passava amb la legislació del 85, resulta que, al final, aquestes interrupcions voluntàries de l'embaràs s'acaben practicant en clíniques privades, quan són quirúrgiques.

Per això, nosaltres els hi portem aquí una moció que tindria quatre blocs, fonamentalment. Un primer bloc que va destinat a garantir que tots els mètodes, que els dos mètodes es puguin practicar des de la xarxa sanitària pública. I, en aquest sentit, entenem que això és fer efectiva la llei del 2010: informació accessible, que les dones puguin triar lliurement el mètode que millor els hi escaigui, que la xarxa pública practiqui tant els farmacològics com els instrumentals o quirúrgics. I això serien, doncs, els punts 1, 4, 5, 6, 7 i 9.

I després hi ha un segon bloc que va directament enfocat a acabar amb aquestes objeccions de consciència, mitjançant la formació, però també mitjançant fórmules més dràstiques de tallar d'arrel la col·laboració econòmica amb aquells centres sanitaris que estiguin promovent objeccions collectives, perquè pensem que són inadmissibles.

El tercer bloc diu clarament que hem de combatre els grups fonamentalistes anti-avortistes. Les feministes estem perseguides i represaliades. El que no pot ser és que aquesta gent actuï *a sus anchas*.

I, per últim, el quart bloc és, doncs, que anem més enllà del dret a l'avortament i garantim una educació sexoafectiva de manera curricular i que avancem cap a l'equitat menstrual i anticonceptiva.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per tal de defensar les esmenes presentades, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bé, des del Grup de Ciutadans voldríem dir que votarem a favor el gruix d'aquesta moció, però hem esmenat un dels seus punts, i si no s'accepta la nostra esmena en aquest punt, ens abstindrem. I demanarem votació separada d'un altre, que ni que prosperin les esmenes que hi ha presentades el votarem en contra. I em sap greu dir que, en qüestions tan importants, veiem el consens per terra o pitjor encara, reculant.

El debat sobre el dret a l'avortament no ha estat mai fàcil ni simple ni es podrà mai fer seriosament sense patir. Hi ha massa en joc. D'un cantó, el dret a la vida, que és veritat que no es pot frivoltzar. No podem ignorar la gravetat d'interrompre un embaràs. No podem fer veure que no ens adonem del que significa. No podem no entendre que hi hagi metges que apliquin l'objecció de consciència en aquesta qüestió tan delicada. Alhora, no podem permetre que aquesta objecció de consciència despulli una sola dona, una sola persona del seu dret d'avortar; un dret dolorosíssim, però imprescindible.

La llibertat pot ser de vegades amarga, molt amarga. Creguin-me que els ho dic per experiència més directa del que m'agradaria, perquè jo mateixa vaig passar en el seu dia per aquest tràngol, per la interrupció voluntària d'un embaràs. És una experiència que no li desitjo ni a la meua pitjor enemiga o enemic. No els faig aquesta confessió personal per sensacionalisme o per exhibicionisme, sinó com un acte d'humilitat i de bona fe que espero que tots vostès sàpiguen valorar.

Mirin, en el tema de l'avortament hi ha una diferència enorme entre parlar d'orella o, fins i tot, per boca d'ase o parlar-ne amb coneixement de causa. Tothom que hagi aprofundit en la qüestió hauria de saber ser prudent i ser conscient que l'activisme i la ideologia tenen un límit i aquest límit és quan l'activisme i la ideologia deixen de servir les persones, la llibertat de les persones, per esdevenir un problema o, fins i tot, *el* problema de les persones. No fa massa, a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, jo vaig dir –perquè ho crec– que el dret a la vida és inseparable del dret a l'avortament i que el dret a l'avortament és inseparable del dret a la vida. Pot semblar contradictori, però no ho és.

Hi ha molta veritat en l'exposició de motius d'aquesta moció que detalla tots els obstacles que històricament ha calgut vèncer per anar legalitzant de mica en mica el dret de l'avortament a Espanya, on és veritat que potser en alguns llocs és encara més legal en teoria que a la pràctica. Evidentment, no es pot consentir que una dona que necessita avortar quedi desamparada i sense mitjans per fer-ho, i tampoc no és de rebut ignorar que, en molts llocs del territori, la sanitat pública continua fallant, passant-li la patata calenta, el «marron» d'aquest tema, per entendre'ns, a la sanitat privada.

El grup proponent d'aquesta moció pot comptar que Ciutadans li fa i li farà costat per evitar tot abús d'aquesta mena, tota restricció del dret de l'avortament que s'intenti fer per la porta del darrere. Ens és igual si ho demana la CUP o el papa de Roma. Nosaltres som liberals conseqüents i defensem tot allò que considerem que

és just, es digui avortament, es digui eutanàsia, es digui gestació subrogada. Estem, doncs, totalment d'acord que aquest Govern i el Parlament s'impliquin en garantir que la interrupció voluntària de l'embaràs sigui raonablement possible a tot el conjunt del territori i que l'objecció de consciència, si hi ha de ser, sigui dels metges a títol individual, mai per part de centres de salut sencers, molt menys en virtut de mandats explícits o ocults, no diguem amb cap mena de intenció ideològica.

Dit això, ja ens perdonaran que no ens refiem gaire de posar el llop a guardar el ramat o *la zorra a cuidar las gallinas*, i que també recomanem no *tirar el niño con el agua sucia de la bañera*. Ens sembla excessiu per part de la CUP demanar trencar tot contracte o conveni amb centres de salut privats per la mera sospita que pugui haver-hi vetos col·lectius encoberts contra la interrupció voluntària de l'embaràs. No és que pensem que això no pugui passar mai enlloc, però, amb franquesa, no volem obrir la porta a l'arbitrarietat, a una mena d'estalinisme sanitari, de KGB de l'avortament, per entendre'ns, i més venint d'un partit polític que no amaga que està en contra de la col·laboració publicoprivada en la sanitat, que està en contra de la sanitat concertada i que la vol dinamitar.

Sí a fer tot el que calgui per garantir que es compleixi la llei, doncs; no a fer servir una cosa tan important, delicada i, si em permeten, sagrada, com és el doble dret a la vida i a l'avortament per tirar endavant una agenda política més antiliberal i potser fins i tot més antidemocràtica del que sembla. N'hi ha ben bé prou de creure en la llibertat i defensar-la, no cal perseguir ningú en el seu nom.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té ara la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, consellers..., bé, en primer lloc, encara que aquest matí hem fet un minut de silenci per la dona assassinada a Sabadell, crec que és necessari fer una prèvia i tenir un record per la dona assassinada –assassinada en mans de la seva parella–, sobretot quan hi ha forces polítiques en aquest Parlament que encara neguen la violència masclista i parlen de violència familiar o no sé què. És indignant. I jo crec que aquest negacionisme retrògrad i extremadament masclista d'algunes forces polítiques que alimenten discursos d'odi i que generen agressions LGTBI-fòbiques són responsables també d'aquestes morts.

Bé, entrant en el debat de la moció, ara sí, ha fet referència –perquè la moció, evidentment, fa referència als avortaments– a les dones, a les persones gestants. Però sí que m'agradaria agrair al Grup Parlamentari de la CUP que hagi portat aquesta moció; també a la diputada Laia Estrada, per la presentació d'aquesta moció. També agrair-li que hagi acceptat les esmenes que li hem presentat; també algunes transaccions, tot i que no hem acabat d'arribar a un cent per cent d'acord. Però agrair la disposició, perquè creiem que és un tema que és necessari –ja ho va dir el conseller en la seva interpellació, però també ho havia fet saber en la seva compareixença a l'inici de legislatura–, on es reconeixen aquestes disfuncions territorials que s'han posat més en evidència sobretot en aquesta pandèmia, amb la covid i en aquests límits territorials que hem tingut.

La manca d'equitat territorial ha fet que no sempre s'hagi garantit el dret a l'avortament, tal com preveu la llei, i que això comportés la vulneració dels drets de les dones. Jo crec que des del departament es va fer saber la seva voluntat de solucionar-ho, i així és com també amb aquesta moció podem posar més eines per poder fer-ho possible.

Sí que vull fer un incís, perquè no m'agradaria que aquest debat d'aquesta moció tornés a aixecar debats sobre els drets de l'avortament, perquè l'avortament és un

dret, i jo crec que aquí sí que no hi ha debat, i han de quedar, aquests discursos, enterrats, com vam enterrar el franquisme i espero que també els franquistes.

Entenem que, per tal de garantir aquest dret, com ja reclamem des de fa anys des de les entitats feministes, les entitats que treballen en millora dels drets sexuals i reproductius, cal millorar el circuit i la informació que reben les dones, però també que es garanteixi a tot el territori l'opció dels dos mètodes, tant el mètode farmacològic com el mètode instrumental, que permetrà que sigui la dona la que definitivament sigui la que esculli i no sigui per manca d'un servei del centre.

Durant l'any 2019 les interrupcions voluntàries de l'embaràs a Catalunya, farmacològiques, van significar un quaranta-vuit per cent del total de les practicades, gairebé totes a centres públics, però en el cas dels avortaments instrumentals gairebé un noranta-vuit per cent dels casos van ser realitzats en clíniques privades amb concert de la Generalitat. Això significa que en molts casos es van haver de desplaçar les dones, i això, sobretot en el cas de la covid, va fer més palès que estàvem vulnerant un dels seus drets. Per això creiem que era necessari que es garantís la realització dels avortaments en tots els hospitals de referència de les regions sanitàries, i sabem que el departament estarà treballant en aquesta direcció.

Parlant també amb les entitats que treballen els drets sexuals i reproductius, ens feien arribar la problemàtica d'aquests motius de l'externalització, i arribaven a la conclusió d'aquesta estigmatització social al voltant de l'avortament, tant de les dones que ho solliciten com dels professionals que la practiquen, però també de l'objecció de consciència.

I aquí sí que em vull aturar, perquè em sembla que és una de les problemàtiques importants i que també es posen en el centre d'aquesta moció, com és l'objecció de consciència. El fet és que a la realitat el quaranta-dos per cent dels metges dels hospitals públics són objectors de consciència, fet que limita l'accés a l'avortament d'algunes demarcacions, fet que es va veure agreujat, com hem dit, per causa de la covid. Però aquesta objecció de consciència val a dir que és plenament legal, està plenament reconeguda en els drets de les persones i els professionals, però que no pot passar mai per sobre dels drets de les dones a avortar i que, per descomptat, és un dret individual i que mai pot ser un dret corporatiu o institucional, i que això sí que ho hem de vetllar perquè no passi.

Però tampoc no seríem realistes si diguéssim que això ho podem arreglar traient subvencions dels centres on es practica, perquè també es practica l'objecció de consciència en els centres públics i, per tant, no estariem complint amb la realitat i no seríem realistes. I, per tant, per això demanaríem votació separada del punt 2, perquè hi votarem d'una manera..., a tota la resta votarem que sí, però en el punt 2 no podrem votar d'aquesta manera pel que els acabo d'explicar. Disculpi.

Gràcies.

La presidenta

I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, com deien, fa deu anys de la despenalització de l'avortament, però continuem debatent sobre el garantiment d'aquest dret. Durant aquests anys hi ha hagut un cert silenci al voltant de les interrupcions voluntàries de l'embaràs, i des del 2010 fins ara semblava que era un debat superat i, per tant, que totes aquestes qüestions que estem debatent avui i que venen de la interpellació..., que fins i tot, no?, el conseller Argimon, doncs, reconeixia que, malauradament, tenia raó la diputada Estrada. I, per tant, deu anys més tard continuem parlant d'aquesta qüestió. I se'ns ajunta amb el debat sobre l'objecció de consciència també sobre l'eutanàsia. Per tant, veiem com aquesta dècada no ha estat prou per donar per superat aquest debat.

I, de fet, no és cap casualitat, perquè durant aquests anys hem vist com, quan hi ha una confrontació de drets, sempre són les dones les que han de veure vulnerats els seus drets, i, per tant, considerar, no? –i ho veiem ara amb el pin parental–, que els drets de les dones són invisibles, són privats i, per tant, queden a l'esfera privada i queden arraconats.

Dic que parlem de drets confrontats perquè, davant del dret de manifestació d'aquests grups fonamentalistes que assetgen dones i professionals davant de les clíniques, si confrontem el dret de manifestació davant del dret de les dones –també dels homes trans i també de les persones no binàries– a accedir a una clínica sense pressions, veiem que preval el dret dels assetjadors.

Si confrontem altres dos debats, com deia ara, el dret d'objecció de consciència, que, efectivament, és un dret individual i no és pas un dret col·lectiu o institucional, i el confrontem amb el dret de les dones a accedir a una IVE lliure, gratuïta i a la seva regió sanitària, veiem com el dret d'objecció de consciència agafa més força i acaba vulnerant els drets de les persones que volen anar a avortar. Això durant deu anys d'una manera bastant silenciada. Què ens passa amb això? Doncs que tenim una radiografia exacta, només amb el tema de l'avortament, d'això que en diem «patriarcat», i que vol dir, al final, que els drets de les dones són, en aquest sistema, ajornables. I crec que ja n'hi ha prou, no? Que deu anys, onze anys després d'aquesta llei de despenalització de l'avortament, correm el risc o corriem el risc i el perill de que semblessin debats superats perquè feia deu anys que teníem una llei i, per tant, amb la llei se suposava que havíem de tenir aquest dret garantit. I veiem que l'any passat les dades comencen a sortir a la llum. L'objecció de consciència impedeix que les dones, els homes trans i les persones no binàries no vegin garantit amb equitat territorial el seu dret.

I què ha passat en aquesta dècada que hi ha hagut aquest silenci i que aquestes dades no han sortit a la llum? Doncs que davant del dret a realitzar una IVE a la teva regió sanitària, preval l'estigma d'avortar en segons quines zones de Catalunya, i, per tant, tornem a aquests drets invisibles i a aquests drets una mica fràgils que veiem que poden ser ajornats. Perquè moltes dones..., explicaven les companyes que derivaven aquests avortaments a altres regions sanitàries que ja els hi estava bé. Aquest és el problema: que durant deu anys, una qüestió com aquesta, que era veure el teu dret vulnerat, ja ens estava bé perquè l'estigma d'haver avortat superava el teu dret a poder avortar a la teva regió sanitària. Com dèiem, moltes dones veien en la derivació una manera de mantenir la seva privacitat, i això vol dir que davant del dret de les dones, per una banda, i el dret de manifestació dels fonamentalistes, i el dret dels objectors de consciència i l'estigma, per l'altra, avui, ara, el 2021, no volem ajornar més les necessitats de les dones.

I per això avui votarem a favor de tota la moció, perquè amb la despenalització de l'avortament veiem que no n'hi ha prou, amb tenir una llei de fa deu anys, onze anys, no n'hi ha prou. Veiem que les lleis són molt útils, són motors de canvi, però volem els drets complets, els volem sense matisos i els volem sense restriccions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, la diputada Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Tampoc voldria ser reiterativa, però són moltes les coses en les que, qui m'ha precedit en les intervencions, doncs, estem d'acord. És veritat, la interrupció voluntària de l'embaràs forma part de la cartera de serveis dels serveis públics de salut des de l'any 2010. I no pot ser que drets reconeguts, drets conquerits que ens han portat molts anys de lluita per arribar fins aquí, no els puguem desenvol-

lupar plenament en el sistema públic de salut. I ho dèiem ahir també quan parlàvem de l'eutanàsia.

Com tampoc podem tolerar ni intervencions, ni assetjaments ni paraules que, a vegades, volen frivoltzar o minimitzar decisions doloroses. I no ens cansarem de dir aquí, ni quan parlem de l'avortament o quan parlem de l'eutanàsia, que la vida és un dret i no una obligació. I recordo algunes de les intervencions de l'altre dia quan parlàvem de l'eutanàsia.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció. Demanarem votació separada del punt 2, perquè creiem que el que fa el punt 2..., i en parlaré, bé, en aquest moment, en el moment en què parli també de l'objecció de consciència. Potser anul·lant acabarem generant més perjudicis que beneficis. I, per tant, creiem que no podem tolerar l'objecció de consciència institucional –en això coincidim absolutament–, que l'objecció de consciència és un dret reconegut, però de caràcter individual i que, en cap cas, es pot acceptar institucionalment, perquè això seria tant com incomplir la llei. I, per tant, moltes vegades ens trobem no amb la declaració pública d'alguna institució, sinó amb aquest subterfugi d'amenaça. Fins i tot els propis professionals, que tampoc poden exercir..., ni el dret a exercir lliurement perquè estan coaccionats.

Tot i així, creiem –la resta de la moció votarem a favor– que en aquest punt 2 val la pena pensar una mica com podem generar el no incompliment de la llei sense trencar alguna cosa que pugui generar més perjudicis.

La resta..., hi han dos punts que em semblen –o tres– absolutament importants. Universalització, per tant, necessitat del reglament, perquè no pot ser que tinguem la llei des del 2017..., certament, va estar parada pel Govern del Partit Popular, però està aixecat, però el reglament encara no està. I, per tant, hi han alguns assumptes remesos a reglament que s'han de fer. Equitat territorial totes les companyes que m'han precedit n'han parlat, de les dificultats de zones i de territoris on no es pot exercir el nostre dret. Com a dos temes molt importants, no? L'altre és el tema de l'educació sexual i afectiva, donar tots els elements i facilitar tots els elements a través de la pròpia educació, sobretot, sexoafectiva, que ens permeti la lliure decisió. El desenvolupament d'un dret a través de la lliure decisió informada del que anem a fer.

Parlàvem –i en parla també la moció– dels Assirs autoritzats a totes les regions sanitàries, i esperàvem veure les concrecions que el conseller va anunciar, no?, sobre els canvis del protocol per allargar els terminis de la IVE farmacològica o el pla de millora de l'anticoncepció.

Com deia, informació veraç i clara –i crec que això és el que demana també la moció–, accessible, i que permeti la decisió; educació sexual i afectiva; formació dels i les professionals de salut, incorporant la perspectiva de gènere. I parlant de perspectiva de gènere, fa molt temps que ho reclamem, eh?, i hem fet mocions en aquest Parlament demanant la incorporació de la perspectiva de gènere tant en la formació com en la recerca com en la pràctica clínica. Però veiem i continuem veient assajos clínics –i ho hem vist últimament– en què no està present la perspectiva de gènere; i, per tant, o solucionem això o tampoc ho solucionarem. També parla la moció d'acompanyament i avaluació per millorar.

Deia a l'inici d'aquesta intervenció que no tolerarem fonamentalismes ni a l'escola, ni a la salut ni a la nostra vida. I, per tant, lluitarem contra l'assetjament a dones i professionals a les portes del centre. És un combat de totes. Fins aquí hem arribat i fins aquí hem de continuar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té ara la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. La verdad es que la moción de la CUP es una perfecta apología de la cultura de la muerte, que seguramente contará, por desgracia, con el mayor apoyo posible en esta cámara, y se evidenciará una vez más que solo queda VOX y que somos los únicos que vamos a dar la batalla cultural ante la izquierda y el consenso «progre».

Ustedes están haciendo esfuerzos realmente encomiables para no solo pasar a la historia como un parlamento autonómico o como una serie de formaciones políticas que quieren pasar a la historia por promover y avanzar en su agenda rupturista y en ser líderes del separatismo, no; ustedes, además, pasarán a la historia por ser un parlamento, por ser unas formaciones políticas que han hecho esfuerzos constantes en deconstruir la antropología, en pisotear la biología y, en definitiva, que es lo que a ustedes más les preocupa, en destruir la familia, el pilar fundamental de nuestra sociedad.

Y ya les avanzó: tanto más avancen ustedes, más nosotros persistiremos en combatirlos ideológicamente, porque son un auténtico peligro para nuestra sociedad y para nuestra nación.

Ustedes siguen haciendo gala de ese neolenguaje del marxismo cultural que todos ustedes practican sin despeinarse, porque salen aquí a hablar de la interrupción voluntaria del embarazo, tirando de eufemismos absolutamente falsarios, cuando hay que hablar de aborto, de la muerte de una persona dentro del seno de una mujer. Sean valientes, salgan aquí y hablen de aborto, hablen de matar, de truncar una vida de un ser humano dentro de una mujer. Y, además, es que lo venden como un avance, cuando es el mayor fracaso de todos.

Eso sí, para justificar la atrocidad se envuelven, eso sí, en esas banderas de esos falsos derechos, ¿verdad?, reproductivos y sexuales; en ese falso feminismo posmoderno del que todos ustedes se llenan la boca. Pero, ¿de verdad –de verdad– ustedes pueden decirlo convencidos, que quieren garantizar y elevar a un derecho el aborto, el matar a una persona dentro del seno de una mujer? ¿De verdad, ustedes eso se lo creen, como si de algo positivo se tratara?

Cuántas veces tendremos que repetirles que el único derecho que hay que garantizar y por el que hay que pelear de verdad es por el derecho a la vida.

Ustedes, como les he dicho, están liderando un proyecto político que no se trata, de verdad, ni de derechas ni de izquierdas, no; se trata simple y llanamente de humanidad o de barbarie.

El aborto ni es un derecho –no lo es–, ni es positivo –de verdad–, ni es voluntario, y ustedes lo saben; es un auténtico fracaso. Las mujeres que toman la decisión de abortar es porque se sienten solas, se sienten abandonadas en una situación de extrema gravedad, y seguramente, y ese es el gran problema y esa es nuestra gran propuesta, porque no han contado ni con asistencia ni con alternativas ni con información veraz. ¿Ustedes, de verdad, las mujeres que están presentes en esta cámara, son conscientes de que el hijo, que ustedes están seguramente corriendo con él los fines de semana, ustedes están aquí diciendo que hay que matarlo con absoluta tranquilidad? (*Remor de veus.*) De verdad, ríen, ríen, les perseguirá... (*Forta remor de veus.*) Les perseguirá... (*Persisteix la remor de veus.*) Les perseguirá en su conciencia en los albores de la historia, créanme, de verdad.

¿Creen...? Señora presidenta, si me dejan hablar...

La presidenta

Si, és clar, sí.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias. Creen de verdad –de verdad– una red de apoyo a las mujeres embarazadas en situaciones difíciles para que ninguna se vea en esa situación –de verdad. Un acompañamiento real, eso es lo que propone esta formación política: un apoyo en

materia habitacional, econòmica, laboral, de educació en esos primeros años, que son seguramente muy difíciles. En eso estamos nosotros: en apoyarlas, en que no estén solas. Pero no ofrezcan el aborto como la solución, de verdad.

Cataluña, por desgracia, es la comunidad autónoma donde más abortos se practican, y de eso ustedes se vanaglorian. ¿Para eso tenemos una consejería de feminismo? Protejan de verdad a las mujeres. Pero no, están más preocupadas por el «totis», el «tutis» y esas chorradas y esas majaderías «progres», cuando de verdad lo que tiene que hacer usted y la consejería de feminismo es garantizar la verdadera dignidad de toda mujer y de toda persona presente, en este caso, en Cataluña.

Pero, miren, ustedes seguirán avanzando en su agenda «progre», liberticida, contraria a la vida, a la antropología, a los principios básicos de la biología, pero nosotros seguiremos defendiendo la vida desde la concepción hasta la muerte natural. Y de manera positiva, como les he dicho, planteando información, asistencia, alternativas, sin criminalizar a nadie, faltaría más. Pero no condenen –no condenen– y no legislen para matar a las personas en el vientre del seno materno. Porque les quiero recordar unas palabras de una señora que se llamaba Heidi Crowter, afectada con síndrome de Down, esas personas que ustedes cada vez hacen que sean menos en el conjunto de la nación, y especialmente en Cataluña. Esta señora, Heidi Crowter, decía: «No quiero tener que justificar mi existencia. Las leyes del aborto me hacen sentir como si no tuviera que estar aquí.»

Les repito: seguiremos trabajando para que Cataluña no sea ni líder en abortos ni líder en perspectiva de género y sí sea líder en la defensa de la vida y en la implementación de políticas con perspectiva de familia en todas y cada una de las políticas públicas.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, com es poden imaginar, resulta difícil fer aquesta intervenció ara, perquè és que costa fins i tot trobar les paraules per respondre a una intervenció que bàsicament, tota ella, ha estat un atemptat contra els drets humans aquí a la seu del Parlament de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

Hi ha qui diu que continuarà treballant per vulnerar els drets de les dones, per vulnerar els drets a la salut sexual i reproductiva, que són drets reconeguts internacionalment; el que passa és que suposo que les instàncies internacionals de garantia de drets humans tampoc les reconeixen ni les respecten.

Jo, des del meu grup, i crec que des de la majoria d'aquesta cambra, i com hem fet fins ara, vull mostrar el compromís ferm d'impedir que aquestes forces mai tinguin res a fer i res a dir a la política a Catalunya i perquè totes les seves propostes siguin tombades per una majoria democràtica que sí que respecta els drets humans i els drets de les dones. Hem de dir prou a la presència de la ultradreta a les institucions a Catalunya, a l'Estat i a tot el món, i ho farem treballant-hi tots i totes per la defensa dels drets humans.

I, des d'aquí, expressar el meu orgull perquè al Parlament de Catalunya es pugui parlar del dret a l'avortament, del dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, i que, a més a més, en parlem i aprovem una moció, que agraïm al grup de la CUP que hagi presentat, que el que fa és justament buscar els mecanismes i les eines perquè aquest dret sigui garantit per a totes les dones que s'hi vulguin acollir a tot el territori de Catalunya, i que, a més a més, sigui un dret reconegut i cobert per la seguretat social i pel sistema públic.

I, en aquest, sí que volem entrar a parlar del model d'atenció que hi ha hagut a les dones que han volgut interrompre voluntàriament el seu embaràs, que és una mica del que estem parlant. Perquè estem parlant de model, estem parlant de que estem d'acord en que s'ha de garantir aquest dret a tot Catalunya, però estem parlant de que tenim un problema i que no es garanteix. I no és un problema que comença fa un any o fa dos anys, és un problema que ja fa temps que es va identificar. Hi han organitzacions que ja fa temps que estan fent informes que denuncien que moltes dones han de passar per un calvari per poder exercir aquest dret.

I estem parlant de model, perquè al final estem parlant del model del sistema de salut que tenim, d'un model que, per moltes intervencions, ha estat apostant per la privatització. Perquè, quan s'aprova la regularització de l'avortament fins a les setze setmanes, veníem d'un sistema, a nivell de l'Estat, on eren les clíniques privades les que finalment feien aquells tres supòsits que permetien a les dones exercir el dret a l'avortament, i era allò el que havíem de canviar amb la llei.

El que havíem de canviar és que la interrupció voluntària de l'embaràs, sigui farmacològica, sigui quirúrgica, sigui una prestació més de la cartera de serveis..., que tu puguis anar a un centre hospitalari públic i puguis demanar una interrupció voluntària de l'embaràs com qui demana qualsevol altre tipus d'intervenció prevista a la cartera pública de serveis. I això ara mateix no passa.

Ara el que passa és que et poden atendre en primera instància al servei públic, però després, si vols, perquè l'esculls, un avortament quirúrgic, o perquè ja no hi ha una altra opció perquè estàs de més enllà de les nou setmanes..., també et puguin derivar a un centre hospitalari públic i puguis entrar per la porta sense que ningú sàpiga què és el que vas a fer en aquell centre hospitalari. Ara mateix el que passa és que les dones han d'anar a clíniques especialitzades que els grups antiavortistes, que tenen arguments com els que acabem de sentir en aquesta cambra, poden anar allà i fer-los assetjament i criminalitzar-les i perseguir-les.

Per tant, és un canvi de model de l'accés. Volem un sistema públic de garantia de la interrupció voluntària de l'embaràs en totes les seves modalitats; públic, plenament públic, no pot ser que no tinguem hospitals que no puguin fer-ho, no pot ser que ens emparem en l'objecció de consciència dels professionals, que és un quaranta-dos per cent, que és molt preocupant, sense que problematitzem per què hem arribat a aquest quaranta-dos per cent d'objecció de consciència en els professionals sanitaris cap al dret a l'avortament.

Potser no hem treballat prou en l'educació sexoafectiva, en la coeducació, en la formació dels professionals i de les professionals. Replantegem-nos per què està passant. I, en tot cas, fem estratègies que realment vagin adreçades a garantir que a tots els hospitals de referència de cada regió sanitària hi hagi una unitat que pugui garantir les interrupcions voluntàries de l'embaràs. Això..., hi ha hagut un canvi en la moció, han canviat «la creació d'aquestes unitats» per un genèric, «garantir»; ens preocupa –ens preocupa–, perquè «garantir» ja fa molt de temps que es diu, i s'exerceix molt poc.

I el tema de l'equitat territorial, que també s'ha parlat. El conseller és cert que es va comprometre i ha assumit que ell té un problema, però esperem que no sigui una moció més de bones paraules, que tots hi votem a favor. Perquè la millor manera de respondre a les intervencions com l'anterior, la que m'ha precedit, és garantint aquest dret a totes aquestes dones; que tinguin un accés fàcil, informat i acompanyat a la interrupció voluntària de l'embaràs; que sigui una decisió conscient i de la qual assumeixin el que suposa per a la seva vida i tinguin l'acompanyament pel que suposa, i que Catalunya sigui pionera en garantir aquest dret dins del sistema públic.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Jo crec que ningú se sorprendrà si jo dic que soc pro vida. No crec en una llei d'eutanàsia si no hi ha una llei de cures pal·liatives, i m'horroritza sentir parlar de lliure avortament i de menors que poden interrompre un embaràs sense l'acompanyament ni el coneixement dels seus pares.

Tenim una taxa de natalitat per terra, i, malauradament, des de fa massa temps només sentim parlar de polítiques i lleis per acabar amb la vida. Estem convertint la nostra societat en una societat hedonista i egoista, i no crec que aquesta sigui la societat que volem deixar als nostres fills.

Vostès, en la seva interpellació, que vaig poder seguir en el darrer Ple, aplaudien una campanya en xarxes que diu literalment que l'avortament és salut i és autocura. Doncs no, aquesta campanya el que fa és banalitzar una acció molt transcendent, amb unes conseqüències psicològiques importants i, de vegades, amb conseqüències físiques. No és treure's l'apèndix perquè se t'ha inflammat i et fa mal de panxa, és matar el teu fill. I es poden posar les mans al cap i ens poden dir que no tenim raó: és matar el teu fill.

Parlen de drets de les dones, i on són els drets dels pares? O és que no en tenen? De debò no en tenen? Parlen de l'objecció, del dret a l'objecció de consciència, per decidir que vostès decidiran sobre la consciència dels metges, que es formen per salvar vides i fan un jurament per salvar vides, i pretenen que l'Administració reguli les consciències. Però on estem arribant? De debò... Ningú és lliure de tenir la seva pròpia consciència? Ningú? Vostès volen erradicar l'objecció de consciència dels metges? Perquè això és el que vostès estan proposant.

Però sap de quin dret no els he sentit parlar ni avui ni a la interpellació de l'altre dia? Del dret del nonat. I en té. La figura del *nasciturus* existeix, la regula el nostre Codi civil. I no només la regula, la protegeix; sort que la protegeix el nostre Codi civil. Però vostès d'aquest dret ni en parlen. Parlen de garantir la interrupció de l'embaràs, i no els hi agrada gaire que hi hagin limitacions: si és lliure, molt millor. Però realment estem donant alternatives a les dones que se'l plantegen?

Perquè deixin-me que els hi digui una cosa: no hi ha lliure elecció si no hi ha alternativa, ni en el tema de l'avortament ni en el tema de l'eutanàsia. Si jo no dono una alternativa, no hi ha lliure elecció per a la persona que està prenent aquella decisió. I és la nostra obligació i és la nostra responsabilitat donar aquesta lliure elecció. Tant que parlen de llibertats... Vostès estan obligant a triar camins, i no hem d'obligar a triar camins; hem de facilitar la tria, amb llibertat d'elecció.

I creguin-me que se sorprendrien, si realment existís aquesta possibilitat de tria, de les xifres que sortirien. Perquè moltes persones no triarien l'eutanàsia per acabar amb la seva vida i moltes persones no triarien interrompre un embaràs per unes circumstàncies momentànies, puntuals. Això és el que realment passaria. I això és el que ens hauria d'ocupar i preocupar.

Per tant, com he els hi he dit, soc pro vida, crec en la defensa de tota vida humana –hagi o no nascut. I, per tant, nosaltres no els hi donarem el nostre vot favorable en aquesta moció.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Dos minuts donen per a molt poc... En fi, primera qüestió: l'objecció de consciència i el problema que suscita en alguns partits el punt 2. Mirin, es tracta de que hi hagi conseqüències davant l'objecció de consciències collectives i institucionals. El que no pot ser és que els patronats eclesiàstics o relacionats amb l'Església, en lloc de treure els seus rosaris dels nostres ovaris, continuïn influenciant i determinant si a nosaltres ens poden practicar una interrupció voluntària de l'embaràs o no. (*Aplaudiments.*) Això, per començar.

El problema que tenen vostès amb el punt 2 és que volen blindar el model de concertació publicoprivada. I ja està. I parlem clar. I prioritzen que no es toqui ni un pèl d'aquest model a garantir que, al nostre país, no es poden practicar objeccions de consciència institucionals promogudes pels propis patronats. Facin el que vostès considerin, però llavors siguin conseqüents i diguin què és el que prioritzen: els interessos d'aquests concerts econòmics als interessos del conjunt de les dones. I, per tant, vostès estan d'acord en que continuï passant lo de sempre dins de la sanitat, que és que la pública paga i la privada mana i imposa les seves condicions.

Quant als discursos feixistes, misògins, masclistes, que són els mateixos discursos que els de l'homofòbia i el racisme, els mateixos discursos que molts anys enre-re promovien el robatori d'infants, no?... (*Aplaudiments.*) Vull dir, de fet, si d'alguns depengués, a algunes ens prendrien les nostres futures criatures; afortunadament, això ja no ho poden fer. L'avortament és un dret, es posin com es posin. És un dret, i es tracta de fer-lo efectiu amb la major celeritat possible. I defensar el dret a l'avortament és perfectament compatible amb defensar el dret a l'hora de tenir unes vides dignes.

I, precisament, quina hipocresia, la dels discursos feixistes, que s'omplen la boca parlant de vida quan vostès són els que condemnen la majoria de la població a la misèria. Perquè són els que estan en contra de les polítiques públiques, estan en contra d'uns serveis públics forts i estan en contra de repartir la riquesa, perquè mai mossegaran la mà de l'amo que els hi dona de menjar, lògicament.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Sí, senyora Grau? (*Veus de fons.*) És que no l'he sentida bé: 2 i 3?

Anna Grau Arias

Sí.

La presidenta

D'acord. (*Veus de fons.*) 2 i 3, per separat? Perquè havia estat demanat el punt 2, i ara se m'han demanat els punts 2 i 3. (*Veus de fons.*) D'acord.

Doncs procedim a la votació del punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha comptat amb 50 vots afirmatius, 19 vots en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada, amb 120 vots a favor i 13 vots en contra.

Passem al vint-i-vuitè punt de... (*Alguns aplaudiments. La presidentariu.*) Poden aplaudir, si volen.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feminització del Cos de Bombers de la Generalitat

302-00022/13

El vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feminització del Cos de Bombers de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Núria Picas.

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Abans de començar la meua intervenció, m'agradaria agrair la ingent feina que estan fent els nostres serveis d'emergències i, més concretament, els bombers i les bomberes en aquests incendis que estan assetjant el nostre país. Malauradament, Catalunya és terra de foc, ha cremat, crema i seguirà cremant, i el nostre objectiu és reduir el risc a zero, i esperem aconseguir-ho.

Una feina que, com he dit en reiterades ocasions, m'apassiona, una feina meravellosa, però on les dones estan realment infrarepresentades. De fet, els números són vergonyosos: només un dos per cent dels membres del Cos de Bombers són dones; concretament, són cinquanta-dues dones respecte als 2.500 que hi ha a dia d'avui al Cos de Bombers de la Generalitat. I, si no, tenim les dades, que són ben clares: hi han dotze dones a l'escala bàsica, n'hi han trenta-dues a l'escala tècnica, hi han dues caporales, hi han només cinc sotsinspectores –i avui m'agradaria felicitar-ne una especialment, la Mari Muñoz, que avui ha sortit de l'escola, i, per tant, demà ja podrà exercir de sotsinspectora, i aquí..., el nostre petit granet de sorra. I, com vaig dir també en altres ocasions, en la interpellació, només tenim una dona inspectora al cos.

Això només evidencia dues coses: evidencia que l'àmbit de les emergències està clarament en mans dels homes, i, en segon lloc, doncs, que cal feminitzar urgentment el Cos de Bombers desplegant totes les accions necessàries i que estiguin al nostre abast per incrementar el nombre de dones i revertir aquesta situació de desigualtat que estem patint.

A part de desplegar aquestes mesures correctores, és imprescindible elaborar un pla d'igualtat de gènere del cos per assolir la plena representació paritària i garantir aquest increment de dones.

Un dels aspectes que volem defensar en la nostra moció és el tema de les proves físiques, sobretot en les proves d'accés per entrar al cos. El que volem és garantir la igualtat d'oportunitats. A mi sempre m'ha agradat dir i defensar que això és un treball en equip, que no es necessita ser un superheroi o una superheroïna per entrar al Cos de Bombers. És un treball d'equip: on no hi arriba el prim, hi arribarà el que està més fort, i on no hi arriba el més baix, hi arribarà el que sigui més alt, o el bomber forçut farà una tasca i el resistent en farà una altra. Però sí que és cert que s'ha d'aplicar una perspectiva de gènere, perquè les proves d'accés penso que a dia d'avui estan afavorint més, en aquest cas, l'home que la dona. Per tant, igualtat d'oportunitats, i intentar trobar la manera perquè, ja sigui aplicant uns barems o percentatges, això, doncs, es pugui arribar a equiparar.

Un dels altres punts que defensem en aquesta moció és el tema de la salut reproductiva. La dona també es queda embarassada, exercint de bombera. Això no és una incapacitat, però sí que s'ha de garantir el dret a treball. I això vol dir adaptar el lloc de treball, no potser estant en primera línia, però sí podent realitzar tasques al parc. I, en aquest cas, el que demanem és que siguin tasques al parc més proper al seu domicili, com també intentar mantenir aquest vint per cent a l'hora de mantenir la salut física i també tenir accés a la formació obligatòria, ja sigui a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya o bé també fer-ho en el lloc més proper al seu domicili on

es realitzin aquests cursos. Per tant, estar embarassat no és una incapacitat, sinó que hem d'afavorir la integració, en aquest cas, de la dona al seu lloc de treball.

Una de les altres qüestions també històriques: l'adequació dels vestidors, l'adequació de les dutxes, de les estances de descans. Una reivindicació històrica que fa molt de temps que estem lluitant, com és també l'adaptació dels EPIs, dels equips de protecció individual, evitant així aquesta discriminació laboral que estem patint les dones al cos.

I, per últim, defensar el projecte «Fem equip. Suma-t'hi», dels bombers de la Generalitat. Això vol dir visibilitzar, normalitzar la presència de dones. Hem d'agafar el compromís des de l'Administració pública de promocionar les dones en càrrecs de comandament del cos. Això no vol dir només repartir els galons, sinó que exerceixin realment el poder. Necessitem lideratges femenins per poder-nos-hi emmirallar. També el que dèiem en l'anterior interpellació amb el conseller: necessitem referents i lideratges en femení per dir: «Ostres, si elles poden, per què no, jo, també, provar-ho?» I no només accedir al Cos de Bombers, sinó a aquests llocs de lideratge en clau femenina.

Per tant, demanem el suport i el vot favorable a aquesta moció, perquè el compromís amb la perspectiva de gènere no pot quedar en paraules buides. Això passa per treballar de forma honesta, transversal i sincera per capgirar el que senzillament no està bé i millorar-nos la vida a nosaltres, les dones. És el repte que tenim com a societat, erradicant vicis, inèrcies, violències, tabús, i per a les bombers, òbviament, també.

Acabo amb tres simples demandes: més dones, més drets i més oportunitats.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres només hem presentat una petita esmena, que creiem que és important recalcar sempre: que, quan parlem d'igualtat, no parlem només d'igualtat de gènere. I per això hem volgut afegir aquesta especificitat de gènere quan menciona «igualtat» en el punt 2.a.

Pel que fa a la resta, estem absolutament d'acord i molt contents, de fet, de que es presenti aquesta moció. Estem absolutament convençuts, igual que el grup que la presenta, Esquerra Republicana, que és imprescindible augmentar la representació de les dones en el Departament d'Interior en general i específicament en el Cos de Bombers.

Perquè, bé, com ja ha explicat la companya que ha presentat la moció, la visibilització de les poques dones..., aquest dos per cent de dones que formen part del cos dintre d'aquestes 2.500 persones, doncs, és importantíssima no només per a les que ja hi són, sinó per a les que venen, no? Sabem perfectament –i sobretot les dones diputades a aquesta cambra– la importància que té de cara no només a les que ens estem acompanyant, sinó a les que pugen, a les que estan veient-nos, que nosaltres fem aquesta representació i aquesta visibilització.

Molt d'acord en realitzar aquest estudi per adaptar les proves físiques d'accés, que no seria una adaptació, sinó una adequació a la realitat de la diversitat que vivim. No es tracta, en aquest cas, de feminitzar el Cos de Bombers, sinó potser de desmasculinitzar-lo, no? És a dir, no caiguem tampoc en la trampa de que és a nosaltres a les que ens han d'incloure en un món masculí, sinó potser que el món masculí deixi de ser-ho perquè no és només masculí, sinó que és divers en gènere, ètnia, capacitat adquisitiva, etcètera.

Per tant, en tot el que sigui democratitzar els cossos de treball i de l'Administració pública, ens hi trobareu a favor. I molt d'acord en recolzar aquesta moció.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. Jo, abans que res, vull tenir un record per a la dona que avui han assassinat a Sabadell. L'ha assassinada la seva parella. Lamento profundament aquest nou assassinat, que no hauria d'haver passat.

El meu grup votarà favorablement aquesta moció d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre la feminització del Cos de Bombers de la Generalitat. Nosaltres no només estem completament d'acord en tot el que planteja, sinó que, a més, penssem que, convenientment modificada, podríem extrapolar-la a molts altres àmbits. I no només a professions on la capacitat física té un pes molt especial, sinó, ja dic, amb modificacions, a totes les professions molt masculinitzades, que són justament les menys precaritzades i les que poden interessar més a les dones.

Certament, considerem que un pla d'igualtat on es definissin objectivament els criteris que requereix cada lloc de treball, com estan fent ja algunes empreses..., això ajudaria molt a visualitzar persones que complissin els requisits per cobrir un lloc de treball, i no pas homes que poguessin cobrir-lo. És una pena que s'hagi acceptat l'esmena de la CUP, que ha convertit «pla d'igualtat» en «pla d'igualtat de gènere», i això no és el que diu la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva entre dones i homes, que només parla de plans d'igualtat.

També ens sembla molt bé que s'analitzin les proves físiques per tal que es garanteixi la igualtat d'oportunitats entre dones i homes. Es parla d'establir barems diferents de puntuació o d'aplicar un increment percentual sobre la puntuació obtinguda per les dones. Hi ha un estudi de la Universitat Autònoma, de l'Observatori de l'Esport..., és un informe que parla d'esport i gènere que diu: «Les diferències sexuals entre el conjunt d'homes i dones comporten que la nostra resposta a l'exercici en paràmetres quantitatius sigui diferent, si bé dins de cada grup també hi pot haver subjectes molt dispars.» I és que, efectivament, el que passa en les proves de bombers és el mateix que passa en l'esport. En l'esport, de manera general, l'envergadura corporal, com la potència muscular o la densitat òssia i la capacitat pulmonar, són netament superiors en l'home. Per tant, necessitem aquestes mesures correctores.

També, completament d'acord en la necessitat d'incrementar la visibilitat i la presència de dones bombers referents, però no només de dones bombers referents. Necessitem dones referents en tots els àmbits: en l'àmbit de les ciències experimentals, de les ciències socials, de la tecnologia, de l'art, de la cultura. Necessitem que les nostres nenes visualitzin les dones.

Per exemple, és una omisió flagrant que no hi hagi prou dones en els mitjans de comunicació, en els llibres de text, a les exposicions. Poques dones, poques noies opten per estudiar astrofísica o enginyeria naval, per exemple, i és per culpa dels estereotips de gènere que aprenen ja des d'abans de néixer, perquè ara ja se sap que es parla amb un to diferent a les nenes quan són a l'úter de les mares. I, per exemple, que així que neixen se'ls posen faldilles, que és una peça que limita molt la llibertat de moviments.

Aquests estereotips de gènere que s'aprenen al llarg de tota la nostra vida, o de tota la socialització, condicionen els nostres rols, condicionen les nostres eleccions –per exemple, les eleccions de professió– i també la manera com desenvolupem la feina. Per posar-ne un exemple, durant la covid s'han incrementat un cinquan-

ta per cent els articles dels científics –dels homes–, mentre que han disminuït un vint per cent els articles escrits per científiques –per dones.

Durant el confinament, les dones, majoritàriament, per culpa d'aquests estereotips de gènere, han assumit els rols de la cura. Deia un estudi de la doctora Artazcoz, presentat en una conferència al Palau Macaya, que fins i tot se sap que els homes han escrit aquests articles als seus despatxos de casa, mentre que les dones, els pocs que han escrit, els han escrit a la cuina, al menjador o a l'habitació de les criatures. I això és per culpa dels estereotips de gènere, que ens cal, evidentment, abolir.

També ens sembla essencial l'adaptació dels llocs de treball en casos d'embaràs o de lactància. I no només per no discriminar-les pel que fa a les tasques que han de realitzar, sinó perquè tampoc se les pot discriminar, ni a elles ni a les dones de cap altra professió, pel que fa a les seves opcions de promoció.

També ens sembla essencial que hi hagi espais –vestidors, dutxes i estances de descans– que estiguin habilitats específicament per a les dones. Segons un estudi citat per Fair Play for Women, els vestidors unisex o neutrals són més perillosos per a les dones i les nenes que les instal·lacions segregades per sexe. De les agressions sexuals denunciades als vestidors unisex..., és a dir, el noranta per cent es produïen en instal·lacions unisex, mentre que en les instal·lacions separades per sexe no n'hi havia, pràcticament, o n'hi havia moltes menys.

Per acabar, jo demanaria que s'ajustessin les iniciatives parlamentàries a la llei d'igualtat que vam aprovar en aquest Parlament.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té ara la paraula el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Conseller, diputats... Nos presentan una moción para feminizar el Departamento de Interior y, especialmente, el Cuerpo de Bomberos de la Generalitat. Ante todo, nuestro reconocimiento a todas las mujeres trabajadoras que son lo que son por sus méritos y capacidades, y no por formar parte de la imposición de cuotas. Dejen de victimizar a las mujeres con acciones que solo buscan obtener un rédito político.

«La revolución feminista y la revolución catalana y republicana van de la mano»; declaraciones de Vilalta, de Esquerra Republicana. Claro, como ahora ven que solo con el proceso separatista no es suficiente, intentan complementarlo con la que ustedes llaman «revolución feminista». Feminizar, feminizar, feminizar, feminizar, feminizar..., feminizar absolutamente todo. ¿Por qué? ¿Para qué? ¿Para seguir engordando sus estructuras? ¿Para tener más gasto público? Nos preguntamos, señorías, si acaso no existirán asuntos con más prioridad que la de feminizar por el simple hecho de feminizar, que es lo que pretenden con la creación de la consejería de Igualdad y Feminismos.

Por ejemplo, ¿no sería mejor cumplir con el plan estratégico del Cuerpo de Bomberos para el período 2017-2022? Es un plan que está incumplido, no cubriéndose las necesidades humanas y materiales de nuestros bomberos, ya que no se han realizado inversiones en nuevas infraestructuras o en el mantenimiento preventivo, ni en suministro de materiales, ni vestuario, ni equipamiento, para que puedan ofrecer todos los servicios con unos niveles adecuados de calidad y de seguridad personal.

Además, mientras desperdician los recursos públicos con consejerías innecesarias, nos encontramos, por ejemplo, que Cataluña registra los peores datos de pobreza. Y los que más la sufren son los niños, que tenemos un 33,3 por ciento de pobreza infantil. Y Cataluña solo invierte un 0,8 por ciento en políticas para la infancia. ¿No creen que esto sí es una prioridad y se han de tomar medidas?

Miren, nosotros no discutimos que haya mujeres en el Cuerpo de Bomberos; todo lo contrario, defendemos la libertad de las mujeres para que se dediquen profesionalmente a lo que quieran. Con lo que no estamos de acuerdo es con las imposiciones, que, además, crean desigualdades obvias. No conozco a ninguna mujer cuya aspiración vital sea ser mujer cuota. Con esta propuesta pretenden que, cuando haya casos de empate, prevalezca el hecho de ser mujer. Esto sí es un atentado contra la igualdad, ya que en caso de empate en las pruebas de acceso no se tendrán en cuenta ni los principios de igualdad, ni de mérito, ni de capacidades; solo se tendrá en cuenta ser mujer.

Desde VOX no podemos apoyar ninguna propuesta que genere desigualdades. Lo que nosotros defendemos es al ser humano, por su valor, su entrega, sus conocimientos y sus actitudes. Por eso sí se debe valorar tanto a los hombres como las mujeres.

Así pues, vamos a votar en contra de las cuotas y a favor de todo aquello que cubra las necesidades del Cuerpo de Bomberos.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, consellera... Crec que coincidim amb la majoria dels grups en que és una moció important i necessària que fa que el Parlament refermi el compromís de la necessitat de feminitzar el Departament d'Interior i, en concret, el Cos de Bombers. Creiem que potser no calia refermar aquest compromís, que una mica donàvem per fet, però bé, ho farem, refermarem el compromís.

Però nosaltres creiem que és evident que hi ha un problema, un problema greu encara, a la Generalitat de Catalunya a l'hora d'avançar cap a l'equitat i cap a la paritat en la participació entre homes i dones en determinades àrees, tasques i funcions, no?

De fet, per això el 2017, fa quatre anys, es va aprovar el pla d'igualtat entre homes i dones de l'Administració de la Generalitat de Catalunya –fa quatre anys. Un pla que tenia un apartat específic de mesures per a la incorporació de les dones al Cos de Bombers, un apartat específic que incloïa un diagnòstic bastant exhaustiu sobre quina era la situació de les dones al Cos de Bombers i aproximadament unes seixanta mesures concretes, aterrades, de què és el que s'havia de fer per avançar en la incorporació de les dones i en la igualtat entre homes i dones al Cos de Bombers.

Estem parlant d'un pla del 2017. No sabem què se n'ha fet, d'aquest pla. No sabem si s'ha aplicat. Perquè una de les coses que deia el pla és que s'havien de presentar informes dels resultats d'aquest pla, als que no hem pogut tenir accés. Com a mínim a la web de la conselleria jo no he sigut capaç de trobar-los. Hi hem trobat la referència al pla, però no les coses concretes que s'han anat fent. Hi hem trobat també una campanya de difusió per incentivar que hi hagin més dones bombers, que sí que era una de les accions del pla, però ens ha faltat que hi hagin més coses.

El conseller deia, no?, en la seva intervenció a la interpellació, que hi havia coses que no s'havien fet bé. I, clar, evidentment, hi podem estar d'acord, perquè està clar que les xifres –i no les repetiré, ja s'han dit al començament– continuen sent preocupants.

Per exemple, a la darrera convocatòria de 250 places d'aspirants al Cos de Bombers, de les 3.600 sol·licituds, 301 eren de dones, i això són dades de la mateixa conselleria. Segons la informació que tenim, de les 250 persones que han accedit a una plaça, només vint són dones. I estem parlant d'unes places que s'han resolt fa re, un

mes, dos mesos..., no fa massa més, que s'han resolt, però, bé, s'han resolt recentment, diguem-ne, aquest any.

Clar, no sabem si ja es va aplicar, per exemple, algun d'aquests criteris que estaven al pla d'igualtat i que definien com s'havien de modificar algunes de les places, als processos de selecció, per poder garantir que hi hagin més dones que es presentin i per poder garantir que hi hagin més dones que els passin.

I ho dèiem, i ho hem compartit, eh?: hi han problemes diversos. Un és que es presenten poques dones, això és evident. Llavors..., és preguntar-nos i pensar i treballar per què es presenten poques dones. Un altre és la campanya de sensibilització i de formació i de visibilitzar les dones bombers, però està clar que té molt a veure amb el model d'educació, amb el model d'educació des dels zero anys, amb un model de coeducació i d'educació sexoaffectiva que empoderi les dones, i que tinguem moltes nenes somiant que de grans volen i poden ser bombers. Perquè ser bombera és, a més a més, una feina compatible amb l'embaràs, amb la maternitat, amb la lactància, amb la menstruació i amb totes les qüestions que tenen a veure amb la conciliació i amb posar les cures i la vida al centre; és a dir, no és una feina feta per homes i només per homes i que les dones no poden fer, sinó que la poden fer, i en igualtat de condicions que els homes.

Un altre tema, i és un dels que ataca molt aquesta moció –i estem molt d'acord en alguna de les propostes–, és això: les proves d'accés i selecció, com adequar-les a la participació de les dones, i que molts dels requisits i dels criteris poden ser diferents entre homes i dones i es poden modificar. I tenim ara l'exemple de la darrera convocatòria, que s'ha fet a Barcelona també, en que ja es va aplicar alguna d'aquestes mesures, i això ha suposat que es presentin i que passin més dones de les que habitualment passaven. A la convocatòria anterior només una dona –d'uns setanta– va passar; en aquest cas, han sigut dotze –de setanta-nou. Vull dir que considerem que és un augment, que encara continua sent insuficient, claríssimament.

Alguns dels canvis, per exemple, han estat eliminar les alçades mínima i màxima en els requisits d'accés; modificar els barems de qualificació de proves físiques, com la cursa de llançadora, el circuit d'agilitat o el de natació; suprimir les forces de pressió sobre banc i de salt horitzontal; a la prova d'oficis, incorporar-n'hi una de l'àmbit sanitari. Són coses que es poden anar fent i que esperem que ja siguin una cosa concreta per a la propera vegada que hi hagi una convocatòria de places al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.

I un tercer àmbit –i també es comentava– és com trencar el sostre de vidre i treballar perquè hi hagin més dones en els càrrecs directius i de comandància del Cos de Bombers. I és que..., rescato només algunes de les coses que hi ha en el pla d'igualtat, que ja estan allà, com, per exemple, que als concursos de llocs de comandament es valorin coneixements i habilitats com la cooperació, la comunicació i el diàleg, o que es reconegui com a mèrit haver fet cursos de formació en igualtat de gènere, o mesures per assolir la representació paritària en cas d'empat en les puntuacions.

Vull dir que hi han moltes coses que ja estan pensades –i la consellera ho sap–, hi han moltes coses que ja s'han treballat, i que el que val la pena és posar-nos d'una vegada per totes mans a l'obra i aplicar aquestes mesures per avançar en aquesta paritat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Faré la intervenció des d'aquí perquè seré breu, perquè no vull reiterar els arguments que s'han donat en la presentació d'aquesta moció,

a la que ja avanço que nosaltres votarem favorablement a tots els punts, no?, només amb una petita observació.

Sí que és cert que en altres països hi han xifres significatives de presència de dones en el cos de bombers. Aquí són irrisòries. De fet, han comentat en la presentació de la moció que a Catalunya era un dos per cent, però si mirem el conjunt de tot Espanya no arriba ni a l'u per cent. I això, doncs, és una cosa que ens ha de preocupar i ocupar, perquè és evident que alguna cosa s'està fent malament, no?

De fet, si busques a internet les paraules «bomber» o «bombera», quan poses «bomber» et surt un home apagant un incendi, i si poses «bombera» et surt una dona disfressada de bombera. Per tant, ho reiterem: hi ha un problema, no?

Les forces armades i els cossos de seguretat tenen observatoris d'igualtat, però jo crec que no és el cas del Cos de Bombers, i això pot ser un dels motius pels quals és una professió que no acaba d'entrar en la vida de les dones. I potser també hi ha un cert escepticisme sobre la competència de la dona per ser bombera, i jo crec que és una cosa que hem de combatre.

En aquest sentit, entenem perfectament les mesures que es proposen; de fet, les compartim, i per això donarem el nostre vot favorable en aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mercè Esteve.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, consellera, diputats, diputades... Abans d'entrar en matèria, des del Grup Parlamentari de Junts volem fer arribar tot el nostre suport i agraïment a tots els cossos de seguretat i emergències, tant funcionàries com voluntariat, que sempre estan al peu del canó, però que en aquest estiu especialment dur multipliquen esforços per protegir la ciutadania i el seu territori davant de totes les situacions d'emergència. En especial, a tot l'equip de bombers, mossos, agents rurals, voluntariat de protecció civil, personal del 112 i tot el món local, per la seva dedicació i compromís enfront de totes les emergències com el recent incendi a Llançà, Port de la Selva i la Selva de Mar, que ha cremat més de 415 hectàrees a l'Alt Empordà, així com molts altres, com el de Castellví de Rosanes, al Baix Llobregat. Teniu tot el nostre suport i agraïment. Gràcies.

Parlem de bombers, sí, i també parlem de bomberes, perquè sí, en tenim, n'hi ha. Des dels anys vuitanta, com deïem, tenim dones al Cos de Bombers. A dia d'avui, a mi me'n consten cinquanta-quatre –cinquanta-dos, cinquanta-quatre...–, tan sols un dos per cent de tot el Cos de Bombers funcionaris de la Generalitat, sumat al sis per cent entre les bomberes voluntàries.

Per tal de resoldre aquesta situació, des de la Generalitat de Catalunya s'han portat a terme una sèrie d'iniciatives. Com parlàvem fa una mica, el propi pla d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes de l'Administració de la Generalitat de Catalunya inclou dues línies d'actuació: una part comuna i una altra dirigida a col·lectius específics, com és el cas de bombers, agents rurals i personal tècnic penitenciari. En el cas d'aquesta altra part, parlant del Cos de Bombers, concretament, es prioritza la representativitat de les dones a través d'actuacions que incideixen en l'accés al cos i en la promoció professional.

Per una altra banda –també en parlàvem–, i amb el mateix objectiu, es preveuen diverses campanyes de comunicació, com és el cas de la campanya «Fem equip. Suma-t'hi», que busca la visibilitat d'aquest col·lectiu mostrant dones bomberes en acció: intervenint en accidents de trànsit, rescats de muntanya i incendis. Aquesta campanya es reitera cada 8 de març des de fa dos anys, i ha comptat sempre amb el suport del Departament d'Interior, de l'Institut Català de les Dones i del Departament d'Educació.

Amb tot això no vull dir que ja estigui tot fet. Evidentment, queda molta feina per fer, ja que el percentatge actual de dones representades dins del cos queda molt lluny de ser un percentatge representatiu de la nostra societat.

Per això és necessari, com dèiem fa una mica, aquest canvi de mentalitat: un canvi d'educació, un canvi de normalització respecte a la professió i també –per què no dir-ho?– entre les pròpies dones. I és que culturalment encara s'assimila aquesta professió com un ofici d'homes, i alhora com una feina que imposa respecte; però no, perquè la qualitat d'un equip és la seva diversitat. Aquesta és una necessitat per atendre de forma més adequada i molt més precisa les víctimes, perquè amb un equip mixt el servei és molt més complet i és molt millor.

A més, també cal tenir en compte que a dia d'avui ens manquen noves convocatòries d'oposició que permetin fer relleu a la plantilla i, alhora, la incorporació de noves dones.

Per tant, el camí recorregut no ha estat fàcil, però s'ha fet, i es continuarà fent tot el possible per aconseguir un futur més equitatiu i igualitari per a la dona bombera.

És per tot plegat que des del Grup Parlamentari de Junts donem el nostre més ferm suport a totes aquelles accions que tinguin per finalitat la recerca de l'equilibri, de la igualtat entre els homes i les dones, en tots els àmbits professionals, però, en especial, dins del nostre Cos de Bombers i de bombers.

El nostre vot serà favorable, evidentment.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I té ara la paraula la diputada de Ciutadans, la senyora Marina Bravo, a qui m'he saltat i li demano disculpes. Gràcies.

Marina Bravo Sobrino

No pasa nada, presidenta, pero no se van a librar de nosotros tan fácilmente. *(Rialles.)* La Ley orgánica 3/2007, de 22 de marzo, para la igualdad efectiva de mujeres y hombres, y la propia Constitución española, en su artículo 9.2, obligan a los poderes públicos a promover las condiciones para que la igualdad del individuo y de los grupos en los que se integra sean reales y efectivas.

Y no solo eso: según el artículo 11 de la misma Ley orgánica 3/2007, los poderes públicos deben implementar acciones positivas con el fin de hacer efectivo el derecho constitucional de la igualdad y adoptar medidas específicas en favor de las mujeres precisamente para corregir situaciones patentes de desigualdad de hecho respecto a los hombres.

También aquí en Cataluña la Ley 17/2015, de 21 de julio, *d'igualtat efectiva de dones i homes*, obliga a los poderes públicos al cumplimiento de la perspectiva de género, a la que hace referencia en su artículo 41 del Estatuto de autonomía de Cataluña precisamente para alcanzar la igualdad efectiva entre mujeres y hombres.

Así que, con todo este marco jurídico vigente, no acabamos de entender por qué Esquerra Republicana de Catalunya, que precisamente ostenta la presidencia del Govern de Catalunya, necesita presentar una moción para cumplir con las leyes, cuando ya tiene la obligación y todo el poder ejecutivo para hacerlo.

De hecho, la *llei d'igualtat*, en su artículo 16.1, regula específicamente las políticas de igualdad en la función pública designando al Institut Català de les Dones como el encargado de fijar los criterios generales que los departamentos, organismos autónomos y entidades públicas han de observar para la elaboración de las bases de las convocatorias en el acceso a la ocupación pública.

Y hay algo en la moción que, además, me llama la atención, y es que del punto 2.b casi se podría desprender la asunción, por parte del grupo parlamentario proponente, de que la menor presencia de mujeres en el Cuerpo de Bomberos se debe a una inferioridad que les impide pasar las notas de corte justo en las pruebas físicas,

obviando que ya existen unos baremos adaptados para ellas y que, en muchas ocasiones, no es en las pruebas físicas, sino en la posterior entrevista personal..., donde es bien sabido que el baremo suele ser mucho más subjetivo.

Digamos que el planteamiento de la moción parte de una premisa muy fea: de que a las mujeres las echan para atrás esas pruebas físicas porque son más débiles, cuando realmente son muy a menudo las entrevistas personales, donde se aplica la mayor discriminación y en las que puede haber, además, un potencial sesgo machista. Pero, bueno, puede que al Govern la subjetividad de esas entrevistas personales ya le vaya bien.

Y, en relación con esto, echo también en falta en la moción una alusión a la lucha contra los estereotipos, que provocan una desmotivación a las mujeres a la hora de presentarse a unas oposiciones al Cuerpo de Bomberos. Y, al fin y al cabo, puede que incluso ese matiz de que quizá las echan atrás en las pruebas, de que no van a conseguir superarlas, pues, desmotive a muchas de ellas.

En cualquier caso, nosotros votaremos a favor de esta moción, que, básicamente, lo que les pide es que cumplan con su obligación.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Núria Picas.

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, doncs, donar les gràcies als grups que han donat suport a aquesta moció per feminitzar el Cos de Bombers de la Generalitat.

Pel que fa a les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de la CUP, el nostre grup parlamentari les ha acceptat totes. Donar-los les gràcies. Són dues esmenes que complementen perfectament el text original i que el milloren. Així que gràcies, també.

Pel que fa a la diputada Basha, doncs, molt d'acord: el que no volem és que se'ns inclogui en un món masculí, sinó que el que pretenem és no normalitzar el que és un fet completament anormal.

A la diputada de Ciutadans... No sé si ho he entès bé, eh? Vostè ha suggerit que a les proves d'accés hi havia com una entrevista en la qual es feia com una selecció subjectiva. No ho sé. De fet, els números canten, eh? Com he dit abans, som un dos per cent, només hi han cinquanta-dues..., cinquanta-quatre bombers –que això ja ho parlarem–; per tant, els números són els que són. I de subjectivitats..., em sembla que, en el cas d'afavorir les dones, no és així.

Res més. Només volia dir que siguem valentes; que companys i companyes siguem valentes. És de justícia. Són unes reivindicacions totalment històriques. El que volem és transformar des de la nostra funció com a servei públic, amb els valors republicans que ens caracteritzen, i fer una política per a l'interès general, per a les persones i per al bé comú.

Bé, jo ara potser incompliré una promesa, eh?, que és contestar al diputat de VOX. Jo, francament..., al diputat de VOX, jo no sé qui li ha escrit el seu discurs, no sé qui ho ha fet, però a mi m'ha transportat als anys del Nodo, eh?, i mira que jo soc del 76. No ho dic per l'aspecte ni pel to, sinó que ho dic per les coses que ha dit.

De fet, jo vaig dir a l'última intervenció..., tenim un grup de WhatsApp, i aquest incompliment de la promesa... Em van demanar que, si us plau, no em posi al vostre nivell. Per tant, així ho faré, no em posaré al seu nivell, perquè penso que és bastant demencial.

Moltes gràcies. I siguem valentes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Em consten votacions separades del punt 2, lletres *d, e i f*. Hi ha alguna altra petició més? (*Pausa.*) Entenc que només aquesta, i votariem la resta de la moció.

Per tant, votarem en primer lloc el punt número 2.*d.* (*Pausa.*) No, podem votar conjuntament *d, e i f*. És correcte? Sí, senyor Ferro? (*Veus de fons.*) És correcte, conjuntament aquestes tres lletres. Perfecte.

Per tant, votem ara el punt 2, *d, e i f*.

Comença la votació.

Aquestes tres lletres del punt 2 han quedat aprovades, amb 135 vots a favor.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada, amb 124 vots a favor i 11 vots en contra.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació social

302-00023/13

Passem al vint-i-novè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació social. Ha estat presentada pel Grup Socialistes i Units per Avançar, i per exposar-la té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Bona tarda. No soc el Raúl Moreno, que no ha pogut venir, i, per tant, faig la intervenció en el seu nom.

El Raúl Moreno va interpellar la consellera Cervera en el passat Ple, va fer una interpellació sobre la situació social a Catalunya. I hem de dir-ho: la situació social al nostre país és crítica. Ho era abans de la pandèmia, i, després de conèixer les dades que han sortit recentment de l'enquesta de condicions de vida, directament hem de dir que fan esfereir.

Sorprèn el creixement de les desigualtats en pandèmia, perquè és un indicador, com diu el catedràtic Luis Ayala, que acostuma a tenir bastanta inèrcia. I ho hem de tornar a dir: en aquests moments a Catalunya hi ha gairebé 2 milions de catalans –1.900.000 catalans– que viuen en risc de pobresa o en pobresa. Un creixement tan gran que hem tingut durant la pandèmia constata que ja hi havia moltes famílies a casa nostra, moltes llars, que ja vivien al límit abans de la pandèmia.

I hem de dir-ho, també: el candidat Aragonès va prometre en campanya una investidura amb pressupost. I a la investidura va prometre un pla de rescat social de 700 milions. I en aquests moments no tenim, consellera, i diputats i diputades, ni una cosa ni l'altra. *Donde dije digo, digo Diego*. I aquí la pregunta és: on és el pla social? Tenim la sensació que s'ha esfumat, igual que s'ha esfumat el pressupost del 2021.

Jo crec que han de sortir de l'encantament del procés i atendre la realitat, consellera, perquè és urgent que el Govern prioritzï, amb recursos, amb serveis públics i amb prestacions, la disminució de la pobresa infantil, la precarietat laboral, les cures a les persones dependents i la pobresa laboral. És urgent. I crec que és dels debats més importants, que no haurien de repetir-se, i acostumar aprovar aquestes mocions i després no fer-ho. La taxa que mesura el risc de pobresa a Catalunya –la taxa Arope–, que es calcula des del 2013, mai abans havia estat tan elevada –mai–, i encara no té tota la incidència de la pandèmia.

Per tant, la passada legislatura vam fer molts plens monogràfics, vam aprovar moltes coses. Avui portem un altre cop a votació una moció que té vint-i-tres punts, però cap subapartat, que prioritza les actuacions que el Govern hauria de fer, que es podrien fer i que volem que es facin. Algunes han estat aprovades, han estat votades, i no s'executen. I, per tant, nosaltres el que volem és que hi comprometin el pressupost.

En el temps que em queda... Són vint-i-tres propostes; no tinc temps, i, per tant, només em concentraré en el tema de les cures i l'atenció a la dependència i la infància.

La pandèmia... La Victoria Camps, que ha fet un llibre no fa gaire que es diu *Tiempos de cuidados*, diu que les crisis tenen sempre una part positiva. I ella diu que hem pres consciència de la fragilitat i la vulnerabilitat, amb aquesta pandèmia, no?; que potser aquesta vulnerabilitat ha estat el més comentat en aquests mesos i ja més d'un any que portem de pandèmia; que ens ha fet viure una mica menys arrogants i menys segurs de tots nosaltres. Bé, doncs aquesta presa de consciència de vulnerabilitat també ens hauria de portar a un canvi de paradigma, i aquest canvi de paradigma ens hauria de portar a mesures concretes. I en aquesta moció el que tenim són mesures concretes que no arriben a ser actuacions governamentals.

La consellera Vergés va dir que revertiria la privatització de l'assistència mèdica als centres residencials catalans. Ho votarem avui. I volem veure què és el que diuen avui el Govern i els grups que hi donen suport. Quantes vegades hem de dir que tenim disset mil catalans i catalanes esperant una plaça residencial i cinc mil places buides de residència i cinc mil places buides de centres de dia? Per què coses que fa el País Valencià, que és fer tràmits més àgils, a Catalunya no es fan? Per què no decidim fer qüestions que estan aprovades i que a Catalunya no es volen fer? El Govern ha decidit que reduir tràmits, concertar determinades places en un any, doncs..., no es passen i directament no hi inverteixen recursos. I no només parlem de cura.

Pel que fa a la infància, ho hem dit moltes vegades –i ho hem votat en aquest Parlament–: necessitem un comissionat de lluita contra la pobresa infantil per fer-ho de manera transversal. El conseller Cambray feia una resposta a la diputada Niubó i parlava de les beques, no?, que és un tema d'infància molt important. Bé, doncs tretze mil ajuts que van a sisè de primària..., uns mesos més tard aquests tretze mil ajuts es queden en tres mil. Creuen que hi ha deu mil nens i nenes que deixen de ser vulnerables? No, és que el Govern els deixa..., deixen d'invertir en ells i deixen de donar aquestes prestacions i aquests ajuts de menjador. Per tant, necessitem totes aquestes polítiques concretes que estan en aquesta moció.

Ens passa el mateix amb el lleure educatiu. No volem que siguin els ajuntaments i les campanyes de les entitats els que facin que arribi el lleure educatiu als nostres infants. És una responsabilitat del Govern, i és una irresponsabilitat no fer-ho.

Per últim –i acabo, presidenta–, volem agrair als grups que donen suport al Govern, als comuns i a la CUP les esmenes presentades i el debat constructiu que han tingut amb el diputat Moreno per arribar a acords.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, presidenta. Bé, senyora Granados, no era el senyor Moreno, però se li nota la mà del senyor Moreno (*l'orador riu*), a tota la moció. Ell és un bon coneixedor dels serveis socials.

Estem d'acord amb molta part de l'articulat que vostè ens presenta, i li agraïm al senyor Moreno, amb qui hem tingut el contacte, la predisposició que ha tingut per pactar els punts que hem arribat a pactar. Bé, com més dades tinguem, evidentment, més fàcil serà prendre decisions que tindran una base científica, i, per tant, estaran fonamentades i seran decisions més correctes.

Ens parla de la renda mínima garantida i de l'ingrés mínim vital, que s'han d'unificar. És evident que s'han d'unificar, però com s'han d'unificar? S'han d'unificar..., només pot ser d'una sola manera: amb tramitació única i amb el traspàs de la gestió de l'ingrés mínim vital del Govern de l'Estat a qui té les competències a Catalunya

en matèria de serveis socials, la Generalitat. I, lligat a l'anterior, la cartera de prestacions econòmiques de caràcter social s'ha de revisar i optimitzar, i lligar-la tota ella amb la renda garantida de ciutadania.

Ens diuen que els equips de SEVAD haurien de fer el PIA un cop han fet la valoració de la dependència. El PIA..., no simplificaria res, que el fes el SEVAD, i el SEVAD no coneix l'entorn social en el qual viu i el context de la persona dependent. El que haurien de fer els serveis socials és..., fer-los de pressa, segurament sí, però els ha de fer qui coneix la persona dependent i en quin context viu. El que podria fer el SEVAD és unificar la valoració amb la discapacitat. Això no sortia en la seva exposició, però ho podria fer.

Tampoc ens sembla que el fet de que les residències facin els PIAs alleugereixi res. Quin recurs creuen vostès que proposaran les residències si fan un PIA? Una atenció residencial, un recurs residencial, perquè és el que fan ells. Però potser a la persona a la qual s'està valorant li convé més estar-se a casa. Per tant, qui l'ha de fer són els serveis socials bàsics.

Amb referència a les places residencials: abans de parlar de més o menys places residencials, crec que hem de determinar quin model d'atenció a les persones amb dependència volem que tingui el nostre país. Volem que estiguin en residències? Volem, tal com diu la convenció sobre la discapacitat de les Nacions Unides, que cadascú resideixi on i envelleixi on i com vulgui, independentment de la institucionalització.

Pobresa infantil: tots els esforços que hi fem seran pocs.

I ens ha agradat parlar de drets socials i parlar de formació i d'ocupació, perquè és la millor manera de sortir de les problemàtiques socials. La cassació de la formació entre el SOC i les demandes del mercat laboral, imprescindible; l'acreditació professional, imprescindible. Aquest dematí deia el diputat Canadell: «El 79 per cent de les empreses l'any 2019 van dir que trobaven dificultats per trobar personal qualificat; de fet, el trenta-cinc per cent no cobrien totes les vacants, mentre hi ha desocupació a Catalunya.» Això, com a societat, no ens ho podem permetre. No ens ho podem permetre ni en termes de productivitat ni en termes d'atenció a les persones.

Com veu, compartim el diagnòstic, no pot ser d'altra forma. Si factoritzéssim totes les demandes que es fan a la seva moció, hi trobaríem un denominador comú, que són els recursos i la necessitat de recursos.

Tots els països, totes les economies, generen tributs per la seva activitat econòmica. I llavors, amb aquests tributs, els poders públics tenen recursos per fer front a les problemàtiques de la societat. Això a Catalunya no passa: l'Estat recapta el noranta per cent o el noranta-cinc per cent –depèn de quin any– dels tributs a Catalunya; Catalunya aporta el 19,2 dels ingressos de tot l'Estat i només el 13,4 per cent de les despeses.

Per no parlar del finançament de la dependència. L'any 2007, quan s'anuncia a so de bombo i platerets la llei de la dependència, es diu que es finançarà a parts iguals l'aportació de l'Administració entre l'Estat i les comunitats autònomes. Bé, «a parts iguals» vol dir el cinquanta per cent. Sap, l'any 2019, com va finançar el Govern de l'Estat la llei de la dependència a Catalunya? En un tretze per cent. Sap quin és, l'any 2019, el deute acumulat de l'Estat pel que fa a la dependència? 3.649 milions; 3.649 milions, 400 milions cadascun dels anys en que ha estat en vigor la llei de la dependència.

El que necessita Catalunya per prestar els serveis a la ciutadania i els serveis que la ciutadania es mereix és un estat que no li vagi en contra, un estat que li vagi a favor, un estat independent.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula ara el diputat senyor Bartomeu Compte.

Bartomeu Compte Masmitjà

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, sabem perfectament que la situació social en la que es troba el país és extraordinàriament complicada. La crisi sanitària mundial de la covid ha tingut conseqüències directes duríssimes en la vida de la ciutadania. A més de la salut, ha afectat l'economia, la cultura, l'educació, les relacions socials, l'equilibri emocional de totes les generacions, i ha tingut conseqüències molt negatives en sectors com el de l'habitatge i en el món del treball.

En aquest sentit, m'agradaria avui accentuar que el món del treball ha patit dues devaluacions salarials: el 2012, mitjançant la reforma laboral, i el 2020, que, tot i acollir-se a un ERTO, representava també una devaluació salarial.

Però, malgrat tot, sent una situació imprevisible, sobrevinguda i molt greu, tenim clar que la solució no passa en cap cas per polítiques d'austeritat i retallades. Al contrari, apostem per reforçar els serveis públics i la seva provisió de serveis per donar valor a tot allò que garanteixi els drets de les persones i ajudi a enfortir el teixit i la cohesió social.

És per això que la passada legislatura el Govern de Catalunya –ho vaig dir en la Comissió de Drets Socials– va treballar per no deixar ningú enrere, i durant la pandèmia va situar Catalunya al capdavant, i amb diferència, dels ajuts directes als ciutadans, amb 1.794 milions d'euros en ajuts directes a causa de la covid-19 –per davant de València, amb 580, o Madrid, amb 351–, i que, si em permeten un apunt, són 295 milions més dels 1.500 milions que vostès proposaven en el seu pla de xoc social del Govern, crec que en deien, «a l'ombra».

En tot cas, a Esquerra Republicana ens prenem molt seriosament la recuperació dels drets socials de la ciutadania d'aquest país. Tenim ambició i continuem amb polítiques republicanes valentes. A principis d'aquest mes s'aprova un pla de xoc per combatre l'atur –aquella devaluació salarial que comentàvem– amb 900 milions d'euros. O, a la passada legislatura, es recuperava la inversió en l'educació de zero a tres anys tot passant d'un pressupost de zero a 70 milions d'euros. O en habitatge, en que es destinaven 104 milions d'euros entre el 2018 i el 2019 a adquirir 1.400 nous habitatges per la via del tanteig i retracte.

I ara això ho mantindrem, a més, amb el programa Reallotgem o també amb convenis subscrits amb l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, amb habitatges cedits per entitats financeres, dels quals tenim tres mil habitatges compromesos. Ho hem parlat i hi estem d'acord. En aquest punt coincidim també amb en Raül i amb vostès.

En definitiva, mesures reals i efectives, sabent que amb les eines de que disposem probablement ens trobem lluny del que necessitaríem –com deia el Ferran Roquer– o ens agradaria realment, anhelant una república catalana que garanteixi els mateixos drets i oportunitats a tota la ciutadania –els mateixos drets i oportunitats a tota la ciutadania.

Els invitem, doncs, a que ens ajudin, també des d'on vostès tenen influència, en temes tan importants com –s'ha dit abans– el traspàs de la gestió de la casella única per a l'ingrés mínim vital amb la renda garantida o el pla estatal d'habitatge. Voldria dir..., en el traspàs de la gestió de l'ingrés mínim vital és molt important un compromís fefaent de que ha de venir una dotació pressupostària eficient –una part que no hem acabat de collar i també sobrevola una mica aquesta moció.

«Sentit de país» vol dir, doncs, això, que remem nosaltres junts –amb vostès, també– perquè el Govern de Catalunya tingui tots els recursos necessaris. La situació d'aquest país no mereix pèrdues de temps o posades en escena. I, per tant, demanem que ens arremanguem tots per garantir uns sistemes sanitari, social i educatiu

forts, eficients i ben coordinats, que tinguin la persona al centre i garanteixin –una vegada més, ho dic– els drets de tothom en totes les fases de la vida.

En tot cas, podem compartir l'orientació d'aquesta moció –crec que coincidim en moltes coses–, però, en tot cas, hem pogut arribar a un acord en una part substancial de punts. I, pel que fa a la resta, els emplacem a negociar de forma constructiva i lleial pressupostos i projectes de llei, que és com aconseguirem fer front als reptes pendants del país i en favor de la ciutadania.

Respecte als punts de la moció, els anuncio que ens abstindrem en el punt 5 i votarem en contra en els punts 2, 3, 6, 7, 8, 9, 16 i 21, però coincidirem i votarem junts en catorze de les vint-i-tres propostes. Jo crec que és un bon pas. Agraïm també la col·laboració i l'afany d'acord que hem rebut.

I, sobretot, posem-nos a treballar perquè això que encara no hem sigut capaços d'acordar, doncs, tinguem l'oportunitat de fer-ho, i sempre en ares de la ciutadania de tot Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té ara la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. La feblesa dels serveis socials i les prestacions a Catalunya no és casual, no és una qüestió que ens hem trobat després de la pandèmia. El sector convergent, que avui lidera la conselleria, ha estat el gran impulsor de les retallades d'aquest país i l'anomenada pel mateix tercer sector «dècada perduda» en termes de serveis d'atenció a les persones.

Les nostres esmenes han anat a construir sobre compromisos que en legislatures anteriors ja s'han fet. No estem signant cap cosa que no sigui una reivindicació de fa molts anys per part d'entitats i sectors socials i col·lectius i moviments. Però, malauradament, no s'han complert. De totes maneres, compartim l'esperit d'aquesta moció, tot i esperar encara que el contracte programa s'acabi de concretar amb els municipis, que la nova cartera de serveis socials que porta congelada deu anys també avanci...

Però, en tot cas, hem volgut millorar aquesta proposta. I, punts concrets, perquè són molts... En primer lloc, una de les nostres esmenes ha anat a afegir la perspectiva intercultural de gènere i d'infància per la situació en la que estem. No ens podem permetre informes de la situació social de Catalunya sense tenir aquestes perspectives.

La tramitació única de la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital..., d'acord, però aprofitem també per demanar als grups parlamentaris que estem aquí presents que donin suport a la proposta de modificació de la llei de la renda garantida, que va no només en el sentit d'ampliar i de coordinar les prestacions, sinó d'arribar a qui ha d'arribar i sumar esforços contra la pobresa infantil i ajuts a l'habitatge.

Avancem també que ens abstindrem en el punt 8, que parla de concertar com a mínim dues mil noves places residencials. I no ens mal interpreteu: des d'En Comú Podem no estem en contra de crear aquestes dues mil places; el que volem és que es prioritzi que aquestes places no siguin privades, no siguin concertades, i que es prioritzi, sobretot, el tercer sector. No podem donar-nos el luxe de no aprofitar cada oportunitat perquè els esforços pressupostaris creïn noves places públiques.

I, pel que fa al punt 21, sobre els préstecs als joves per comprar pis, aquesta setmana..., de fet, em sembla que fa un parell de dies hi va haver un tuit de la Generalitat de Catalunya que diu: «Ets jove i et vols independitzar? Primer has de triar si vols comprar o llogar.» Senyores, senyors, amb un quaranta per cent d'atur juvenil, «en sèrio» estem plantejant que hem de triar si volem comprar o llogar? En l'estat que tenim del mercat ara mateix, segur que ens estem plantejant que això és una tria

que han de fer els joves, quan els joves, a més, quan tenen feina normalment són feines precaritzades? Crec que potser ens cal un GPS per apropar-nos a la realitat dels joves.

I aquí, des d'En Comú Podem, evidentment, compartim aquesta posició, que hem consultat amb el Consell Nacional de Joventut i col·lectius juvenils: ens posicionarem contràries a aquestes polítiques de foment de compra, més quan generen més deutes als joves, en la mesura que entenem que tots els recursos s'haurien de destinar, evidentment, a la creació de parc públic d'habitatge –aquests 1.000 milions que hi ha en un dels acords de govern que ha investit el president.

El que hem de fomentar –i hi insistirem– és la creació d'un parc públic d'habitatge, i, si no, també fer polítiques que siguin aplicables a zones d'alta tensió habitacional i que estiguin adreçades a joves que veritablement ho puguin necessitar. De totes maneres, això no ha estat possible transaccionar-ho ni materialitzar-ho en aquesta proposta, i ens posicionarem en contra d'aquest punt.

Ens posem a disposició, com sempre, per treballar des de la Comissió de Drets Socials i, sobretot, de la mà dels territoris en aquesta línia per avançar perquè la situació social a Catalunya millori urgentment.

La presidenta

I, pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, avui venim aquí, sembla, a debatre el programa electoral del PSC en matèria social, una moció que té de tot. Té, perquè ningú s'avorreixi, vint-i-tres punts, diversos i diversificats, com si fos un basar.

La primera cosa que m'agradaria dir és, precisament, el format de la moció. És important, quan volem tractar un tema concret, aprofundir-hi, treballar-lo amb profunditat; perquè, si no, el que acaba passant és que tenim titulars que són molt macos, però que no ens permeten posicionar-nos concretament i que no avancen ni proposen absolutament res més que titulars.

Llavors, ens ha costat trobar aclariments a molts dels punts que hem fet..., hem intentat, amb el vostre company, en Raül..., aclariments de punts que estaven poc desenvolupats o que estaven mal redactats o que simplement, doncs, tenien una intencionalitat, però no desenvolupaven aquesta mesura, i tampoc no ha sigut possible. Per tant, les nostres respostes de votació en aquests punts seran diverses: algunes a favor, algunes abstencions i algunes en contra.

Evidentment que estem a favor de realitzar un informe sobre la situació social de Catalunya. És important, evidentment, tenir dades que ens permetin treballar, i dades redactades..., una miqueta més digeribles, més enllà del que pot ser una memòria d'actuació. També estem d'acord en incrementar l'índex de la renda de suficiència de Catalunya en aquest cinc per cent; més que res perquè això, com ja nosaltres hem afegit en aquesta esmena, estava incorporat en els pressupostos de 2020 que tenim prorrogats en aquest 2021.

Respecte a la tramitació única de la renda garantida de ciutadania i a l'ingrés mínim vital, la nostra aposta és la renda bàsica universal, i per a això treballarem. Tot i així, evidentment que facilita molt les coses fer una tramitació única, sempre que aquesta tramitació única sigui a casa nostra i no regalant-la, en aquest cas, a l'Estat espanyol. En aquest cas, com que la nostra esmena no ha sigut acceptada en aquest sentit i veiem perillar..., la pèrdua de la gestió de la renda garantida de ciutadania, doncs, evidentment, hi votarem en contra.

Sobre revisar la cartera de prestacions econòmiques, evidentment, molt d'acord; revisar tot el que siguin plans, organismes o inclús mesures que s'hagin aprovat, però que no s'estiguin aplicant. Per tant, en tot el que sigui revisió en aquest sentit, hi estem d'acord.

Reduir de forma urgent la llarga llista d'espera. Molt bé; però com es materialitza, això? Podem aprofundir una miqueta més en com, en quines mesures concretes fan que aquesta llista es redueixi? Perquè amb un punt de quatre línies és difícil posicionar-se. Tot i així, amb aquest redactat de titular, doncs sí, clar, hi estem a favor.

Incloure els PIA..., bé, ens hi abstindrem, perquè, una altra vegada, amb un senzill i breu titular no es desenvolupa amb concreció aquesta mesura. Igual que revertir la privatització, que..., amb aquest vint-i-cinc per cent. Nosaltres vam proposar que s'explicités que un vint-i-cinc per cent era un inici cap a la gestió i titularitat total, cent per cent pública. Aquesta esmena no es va acceptar. I, per tant, òbviament, si ens hem de quedar només amb el vint-i-cinc per cent de titularitat i gestió i aprovisionament públic, ens sembla insuficient, i, per tant, ens hi abstindrem. Perquè a qui li sembli suficient un vint-i-cinc per cent, doncs, que s'hi posi d'acord.

El punt 8: hi estem absolutament en contra, perquè en tot el que sigui concertació publicoprivada sense més, sense una concreció, hi estarem absolutament en contra. Igual que el comissionat per a la lluita contra la pobresa infantil; no estem en contra de la lluita contra la pobresa infantil, però anar creant òrgans mentre estem demanant en un altre punt revisar plans, revisar òrgans i revisar coses que no funcionen, doncs, ho trobem incongruent.

Respecte a equiparar prestacions, revisar protocols, articular un sistema públic..., doncs sí, clar, en un titular hi podem estar d'acord.

Després, concrecions que no s'han pogut fer, com el pla d'educació digital i, sobretot, específicament, signar amb les administracions locals un increment econòmic d'un quaranta per cent, quan no s'especifica i no hem pogut esbrinar el perquè d'aquest quaranta per cent... Per què és un quaranta i no és un trenta o és un seixanta? Quina és la documentació, l'argumentari...? Què hi ha darrere d'aquesta xifra? No ens ho han sabut explicar.

I, després, altres mesures –i ja acabo– en les que votarem en contra, perquè o bé són mesures que ja són així –com el tema del funcionament del SOC en els itineraris laborals; els ajuts retornables, òbviament, són gairebé un insult per als joves– o coses que ja estan votades –com el tema dels mil habitatges com a mesura de xoc, que ja va ser aprovat en mocions anteriors.

Una miqueta més de concreció ens facilitaria la feina a totes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; gràcies, presidenta. Resulta obvio que es materialmente imposible hablar con la calma que merecen los veintitrés puntos que presenta esta moción sobre la situación social. Como el criterio político de VOX se fundamenta en el sentido común y no se basa en la aplicación de cordones sanitarios antidemocráticos, ni criminalizamos las ideas en función de quién las defiende, votaremos a algunas de las cuestiones a favor.

Esto que acabo de decir lo comento porque..., la setmana passada, durant la Comissió de Recerca i Universitats, el Grup Socialistes i Units per Avançar va votar en contra de la neutralitat ideològica i política de la universitat com a institució, i pel fet de que ho va presentar, en una proposta de resolució, VOX. És bo que se sàpiga, això, eh?

Otras de las propuestas, por su poca precisión técnica o porque somos frontalmente contrarios a lo que proponen, recibirán nuestro voto en contra.

Lógicamente, creemos razonable actualizar la cartera de servicios sociales y sanitarios; mejorar los protocolos para que las ayudas lleguen antes a los ciudada-

nos; que las administraciones cumplan con sus competencias; que se prioricen estos asuntos, y que las beneficiarias sean especialmente las familias más desfavorecidas –faltaría más.

Entendemos que la Administración pública debe regular algunos aspectos y ayudar a las personas que se han quedado atrás. Claro que hay que ayudar a quienes han sido golpeados por las desgracias de la vida, pero esto no quiere decir que se tenga que hacer de la dependencia del Estado un estilo de vida.

Por supuesto que estamos a favor de más residencias para personas mayores y de mejores prestaciones para personas con discapacidad. Y de luchar contra la elevada pobreza infantil; es nuestra prioridad. No es de recibo que más de setenta mil niños, según la propia Generalitat, no tengan acceso a una alimentación suficiente; que se dé esta triste circunstancia en Cataluña mientras se destinan otras partidas presupuestarias a cosas como..., por ejemplo, 110 millones a promocionar o normalizar el catalán, o 240 millones a TV3, que creemos que no se lo merecen, estas personas que están en esta situación.

Dicho esto, nos da la sensación de que el PSC ha presentado en el texto de la moción unos objetivos puestos a capón, es decir, de forma forzada. Sin planificación, orden y memoria económica, hablar de dos mil plazas, por ejemplo, o mil viviendas es poco riguroso. No es que nos desagraden estas cuestiones, pero a los once de VOX nos gusta votar con criterio.

Por otro lado, nos parece un criterio un tanto hipócrita y algo deshonesto que el Partido Socialista, que preside el Gobierno de España, dé lecciones en esta materia. Ni han cumplido con los prometidos ingresos mínimos vitales ni están llevando a cabo una correcta gestión de las prestaciones de dependencia. Me viene a la cabeza aquello de «consejos vendo, que para mí no tengo».

Bien, tres últimas pinceladas y acabamos. Echamos de menos que no cuenten con el sector privado en Cataluña; hay excelentes empresas de residencias y en el ámbito sanitario. Señores diputados, se puede potenciar el sector público y, a la vez, colaborar con los operadores privados, no hay problema. Además de compatible, es deseable. Eso hace a las sociedades modernas. Que sus postulados neomarxistas no les cieguen, por favor.

Segunda pincelada: somos contrarios a la creación de nuevos chiringuitos, entidades y comisionados varios. Pensamos que sobra burocracia, sobran planes, y que lo que necesitamos es, precisamente, ejecución e inversión.

Y, finalmente, VOX defiende la familia. No entendemos, por lo tanto, que planteen una moción de estas características sin medidas para apoyar la natalidad.

Nada más. Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputados, diputadas, *consellera*... Tenemos una moción amplia, bastante diversa en muchos aspectos, y que un poco replica lo que ya vivimos en la comparecencia con la *consellera*, en este caso, pues, en forma de propuestas del Partido Socialista, muchas de ellas que también –como ha dicho la señora Granados, y creo que está bien y es coherente que lo diga– o se han aprobado en otras legislaturas o se han presentado de alguna manera, aunque no se hayan aprobado, con lo cual volvemos a repetir propuestas y medidas, muchas de ellas presentadas por Ciutadans, por mi compañera Noemí de la Calle, en otros períodos, en otras legislaturas.

Para nosotros realmente esta situación de repetir propuestas, de traerlas aquí, de debatirlas y de que no se implementen..., para mí, por lo menos, y para nosotros, para nuestro grupo, es el primero de los errores. Pero es cierto que, otra vez, creo que muchas de ellas las podremos apoyar, aunque ahora comentaré alguno de los

cambios que..., o de las posiciones diferentes a la afirmativa o a la aprobación de las que propone el PSC..., bueno, yo creo que, en buena parte, ¿quién no va a estar de acuerdo con alguna de las medidas que vemos aquí?

Pero es cierto que estas medidas, que llevamos defendiendo muchos durante algunos años, son fruto de una situación catastrófica nuestra, por lo menos de nuestro sistema de protección social y, sobre todo, de nuestra sociedad en general.

Y es curioso, porque, además, esto se ha producido en un período de mejora económica. Es cierto, hubo un período de mejora económica en los últimos años, justo antes de la pandemia, que no hemos sabido aprovechar por algún motivo. Y creo que, aunque luego escuchemos al señor Roquer diciendo que es todo culpa del déficit y de todo lo que hay más allá de l'Ebre, siguiendo las doctrinas del señor Canadell, o incluso a Esquerra Republicana, que parece que lo va a decir, o no, pero si no, pues, es culpa de la pandemia –siempre es culpa de alguien–, lo que es cierto es que ha habido inacción.

Y lo que tenemos en Cataluña, pues, es..., los datos son escalofriantes, y es evidente: 2 millones de catalanes en riesgo de pobreza –se ha dicho aquí. También creo que son algo muy grave las diferencias no solamente sociales, sino también territoriales, que hay en cuanto a los niveles de vida y a la necesidad de protección social que existe dentro de Cataluña; no hace falta movernos por toda España, sino que dentro de Cataluña hay grandes diferencias, incluso en las mismas ciudades. Barcelona es un claro ejemplo de ello, pero en el área metropolitana encontramos diferencias abismales. Yo soy de una comarca, el Vallés Occidental, que tiene el municipio con la renta más baja *per capita*, que es Badia del Vallés, y el que tiene la renta más alta, que es Matadepera. Con eso ya lo hemos dicho prácticamente todo.

Más de un tercio de nuestros niños y niñas en riesgo de pobreza; esto es un dato de la sindicatura de *greuges* del otro día, cuando nos vino a explicar el informe sobre la infancia, el peor, la peor cifra en los últimos diez años. En los últimos diez años es evidente que los índices de pobreza han sido terribles.

Y, sobre todo, datos que, ya que tengo este momento para hablar de otros temas, me gustaría reivindicar. Creo que en infancia hay un dato muy grave, que el otro día también lo comenté en la comisión, como es el bajo acogimiento familiar de aquellos niños y niñas que no tienen familia. El otro día en la propia comisión se habló: solo un catorce por ciento de nuestra infancia está en acogimiento familiar.

Yo propongo aquí –y aprovecho este momento precisamente para eso– que lleguemos a un acuerdo, que consensuemos medidas para que eso no sea así, porque no puede ser que tengamos, por ejemplo, 129 menores de seis años en centros de acogimiento, por dar una cifra.

Se me acaba el tiempo, porque, evidentemente, esta moción daría para mucho más. Yo sí que me quejo de la inacción de este Gobierno. No ha sabido actualizar la cartera de servicios desde el 2011. No ha desplegado algunas leyes, como la propia ley de infancia, que precisamente trata de estos temas del acogimiento familiar.

Votaremos que sí a buena parte de la moción, porque compartimos algunos puntos de forma creo que adecuada. Algunas de las enmiendas que se han aceptado por parte del PSC, pues, han rebajado su ambición, y puede ser que en alguna de ellas nos abstengamos. Pero, bueno, creo que siempre es interesante traer estos temas al Parlament, aunque sea la última moción –como le he dicho, señora Granados, esto no había quien lo levantara.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. La veritat és que ja ho han dit altres companys en les intervencions anteriors; més que una moció amb propostes concretes, sembla més el *copy-paste* d'un programa electoral, no?, del seu programa electoral en matèria so-

cial. I això dificulta una mica aprofundir o fer un debat més concret sobre els punts que presenten.

No obstant això, nosaltres la majoria dels punts els hi votarem favorablement. I ja aprofito per anunciar que demanarem votació separada en quatre punts, que són el 7, el 9, el 21 i el 23, que hi farem un vot en contra.

I aprofitaré aquesta intervenció per fer un discurs sobre matèria social una mica per fer-ne un repàs i alguns apunts d'alguns dels punts concrets que han presentat, no?

Vostès presenten una proposta que és presentar un informe de la situació social de Catalunya amb perspectiva d'infància, de gènere i intercultural. A veure, aquest ja els hi dic que els hi votarem a favor. Creiem important, per això, que aquí s'hi incorporin les dades del tercer sector i que no ens limitem a tres perspectives. Jo crec que ampliem les perspectives també a persones amb discapacitat, persones vulnerables, gent gran, etcètera.

Parlen d'incrementar l'índex de renda de suficiència de Catalunya. Sí, sens dubte, també molt a favor. Fa deu anys que està congelat, i crec que, si hi ha un moment que s'ha d'incrementar, és ara.

Parlen de dissenyar la tramitació única de la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital. També, molt a favor. És indispensable agilitzar i treure molta burocràcia en aquests tràmits administratius. De fet, fa un any que està en vigor l'ingrés mínim vital i només un setze per cent de les famílies que tenen dret a percebre'l l'han pogut cobrar, i, per tant, és evident que tenim massa burocràcia. I també crec que cal reforçar els canals de comunicació i d'informació de com tramitar-lo.

Parlen de revertir la privatització de l'assistència mèdica als centres residencials catalans. No, aquí ja els hi avanço que això no ho votarem a favor. Jo soc una ferma defensora de la col·laboració públicoprivada. El sector privat és un aliat sempre, no l'hem de criminalitzar. I jo crec que aquesta proposta no ens porta cap a un bon camí, jo crec que ens fa més febles.

Parlen de crear el comissionat per a la lluita contra la pobresa infantil a Catalunya. No, tampoc els hi votarem a favor. Ja hi ha un pla nacional, que, de fet, no té recursos. Dotin de recursos el pla nacional i no anem creant més burocràcia i més organismes.

Parlen d'equiparar les prestacions socials que depenen de la Generalitat de Catalunya de les famílies monomarentals i nombroses. Entenc que monoparentals també. No sé si ho han fet expressament, és un error, és un llenguatge inclusiu –perquè jo ja em perdo–, o és que senzillament exclouen aquelles famílies on només hi ha un progenitor que és el pare. Entenc que no, que no és la voluntat, i, per tant, com que dono per feta la bona fe, també els hi votarem a favor.

Parlen d'articular un sistema públic que garanteixi l'accés al lleure educatiu a tots els infants i adolescents. Això sí que els hi votarem a favor. Però també els hi dic: no excloguin la col·laboració públicoprivada, que també fa un gran servei.

Parlen d'assegurar l'alimentació durant els 365 dies de l'any. Sí, sens dubte, molt a favor. Això s'ha de coordinar, però, amb els ajuntaments. Ho hem vist a l'Ajuntament de Barcelona; hi ha hagut molts problemes aquest any amb això. I que no ens torni a passar que estaven garantides aquestes targetes moneder per al mes d'agost passat, i a 31 de juliol, doncs, es va decidir que es buidaven, aquestes targetes moneder. Això no ens ho podem permetre: ni pot tornar a passar ni és acceptable.

Parlen de seguir el desplegament accelerat del pla d'educació digital en centres d'alta i màxima complexitat. Sí, segur, però hem de... Alerta, atenció –ho vam dir a la comissió– amb la retallada encoberta amb la nova revisió de les altes complexitats dels centres.

Finalment –i acabo–, posar en marxa ajuts per als joves per adquirir una «vivença». Aquí els hi direm que, tal com ho plantegen aquí, no, en absolut. Posen unes condicions abusives que..., ni els bancs en les seves millors èpoques. I els hi recordo

que a l'Ajuntament de Barcelona vostès ens van votar que no a una proposta d'ajuts per adquirir pels joves «vivendes».

Parlen d'habilitar una convocatòria d'ajuts de lloguer. Sí, molt a favor, però no concreten com.

I, finalment, parlen d'obtenir per diferents vies, inclosa l'adquisició, en un any mil habitatges. Ho sento, els hi votarem que no, perquè a mi aquestes «diferents vies» no m'aclareixen exactament com pensen obtenir aquestes «vivendes». I, veient la política d'habitatge que es porta a l'Ajuntament de Barcelona, on vostès governen, doncs, em permetran que aquí la bona fe no l'apliqui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Senyors i senyores del Govern i diputats que donen suport al Govern, no sé si els hi agrada el nostre pla de xoc social; el problema és que no podem discutir el seu, perquè no en tenen. I aquest és el tema. *(Aplaudiments.)* I aquesta és la qüestió.

Vull dir, de totes les mocions que s'han vist avui i potser de molts dels debats que s'han fet en aquest Parlament, potser no n'hi ha cap que estigui tan fonamentat com la moció que avui presentem. La consellera té el pla de xoc perquè l'hi ha fet arribar el diputat Moreno, i els hi traslladarem a tots els diputats de la cambra.

Aquesta moció val 1.400 milions d'euros, sí; 900 són de fons covid, els que trasllada el Govern de l'Estat; 414,5 són fons propis de la Generalitat provinents dels departaments de Drets Socials, Educació, Empresa i Treball, i 250 són fons de l'Estat. Vull dir..., ho tenen, tenen la memòria econòmica, està tot quantificat.

I aquí el tema és que el president Aragonès va dir que faria un pla de rescat social i no hi és, i el que s'està debatent avui al Parlament és el del Partit Socialista, el del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Senyor Roquer, i el mantra de l'espòli... Que el senyor Aragonès vagi a les reunions on es parla de recursos.

Dependència. El Govern de Pedro Sánchez ha fet un pla de xoc: 600 milions d'euros.

Educació. El Govern de Pedro Sánchez, a Catalunya...: 192 milions d'euros en digitalització en temes d'educació.

Senyor Roquer, ningú va a una residència, si no vol. *(Veus de fons.)* Clar. Doncs per això diem que s'agilitzin els PIAs i que les persones puguin decidir. Perquè tenim cinc mil places buides i disset mil persones que necessiten una plaça esperant una plaça. I per això ho diem.

I, escolti'm, jo, la superioritat moral dels que ens han portat fins aquí aprovant tots els pressupostos dels governs independentistes no la comentaré. *(Aplaudiments.)* I si el rigor i les bones pràctiques ens han de venir de VOX i de la CUP..., *pues estamos apañados.*

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyora Vilalta. Per què em demana la paraula?

Marta Vilalta i Torres

Sí, presidenta. Per demanar votació separada. *(Pausa.)* Del punt 2, del punt 3, del punt 5, del punt 6 i dels punts 7, 8, 9, 16 i 21. El 5 seria per separat, i la resta es podrien votar tots conjuntament.

Gràcies.

(David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cid.

David Cid Colomer

Sí. En el nostre cas, només del 8 i del 21, per demanar-ne votació separada, però no els podríem votar conjuntament.

La presidenta

Separats.

David Cid Colomer

El 8 per un costat i el 21 per l'altre.

(Basha Changue Canalejo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Changue.

Basha Changue Canalejo

Sí. En el nostre cas volem, bé, demanar molts punts separats. *(L'oradora i la presidenta riuen.)* Són molts...

La presidenta

Estic anotant.

Basha Changue Canalejo

Vinga. Per una banda, l'1, el 2, el 4, el 5, el 10, l'11, el 12, el 13, el 14 i el 17, que podrien anar junts. Per una altra banda, el 3, el 8, el 9, el 21, el 22 i el 23, que també podrien anar junts. I la resta, que poden anar junts *(rialles)*, però si vol li especifiqui quins... Potser ens hem perdut ja totes. *(Rialles.)*

La presidenta

Sí, senyora Parera –ja està, gràcies.

Eva Parera Escrichs

No sé si... Els he dit abans, però no sé... Si necessita que els hi reiteri...

La presidenta

No, jo me'ls he anotat ja, quan ho ha dit durant la... Jo els escolto *(rialles)*, i ho he anotat quan ho deia durant la segona intervenció.

Eva Parera Escrichs

Molt bé *(rialles)*, gràcies.

La presidenta

Sí, el senyor García i el senyor Gallego. Havia demanat primer la paraula ell, però vostè s'ha aixecat. Digui'm, senyor García.

Joan García González

Nosaltres demanarem el 7, 9, 15 i 21, que es podrien votar conjuntament. No servirà de res, però bé...

La presidenta

No, perquè... *(Remor de veus.)* Senyor Gallego?

Antonio Gallego Burgos

Nosotros pedimos votación separada del 11 al 15. Se podrían votar juntos 17, 22; del 2 al 6 también juntos, 8, 16 y 18. Y el resto, bote.

Gracias.

La presidenta

Bé, només han quedat vius –els hi comento– els punts 13 i 14. Per tant, els haurem de votar tots separadament, i votarem els punts 13 i 14 conjuntament.

Doncs comencem la votació.
Votem el punt número 1.
Comença la votació.
El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.
Votem ara el punt número 2.
Comença la votació.
El punt número 2 no s'aprova, amb 58 vots a favor, 64 vots en contra i 11 abstencions.
Votem ara el punt número 3.
Comença la votació.
El punt número 3 no ha quedat aprovat, amb 49 vots a favor, 73 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt número 4.
Comença la votació.
El punt número 4 ha quedat aprovat, amb 122 vots a favor i 11 abstencions.
Votem ara el punt número 5.
Comença la votació.
El punt número 5 ha obtingut 58 vots a favor i 75 abstencions.
Votem ara el punt número 6.
Comença la votació.
El punt número 6 ha obtingut 49 vots a favor, 64 vots en contra i 20 abstencions.
Votem ara el punt número 7.
Comença la votació.
El punt número 7 ha obtingut 41 vots a favor, 78 vots en contra i 14 abstencions.
Votem ara el punt número 8.
Comença la votació.
El punt número 8 no s'aprova, amb 41 vots a favor, 73 vots en contra i 19 abstencions.
Votem ara el punt número 9.
Comença la votació.
El punt número 9 no s'aprova, amb 41 vots a favor, 87 vots en contra i 5 abstencions.
Votem ara el punt número 10.
Comença la votació.
El punt número 10 ha quedat aprovat, amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.
Votem ara el punt número 11.
Comença la votació.
El punt número 11 queda aprovat, amb 133 vots a favor.
Votem ara el punt número 12.
Comença la votació.
El punt número 12 ha quedat aprovat, amb 133 vots a favor.
Votem ara el punt número 15.
Comença la votació.
El punt número 15 ha estat aprovat, amb 119 vots a favor i 14 abstencions.
Votem ara el punt número 16.
Comença la votació.
El punt número 16 ha obtingut 49 vots a favor, 64 en contra i 20 abstencions.
Votem ara el punt número 17.
Comença la votació.
El punt número 17 ha estat aprovat, amb 133 vots a favor.
Votem ara el punt número 18.
Comença la votació.
El punt 18 ha estat aprovat, amb 113 vots a favor i 20 abstencions.
Votem ara el punt número 19.

Comença la votació.

El punt 19 ha estat aprovat, amb 113 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

El punt número 20 ha estat aprovat, amb 113 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Comença la votació del punt 21.

Comença la votació.

El punt 21 ha quedat rebutjat, amb 33 vots a favor, 95 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 22.

Comença la votació.

El punt 22 ha estat aprovat, amb 123 vots a favor, 9 vots en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 23.

Comença la votació.

El punt 23 ha quedat aprovat, amb 110 vots a favor i 23 vots en contra.

I, finalment, votem conjuntament els dos darrers punts, 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats, amb 132 vots a favor.

I, després d'aquest Ple de tres dies, ara ja sí, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.